

GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi Yıl: 2 Sayı: 9 20 Haziran 1993 Fiyatı: 8.000 TL (KDV içindedir)

PATRON-AĞA DEVLETİNİN KRİZİ DERİNLEŞİYOR

Bir babayiğit lazım

Özal'ın ölümü ve Cumhurbaşkanlığı seçimi, Türkiye'ye çok önemli iki ay kaybettirdi. Sorunlar daha da ağırlaştı. Artık Türkiye'ye bir "Baba" değil, çok cesur kararlar alabilecek bir "Babayiğit Başbakan" gerekli.

**Gerillalara değil,
köylere saldırı**

15 GÜNÜ

**Kağıthane is
direnışte ka**

10.11.93

Genel Başkan

İnönü krize teslim

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

Özal'ın ölümü ve Cumhurbaşkanlığı seçimi, Türkiye'ye çok önemli iki ay kaybettirdi. Sorunlar daha da ağırlaştı. Artık Türkiye'ye bir "Baba" değil, çok cesur kararlar alabilecek bir "Babayiğit Başbakan" gerekli.

Gerillalara değil, köylere saldırı

15 GÜNÜ

Kağıthane is direnişte ka

10.11.93

Genel Başkan

İnönü krize teslim

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

Özal'ın ölümü ve Cumhurbaşkanlığı seçimi, Türkiye'ye çok önemli iki ay kaybettirdi. Sorunlar daha da ağırlaştı. Artık Türkiye'ye bir "Baba" değil, çok cesur kararlar alabilecek bir "Babayiğit Başbakan" gerekli.

Gerillalara değil, köylere saldırı

15 GÜNÜ

Kağıthane is direnişte ka

10.11.93

Genel Başkan

İnönü krize teslim

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

Özal'ın ölümü ve Cumhurbaşkanlığı seçimi, Türkiye'ye çok önemli iki ay kaybettirdi. Sorunlar daha da ağırlaştı. Artık Türkiye'ye bir "Baba" değil, çok cesur kararlar alabilecek bir "Babayiğit Başbakan" gerekli.

Gerillalara değil, köylere saldırı

15 GÜNÜ

Kağıthane is direnişte ka

10.11.93

Genel Başkan

İnönü krize teslim

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

Özal'ın ölümü ve Cumhurbaşkanlığı seçimi, Türkiye'ye çok önemli iki ay kaybettirdi. Sorunlar daha da ağırlaştı. Artık Türkiye'ye bir "Baba" değil, çok cesur kararlar alabilecek bir "Babayiğit Başbakan" gerekli.

Gerillalara değil, köylere saldırı

15 GÜNÜ

Kağıthane is direnişte ka

10.11.93

Genel Başkan

İnönü krize teslim

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

İnönü değil

YENİ DEMOKRAT

TEK YOL DEVRİM!

SUNU

Merhaba Dostlar,

Bir sayımızla daha yine karşınızdayız. Bir önceki sayımızda duyduğumuz gibi, dergimiz artık ay'ın 20'sinden 20'sine çıkacak. Daha önceden de belirttiğimiz teknik alyapı sorunumuz belirli oranda aşılsada bu sorunun tam anlamıyla üstesinden geldiğimizi söyleyemeyiz. Ama buna rağmen derginin periyodlarını aksatmadan çıkarmaya çalışacağız.

Bu sayımızın içeriğine geçmeden önce geçen sayımızın okurlarımız tarafından beğeniyle karşılandığını belirtiyoruz.

Daha nitelikli bir dergi çıkarmanın, kendimizi sürekli geliştirmenin esas hedefimiz olduğunu her zaman söylüyoruz, söyleyeceğiz de.

Bu sayımızın haber sayfalarında ağırlıklı olarak komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı anma eylemliklerini göreceksiniz. Ayrıca çeşitli üniversite ve liselerde gelişen olayları gücümüz ölçüsünde aktarmaya çalıştık.

Dergimiz orta sayfasında "Emperyalizmin Kürdistan'a yönelik senaryolarını demokratik halk devrimi mücadelesini yükselterek boşa çıkaralım" başlıklı son süreci değerlendiren bir yazı yer alıyor.

Ayrıca geçen sayımızdan devam eden 68'liler kuşağını ve 68'liler üzerine yazılan kitapları eleştirel bir şekilde ele alan Kazanılacak Dünya adlı dergiden aldığımız yazımız ikinci dizisiyle son buluyor.

23-24'ncü sayfalarımızdaki "Bireysel yaşam ve cinsellik" adlı yazımızı ilgi çekici ve tartışırıcı bulacağınıza inanıyoruz.

25'nci sayfamızda çocuk emeğinin burjuva-feodal düzen tarafından vahşice sömürülmesini ve 26. sayfada 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'ni konu alan yazımız yer alıyor.

27. sayfamızda bir okurumuzun amatör çalışması olan Alkol konulu yazısını yayınlıyoruz.

Ayrıca "Büyük kavga şairi Nazım Hikmet'i saygıyla anıyoruz" başlıklı yazımız, Nazım Hikmet'in ölüm yıldönümünde kişiliğini ve mücadelesini kısaca anlatıyor.

Bu sayımızda en ilgi çekici ve anlamlı olduğuna inandığımız "Türk milliyetçiliğine karşıyam, tüm dünya halklarının gardaşığımı savunuram" başlıklı Azerbaycanlı bir Yeni Demokrat Genç'le yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Onuncu sayımızda buluşmak dileğiyle...

İÇİNDEKİLER

Tek yol devrim...	3
Haberler	4-13
Solingen katliamının sorumlusu	14
İşçi-Köylü Ordusu Karadenizde	15
Emperyalizmin Kürdistan'a yönelik senaryoları	16-17
"Gerçekci ol imkansız iste" -2	18-22
Bireysel yaşam ve cinsellik	23-24
Çocuk emeğinin sömürsü	25
15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi	26
Düzenin yarattığı bir hastalık Alkol	27
Büyük kavga şairi Nazım Hikmet	28
Azeri bir yoldaşa röportaj	29

EĞİTİM BÜLTENİ

YIL 1, SAYI: 1, MAYIS/1993

Edirne Eğitim Fakültesi'nde devrimci-demokrat öğrencilerin bir araya gelerek, egemen sınıfların kişisizleştirme, yozlaşma, dejenerasyon, yabancılaştırma, çıkarılık, bireycilik gibi kavramlarla ifade edilen politikalarına alternatif olarak kolektif bir çalışma temelinde Eğitim Bülteni adlı bir dergi çıkardılar.

Edirne devrimci öğrenci hareketi içinde yer alan Eğitim Fakültesi'ndeki duyarlı öğrencilerin değişik alanlardaki ürünlerini ortak bir ses oluşturma çabasıyla sergiledikleri Eğitim Bülteni dergisi Edirne gençliğinin olumlu çabalarının ürünü olarak yayın hayatına başladı.

*İsyan ateşiyiz biz, yanarız alev alev,
Dağların doruğunda, zafer namlularında...*

6 Haziran 1992'de Dersim dağlarında şehit düşen yiğit partizan Hıdır DOĞAN'ı saygıyla anıyoruz.

Grup Munzur adına
Mikail ASLAN

ÇALIŞMALARINDA PERSPEKTİF SAHİBİ OL, PLANLI VE DÜZENLİ OL!

GENÇLİK

1 MAYIS
MİLTAN
ÖZÜNE
UYGUN
BİÇİMDE
KUTLANDI

YENİ DEMOKRAT

ÇÖPLERİ GECEKONDU HALKININ
ÜZERİNDEN ALARAK KÖHNEMİŞ
PATRON-AĞA DEVLETİNİN BAŞINA YIKALIM

GENÇLİK

YENİ DEMOKRAT

İŞÇİ SINIFININ
BİRLİK-MÜCADELE
DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIŞTA

YENİ DİRENİŞLER
YARATMAK İÇİN İLERİ!

- ▶ HER ŞART ALTINDA ÖĞRENMEYE VE ÖĞRETMEYE ÇALIŞ!
- ▶ ÖNDERLİĞİ VE YÖNETMESİNİ ÖĞREN!
- ▶ SORUNLARI BAŞKALARIYLA TARTIŞARAK ÇÖZME ALIŞKANLIĞINI GELİŞTİR
- ▶ ELEŞTİREL, ANALİZCİ VE SENTEZCİ OL!
- ▶ ÖZELEŞTİRİ YAPMAYI ÖĞREN, HATALARINI HİÇBİR ZAMAN GİZLEME!

**OKU-OKUT-ABONE OL
ABONE BUL!**

UMUT YAYIMCILIK VE BASIN SANAYİ LTD. ŞTİ. ADINA SAHİBİ VE YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Kemal BOZTAŞ,

YÖNETİM YERİ: Oğul Sok. No: 16/4 Sultanahmet/İSTANBUL TEL: 518 84 29 FAX: 518 23 23

ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi 6 Aylık: 48.000 TL., 1 Yıllık: 96.000 TL. Yurtdışı 6 Aylık: 30DM. 1 Yıllık: 60 DM.

YURT İÇİ HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 2214616- YURT DIŞI HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 3567132

Baskı: Aydınlar Matbaacılık

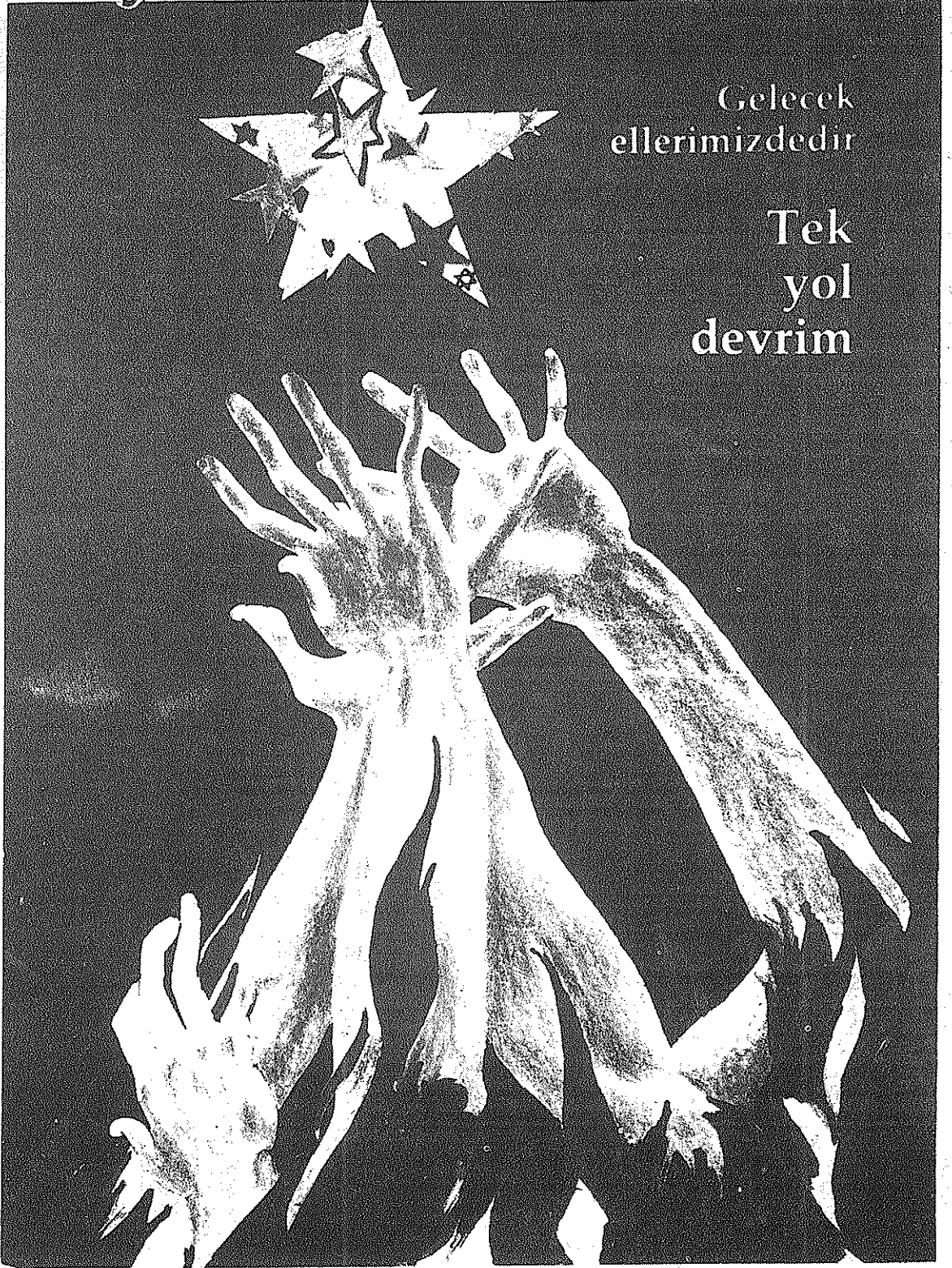
Patron-ağa devletinin krizi derinleşiyor! Tek yol devrim!

Özal'ın ölümünden sonra, önce Demirel'in Cumhurbaşkanı olmasıyla başbakanlık ve mevcut en büyük parti olan DYP'nin genel başkanlık makamlarının boşalmasını ardından, Erdal İnönü'nün aday olmamak üzere SHP genel başkanlığından ayrılma kararı almasıyla bu makamda boşalmış oldu. Bu haliyle şu anda Türkiye'de hükümet fiili olarak devre dışı kalmış durumda. DYP ve SHP'nin genel başkanlık sorunları nedeniyle bu iki parti de içe kapanmış haldeler, bunun sonucunda TBMM'nin işlevsizliği de had safhaya ulaştı. Yani egemenler cephesinde bir boşluk ve değişme çabası görülüyor. Bu boşluk ve değişme çabası düzenin basınıca her ne kadar "gençleşme", "siyasette çağdaşlaşma" vb olarak sunulmaya çalışılsa da bu balonların ardındaki gerçek T.C'nin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz karşısında havlu atığıdır. Hükümetin ilk 500 günlük icraatında ki tüm vaatlerin fos çıkması sonucu oluşan yıpranmayı önlemek için "daha bir 500 bir de 300 günümüz var" diyen Demirel, ortaya attığı "mega projeleri" ve partisini öksüz bırakıp ilk fırsatta Çankaya'ya kaçtı. Çünkü sorunların, değil "bir 500 gün bir de 300 günde", bu düzen sınırları içinde asla çözülemeyeceğini çok iyi bilmektedir. Ve halkı bir kez daha kandıramayacağını görmektedir. Eski yüzlerin kredisi bitmiştir, artık egemenlerin yeni yüzlere, liderlere ihtiyacı var. İnönü'nün kaçışının altında yatan gerçek de budur, mevcut şekliyle DYP ve SHP'den oluşan koalisyon hükümetinin tükenişi karşısında halkı kandırmak için ki bu kurumların esas varlık nedeni budur -kişilerin yenilenmesinin bir umut olarak görülmesidir.

T.C devletinin içinde bulunduğu krizin önemli bir bileşeni olan PKK hareketi de bu süreçte bir çözümsüzlüğün içine girmiş durumda. "silahlı çözüm mümkün olmaz, siyasi çözüm istiyoruz" sözleriyle ateşkes ilan edip silahlı mücadeleden ve düzen dışı çözümlerden çark edip, barışçıl ve düzen içi mücadeleye dönmek istediğini açığa vuran PKK hareketi T.C'nin bu süreç içerisinde azgın baskı ve katliam politikasına devam etmesi sonucu yeniden silahlı eylemlere başlamak zorunda kaldı. Bunda kendi içinde oluşan hoşnutsuzluğun etkisi de önemli olmuştur, öyle ki Apo Bingöl eyleminin kendisinden habersiz gerçekleştiğini açıklamak zorunda kaldı. Bu demektir ki Apo'nun politikası olan ateşkes onun iradesi dışında fiili olarak ortadan kaldırılmış ve bu Apo'ya dayatılmıştır. Şimdi PKK önderliği "parti müfettişleri" aracılığıyla bu sorunu çözmeye çalışmaktadır.

PKK bugün silahlı mücadele kararını açık olarak "ateşkes için savaşmak" şeklinde formüle ediyor. Bu gösteriyor ki çözüm ancak siyasi "yani düzen içi olabilir" şeklindeki reformist politikası aynen sürmektedir. Savaşa niteliğini veren ardındaki siyasettir. T.C devleti Kürt Sorunu'nu "silahlı" çözüme politikasını sürdürmektedir, şu anda göstermelik bir iki şey dışında reformlar yapmak istememektedir. PKK ise onu silahlı mücadele ile reformlar yapmaya zorlamaya çalışmaktadır. Ne T.C'nin Kürt Sorunu'nu aşmaya gücü vardır ne de bu politikayla PKK'nın. Bu nedenle bu noktada bu sorun için "çift taraflı bir çözümsüzlük" hali tespiti hiçte yanlış olmayacaktır. Tüm bunların yanı sıra ekonomik durumda gün geçtikçe olumsuz gidişini arttırmaktadır, enflasyon bir kez daha hükümeti pes ettirmiş durumda, o çok övülen "Türkiye'nin prestiji" de tepe taklak oldu. Artık çok ciddi bir olasılık olan yerel seçimlerin ardından gelecek bir erken genel seçimi de hesaba katarsak ekonomik dengelerin iyice raydan çıkacağı açıktır.

Görülüyor ki egemenler ekonomik ve siyasi olarak çok yönlü ve boyutlu bir krizin içindeler ve halkın bu duruma tepkisini "yeni yüzlerle" engellemeye çalışıyorlar, tabii ileri kesimlerine azgın bir baskı ve katliam politikasını uygulamadan da vazgeçmeyerek. Yani

Gelecek
ellerimizdedir

Tek
yol
devrim

komprador patron-ağaların politikası, bir kez daha, makyaj yenileyerek geniş yığınları oyalamak ve ileri kesimleri imha. Ama bu kez kriz daha derin ve bu onun makyaj yenileme politikasını zamansızca yürürlüğe sokmasını getiriyor. Beklenmeyen bir anda T.C'nin eski yüzleri birbiri ardınca düşüyor ve ne trajik-komik bir durum ki yeni başbakan da aranan özelliklerin başında "düzgün fizik" geliyor. Çünkü elinden gelebilecek hiç birşey yok.

Böyle bir durumda biz ne yapmalıyız? Durumun objektif olarak devrimin lehine olduğu, tek çözümün tek yolun devrim olduğu "durumun iyi olduğu" böylesi bir dönemde, devrim mücadelesinin ilerlemesinin yolu bizim çabalarımızı arttırmamızdan, düzenin krizini daha da derinleştirecek daha militan ve daha kitlesel eylemler gerçekleştirilmemizden geçiyor. Halka ve devrime önderlik sorunu kendini bir kez daha yakıcı bir şekilde dayatmaktadır. Eğer, bunun bu süreçte bize yüklediği görevleri başararsak düzenin "makyaj yenileme" çabalarını başarısızlığa uğratabiliriz. Aksi halde halkın geniş kesimlerinin yeni düzenin etkisi altında kalması kaçınıl-

maz olacaktır. Bazı oportünist yapılanmaların sandığının aksine durum ne kadar uygun olursa olsun ne devrim kendi kendine olur ne de bizimki gibi koyu faşist diktatörlüğün sürekli olduğu bir ülke de kitleler kendi kendilerine uzun süreli ve kitlesel olarak ayağa kalkabilirler. Onlar bu hayallerle oyalandıkları için bunları göremeyince, durumun iyi olduğunu da göremiyorlar habire karamsarlık tellallığı yapıyorlar ve mücadeleden yan çizmelere, kıyısından köşesinden tutmalarına kılıf bulmaya çalışıyorlar. Oysa bunlar hep iradi müdahale sorunudur, bilinç sorunudur, örgütlülük sorunudur. Yani bunları yapmak devrimcilerin, komünistlerin görevidir, "boyunlarının borcudur" ve bunu onlar yapabilirler. Oyleyse görevimiz her alanda ve başta da merkezi halkada daha atak ve kararlı olmaktır.

Daha hızlı koşmak, daha çok iş yapmak, daha çok kitleyi harekete geçirmek ve daha yoğun ve radikal eylemler gerçekleştirmek gerekmektedir. Durum bunları gerçekleştirmeye uygundur ve yolumuzu da ancak böyle açabiliriz. ■

18 Mayıs'ı unutmadık, unutturmayacağız

Trakya Üniversitesi'nde
18 Mayıs etkinlikleri

Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının yiğit önderi ve öncünün kurucusu İbrahim KAYPAKKAYA katledilişinin 20. yılında Trakya Üniversitesi'nde bir dizi etkinlikle anıldı. İlk olarak 17 Mayıs'ta bütün bölümlerde üzerinde KAYPAKKAYA'nın portresi bulunan ve "İbrahim KAYPAKKAYA'nın çizdiği kızıl güzergahta ileri" yazılı YDG afişleri yapıştırıldı. O akşam sökülen afişlerin yerine 18 Mayıs'ta tekrar afişleme yapıldı. Ayrıca Tıp Fakültesi ve ana binada elle çizilmiş birer KAYPAKKAYA portresi ve "onun görüşleri sadece direnmek isteyenlere değil sınıfsız toplum için savaşmak ve kazanmak isteyenlere gereklidir" yazıların yer aldığı YDG imzalı panolar asıldı. Yine aynı gün YDG'nin konu ile ilgili bildirisini bütün bölümlerde çok sayıda dağıtıldı. Saat 12:30'da Tıp Fakültesi'nde konu ile ilgili bir forum düzenlendi. YDG'li bir arkadaşın KAYPAKKAYA'nın görüşlerini ve onun önemini özetlemeye çalıştığı bir konuşmanın ardından İbrahim Kaypakkaya nezdinde tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Daha sonra YDG ve değişik anlayışlardan arkadaşların yaptığı konuşmalar, türküler ve şiirlerle süren forum saat 13:00'da sona erdi. 20 Mayıs günü Tıp Fakültesi'nde tekrar konu ile ilgili YDG afişleri yapıştırıldı.

Forum da yapılan konuşmalarda da değinildiği gibi bugün onun görüşlerine her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. İbrahim KAYPAKKAYA, Mahir ÇAYAN'lar ve Deniz GEZMİŞ'lerle birlikte Türkiye'de 50 yıldır hüküm süren pasifist, reformist, teslimiyetçi geleneğin yıkılıp yerine direnişin konmasının onurunu taşımaktadır. Ancak o dönemin diğer devrimci örneklerinden ML-MZD'yi kavrayışı, ulaştığı ideolojik olgunluk düzeyi ve bunun Türkiye topraklarına doğru tarzda uygulanması ile ayrılmaktadır. Kemalizmin özünün ortaya çıkarılması, ulusal sorunun doğru tarzda ele alınıp Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın kayıtsız şartsız savunulmasının onuru ona aittir.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya Trakya Üniversitesi'nde düzenlenen etkinliklerle anıldı.

Altınçağ kavgasının içinden geçtiği bu zor koşullar altında onun önemi ve onun görüşlerine olan ihtiyacımız kendisini her zamankinden daha fazla dayatmaktadır.

- Yaşasın Halk Savaşı!
- İbrahim Kaypakkaya'nın çizdiği Kızıl Güzergahta ileri!
Trakya Üniversitesi YDG

Ser verip sır vermeyen komünist önder: İbrahim Kaypakkaya

"... Dövüşenlerde var bu havalarda
El, ayak buz kesmiş, yürek cehennem
Ümit, öfkeli ve mahzun
Ümit, sapına kadar namuslu
Dağlara çekilmiş kar altındadır..."

Munzur'un kışı sarmıştı kızıl gülleri Vartinik'te, beyaz namlularla birlikte. Ve halk ordusunun ilk ölümsüz neferi oluyordu ALİ HAYDAR YILDIZ. 24 Ocakta ilk şehidiyle birlikte yara alırken İbo, düşmanı çıldırtırcasına kaçabiliyordu azılı eşkıyaların elinden. Artık Ali Haydar'sız savaşacaktı komprador-feodal zümrelere karşı. Aldığı yara o'nu sanki daha da hayata bağlamış ve güçlendirmişti. Devrim şarkılarını yalnız ortamda sürdürürken, ulaşabildiği yerleri sürüklüyordu devrim kervanına. Ve bütün ortamlarda devrimi devrimci düşünceyle bütünleştiriyor; yüce değerleri koruyup geliştiriyor, yaşama bütünleştiriyordu üretimlerini. O sadece ülke tahlilini yapmakla kalmıyor, devrimin hızlandırmasını gerçekleştirecek öncü müfrezeyi de oluşturuyordu. Faşist Fehmi Altınbilek komutasındaki azılı çetelerce tutuklanıp Diyarbakır zindanlarıyla karşılaştığı ana kadar, bütün fiziki ve

psikolojik baskıya tabi tutulması bayağı geliyordu o'na. Çünkü bilinci diri ve psikolojik baskınlığı vardı düşmana karşı. İşte zindanın bütün köşelerinde her çeşit insanlık dışı uygulamalarla kalırken üç ay boyunca (29 Ocak-18 Mayıs) "Ser verip sır vermeyen" bir destan yazıyordu Türkiye ve dünya devrim tarihine. O'nun düşmana söylediği şu sözler daha da çıldırtırken düşmanı, ilham kaynağı olmuştur Türkiye devrimine: "Ben devrimciyim, biz devrimci olarak siyasi konularda hiç bir şeyi prensip olarak gizlemeyiz ve fikirlerimizi açıkça söyleriz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi ve örgüt içerisindeki bize inanan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açığa vurmaktan katiyyen kaçırırız, ve söylemeyiz, bu sebeple örgütsel faaliyetlerim hakkında hiç bir şey açıklayamam.

Bir kez daha anarken yiğit komünist önderi, yolunun yolumuz olduğunu belirtmeden geçemiyorum.

- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!
Kütahya'dan YDG

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde 18 Mayıs....

18 Mayıs 1973 İbrahim KAYPAKKAYA'nın Diyarbakır zindanlarında katledilişinin 20. yıldönümü dolayısıyla anma etkinlikleri Marmara Üniversitesi iletişim fakültesinde bir hafta önceden başladı.

Çalışmalar özellikle afişleme ve okul panosu üzerinde yoğunlaştı. Hazırlanan panolarda İbrahim KAYPAKKAYA'nın yaşamı, mücadelesi ve onun mücadele arkadaşlarının sözleri ve komünist düşünceleri yer aldı. Hazırlanan panoda özellikle "İbrahim yoldaşın çizdiği kızıl güzergahta ileri" sloganı dikkat çekiyordu. 18 Mayıs'a ilişkin hazırladığımız pano ve afişler okulumuzda olumlu bir etki yarattı.

- İbrahim Kaypakkaya yoldaş mücadelemizde yaşıyor!
- Yaşasın Marksizm, Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi!
M.Ü İletişim Fakültesi YDG

18 Mayıs için Marmara Üniversitesi'nde forum yapıldı

Türk, Kürt, ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi **TKP/ML**'nin kurucusu ve önderi **İbrahim Kaypakkaya**'nın ağır işkenceler sonunda 18 Mayıs 1973'te katledilmesini protesto etmek için okulumuzda 17 Mayıs pazartesi saat 12:40'da forum düzenlendi.

Forum katılımlı oldukça azdı 20-25 kişilik katılım oldu. Bunun da bazı sebepleri var. Sebeplerden birisi 3 Mayıs günü Kadıköy'deki baskında Uğur Kılıç ve Şengül Yıldırım'ın katledilmesini protesto için düzenlenen forumda 3'ü YDG'li 2'si İYÖ-DER'li bir demokrat arkadaş olmak üzere 6 arkadaşımız gözaltına alındı. 18 Mayıs forumu bu forumdan sonraki ilk çalışmadır, bu yüzden insanlardaki çekingen tutum kırılmamıştır. Fakat asıl önemli sebep devrimci gruplardan bazılarının üzerlerine düşen devrimci sorumluluğu yerine getirmeyerek, içine girdikleri duyarsız tutumla foruma katılmamalarıdır. Son zamanlarda düzenlenen etkinliklere birçok demokrat insan dahi katılırken Kurtuluş, Barikat, Dev-Yol çevresinin okulumuzdaki taraftarları 18 Mayıs formuna katılmayarak ciddiyetsizliklerini ortaya koymuşlardır. "DY, Barikat çevresi ve Kurtuluş çevresinin okulumuzdaki taraftarlarının **İbrahim Kaypakkaya**'yı anma forumuna karşı tutumları "devrimci değerlere ne kadar sahip çıktıklarını, duyarsızlıklarının ne kadar ciddi boyutlara ulaştığını bizlere göstermiştir.

Forum'dan 3-4 gün sonra YDG gibi onların tutumundan rahatsız olan bir grup insan YDG ile birlikte bu insanları devrimci değerlere sahip çıkmadıklarından dolayı eleştirmek gerektiğini

söylediler. Fakat bizler YDG olarak akadaşlara "gerekti devrimci olgunluktan ve duyarlılıktan uzak olan bu insanları muhatap almadığımızı bu yüzden de böyle bir konuda eleştirilmeyi hak etmediklerini" söyledik.

Yinede forum YDG'nin aktif katılımı ve devrimci değerlerin ne olursa olsun sahiplenilmesi gerektiği anlayışından hareketle nitelik olarak gerektiği şekilde kutlamıştır. Forum katılımları için saygı duruşuyla başladı daha sonra "Devrim şehit-

leri ölümsüzdür" "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Yargısız infazlara son", "Marks, Lenin, Mao önderimiz İbo savaşıyor TIKKO", "Biz, biz, biz işçinin köylünün yiğit sesiyiz namluya sürülmüş halk mermisiyiz" sloganlarından sonra şiirler okunarak bitirildi.

- Halk Savaşı Yolunda İlerliyor Partizan
- İbo Haydar Zulfikar Namludadır İktidar
Marmara Üniversitesi
Göztepe Kampüsü YDG

Marmara Üniversitesi'nde 1 Mayıs'a dair

Okulumuzda 28 Nisan'da 1 Mayıs şenliği düzenlendi. Şenlik için 1 hafta önceden TGKB'li arkadaşlar öneri getirdiler, diğer gruplarla birlikte hazırlık çalışmalarına başladık. Ancak şenliğe 1 gün kala TGKB'li arkadaşlar şenliği belirledikleri bir fakülte binasında bir sınıfta "20-25 kişiyle de olsa" yapacaklarını belirttiler.

Düzenin yıllardan beri, 1 Mayıs'ı işçi sınıfının ve devrimci-demokrat kamuoyunun alanlar da coşkulu ve militan bir şekilde kutlamasını sindiremediği için onu salonlara sığdırmaya çalıştığını hepimiz biliyoruz.

Ne yazık ki TGKB'li arkadaşlar da 1 Mayıs şenliklerinin sınıf ve salonlarda değil alanlarda ve en coşkulu bir şekilde özüne uygun olarak kutlanmasının gereğini anlayamamışlar. Ayrıca alanda yapılmamasına sebep olarak da polis müdahalesinin olabileceğini gerekçe göstermelerini tam bir sağ oportunist tavır olarak görüyoruz ve bu anlamda eleştiriyoruz.

Üstelik bu yüzden şenliğin ilk konuşmasını yaptıktan sonra kutlamadan çıkarak alanı terketmelerinde kesinlikle doğru bir tavır olarak görmüyoruz.

Tüm bunlara rağmen şenlik 50 kişilik katılım la yarım saat sürmüştür. Şenlikte Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı ve Kemalizmin rolünü de içeren bir yazı okundu, sloganlar atıldı ve haleyler çekilerek forum sona erdi. Forum bitiminde polis gelmesi "yaşasın 1 Mayıs" sloganı ve alkışlarla protesto edildi.

Herşeye rağmen 1 Mayıs şenliği özüne uygun olarak YDG, DGD, MG ve bir grup devrimci-demokrat arkadaşın katılımıyla kutlandı.

- İşçi Köyü Birleşin İktidara Yerleşin
- Yaşasın 1 Mayıs
- Susmayacağız Haykıracağız, Durmayacağız Savaşacağız, Halk savaşı yolunda faşizmden hesap sorduk soracağız.

M.Ü. Göztepe Kampüsü YDG

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya 18 Mayıs'ta İTÜ'de düzenlenen bir forumla anıldı

Saat 13:00'da Maden fakültesi kantininde başlayan anmaya yaklaşık 100 kişi katıldı. Yapılan konuşmalarda İbrahim Kaypakkaya'nın yaşamı, mücadelesi ve düşünceleri anlatıldı. Anmada "İbrahim yoldaş namlumuzun alevinde yaşıyor" yazılı YDG imzalı bir pankart açıldı.

Kitlenin yarısını YDG oluşturuyordu. Anmada "Marks, Lenin, Mao önderimiz İbo savaşıyor TIKKO", "Ağa-patron devletini yıkacağız, Halk iktidarını kuracağız", "Gerillalar ölmez, Yaşasın Halk Savaşı", "Biz, biz, biz işçinin, köylünün yiğit sesiyiz namluya sürülmüş halk mermisiyiz", "İbo, Haydar, Zulfikar namludadır iktidar", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. Konuşmalardan sonra Grup Munzur sahneye çıktı. Topluca 18 Mayıs marşı söylendikten sonra forum sona erdi.

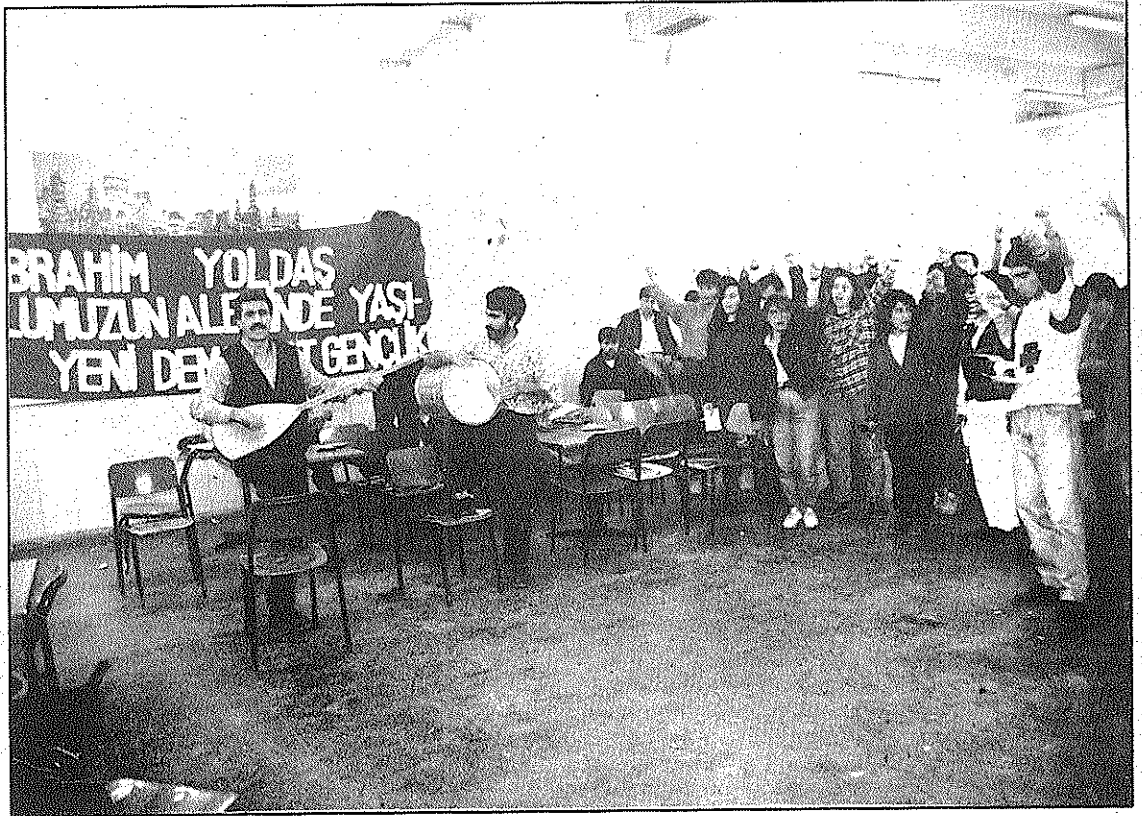
İTÜ YDG

18 Mayıs'ın devrimci özü Dersim-Ovacık'ta da yaşatıldı

Çeşitli milliyetlerden emekçi ve yoksul halkımızın önderi, yaşamını Halk Demokrasisi ve yüce KOMÜNİZM davasına adanmış; **İBRAHİM KAYPAKKAYA**'yı Faşist Türk devleti tarafından, Diyarbakır zindanlarında katledilişinin 20. ölüm yıldönümünde sonsuz bir saygıyla anıyoruz.

18 Mayıs'ın yaşayan ve yaşamaya devam edecek olan özü, Dersim-Ovacık ilçesinde büyük bir özveri ile yaşatıldı. 17 Mayıs akşamı şehir merkezini çevreleyen yüksek tepelerde "İsyan" ve "İntikam" ateşleri alevlendi. Doruklarda tutuşturulan bu kavgaya ateşleri, halk tarafından bir umut ve gelecekte, halkın iktidarıyla kurulacak olan, bağımsız ve sömürsüz bir ülkenin muştusu olarak benimsenmektedir.

18 Mayıs sabahı ise, canlılık Ovacık Lisesindeydi. Tüm okul genelinde Komünist önder **İBRA-**

Istanbul Teknik Üniversitesi'nde Yeni Demokrat Gençlik'in İbrahim Kaypakkaya'yı anmak amacıyla düzenlediği forumuna Grup Munzur da destek verdi.

HİM KAYPAKKAYA anıldı. Günün anlam ve özünü içeren sözlü propaganda dan sonra 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu sırasında proletarya partisi önderliğinde, mutlaka ama mutlaka Sosyalizme taçlanacak olan savaşımızın yeminini içeren şiirler okundu. Öğrenciler, faşist baskıların verdiği sebebiyetten dolayı geniş kapsamlı bir eylem ortamı yaratamadıklarını belirtiyorlar. Aynı günün akşamı yeniden tutuşturulan ateşler, aydınlıktan tir tir titreyen faşist T.C'nin kolluk güçlerine korkulu anlar yaşattı.

İbrahim Yoldaş Ölmüdü!..!
Yüreğimizde Ve Bilincimizde Yaşıyor...!
Yaşasın Halk Savaşı..!

OVACIK YDG

Güneş Kitabevi kundaklandı

Konya'da bulunan Güneş Kitabevi 16 Haziran Çarşamba gecesi kundaklanarak yakılmak istendi. Olay yerine gelen itfaiyenin kitabevine kasıtlı olarak daha fazla zarar verdiğini belirten okuyucularımız polis olayın faillerini araştırmak yerine kitabevinde çalışan bir kişiyi gözaltına alarak bir gün tuttuğunu belirttiler. Yine aynı gün gözaltına alınan dört YDG okuru birkaç saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldılar, saldırı sonucu kitabevinde yaklaşık 35 milyonluk zarar meydana geldiği bildirildi.

İstanbul Üniversitesinde 18 Mayıs'ta isyan ateşi yükseltildi

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın yiğit önderi, işçi sınıfımızın öncü kurmayının kurucusu **İbrahim KAYPAKKAYA**'nın işkencede katledilişinin 20. yıldönümü dolayısıyla merkez binada çalışmalarımıza 18 Mayıs'tan 1 hafta önce başladık. Yalnız şunu belirtmek gerekir; önder İbrahim'i anmak sadece her 18 Mayıs'tan Mayıs'a çeşitli çalışmalar ve forumlar yaparak değil, her doğan gün onun fikirlerini, yeniden günışığına çıkarmak, onun yolunda kararlı bir şekilde yürümek ve mücadele etmekten geçer.

Biz öncelikle önder yoldaşımızın temel düşüncelerini (ulusal sorun, kemalizm, sosyo ekonomik yapı tahlili, devrimin stratejisi vs) dile getiren duvar yazıları hazırlayıp 3 gün boyunca koridorlara astık. 12 Mayıs'ta, dergimizin çıkardığı YDG imzalı 18 Mayıs afişleri kantinlere, koridorlara, yemekhaneye yapıldı. Ertesi gün başta önder yoldaşımız **İbrahim KAYPAKKAYA** olmak üzere, onun takipçileri **Süleyman CİHAN**, **Kazım ÇELİK**, **Baba ERDOĞAN**, **İsmail BULUT**, Enternasyonal savaşçı **Barbara KİSSTLER** ve altınçağ mücadelesinde şehit düşen diğer gerillaların fotoğraflarının yer aldığı büyük bir pano hazırlayıp dış duvara astık yaklaşık 2 saat duvarda kalan panoya polis daha fazla tahammül edemeyerek aniden girip indirdi. Ondan sonraki gün YDG 18 Mayıs özel sayısı bütün kantinlere dağıtıldı.

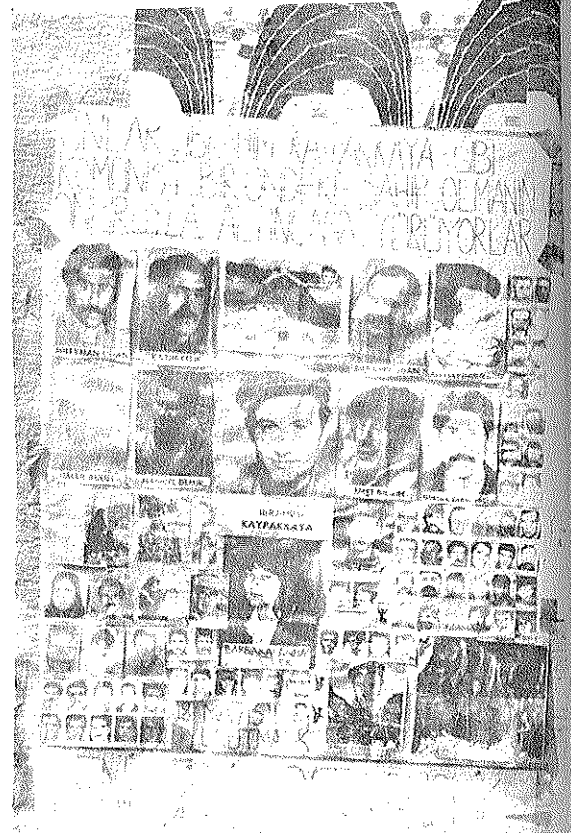
17 Mayıs pazartesi yine okulun her tarafı YDG'nin 18 Mayıs afişleri ve çeşitli duvar yazılarıyla donatıldı. Aynı gün bizim kantinde olmadığımız bir sırada birkaç ülkücü faşistin 18 Mayıs bildirilerimizi yırtıp yere atma girişimi orada bulunan diğer devrimci arkadaşlar tarafından engellenerek, bunlara gerekli cevap verilmiştir.

Aynı gün (17 Mayıs) saat 13:00'da önderimiz **İbrahim KAYPAKKAYA**'yı anmak için İstanbul

Üniversitesi YDG olarak merkez binada yaklaşık 100 kişinin katıldığı bir forum düzenledik. Forum başta önder **İbrahim KAYPAKKAYA** olmak üzere tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra bir arkadaşımız **İbrahim KAYPAKKAYA**'nın fikirlerinin ülkemizde kök salmaya devam ettiğini, 18 Mayıs'ın zulme ve sömürüye karşı isyan ateşinin yükseldiği bir gün olduğunu belirterek, 18 Mayıs isyan ateşinin başta Dersim olmak üzere, Karadeniz'de, İç Anadolu'da, Diyarbakır'da ve ülkemizin her yanında onun fikirleri ışığında, onun takipçileri tarafından alevlenerek yükseltildiği belirtildi.

Diğer bir arkadaşımız **İbrahim KAYPAKKAYA**'yı anmanın onun görüşlerini her türlü oportüniste, revizyoniste karşı savunmak, halk savaşını geliştirmek, silahlı mücadele de kararlı bir şekilde ısrar edilerek, demokratik halk devrimini yükseltmek ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmakla mümkün olabileceğini dile getirdi. Konuşmalarda, önder **İbrahim**'in işkencehanelerdeki direngen ve kararlı kişiliği dile getirilerek, onun işkencecileri en güçlü olduğu inlerinde dahi yenilgiye uğrattığı belirtildi.

Ayrıca forumda şiirler okunarak, "Gerillalar ölmez, Yaşasın halk savaşı" "İbo'lar ölmez" "İşkencecilerden hesap soracağız" sloganları atıldı. Forum sırasında "Komünist önder **İbrahim KAYPAKKAYA** ölümsüzdür" YDG imzalı pankart asıldı. Ayrıca İYÖ-DER'li bir arkadaş **İbrahim**'lerin, **Deniz**'lerin, **Mahir**'lerin katledilmesinden yıllar sonra bugünde yargısız infaz ve katliamların devam ettiğini belirterek, 2 İstanbul Üniversitesi öğrencisinin polis tarafından katledilmesini protesto etti. Forumu Avusturya işçi marşını söyleyerek bitirdik.

İ.Ü Merkez Kampüsünde İbrahim Kaypakkaya şahsında tüm komünistler anıldı.

-Şan olsun önder İbrahim KAYPAKKAYA'ya!

-Şan olsun onun yolunda yürüyenlere!
İstanbul Üniversitesi YDG

18 Mayıs'ta ölümsüzleşen İBRAHİM KAYPAKKAYA Elazığ'da anıldı

Mayıs... Kızıl Mayıs...

Devrim ve yüce komünizmin kavgasında 1973 Mayıs'ının 18'inde ölümsüzleşen yeşil gözlü komünist partizan **İBRAHİM KAYPAKKAYA**'yı onurlu kavganın kızıl aydınlığında zafere olan inancımızla bir kez daha saygıyla anıyoruz. Komünizm şehidimizi kavgamızda yaşatacağımıza söz veriyoruz. Ve yere dökülen kanların hesabını T.C. devletinden bir gün soracağız. O gün yakındır, yoldaşlar.

Ey! işçi, köylü, emekçi ve tüm ezilen halklar:

İBRAHİM KAYPAKKAYA önderimiz ölümsüzdür. Onu ve onun gibi komünist şehitlerimiz kavganın kızıl doruğunda yaşatacağımıza and içiyoruz. Ve diyoruz ki: düşman ne kadar kurnaz, hain, ve zalim olursa olsun, sosyalizm yolunda ML/MZD ışığında aydınlanıp kızıl ışıklar saçacağız.

Önderimizin ölümsüzleştiğini gösteren bir eylemlilik de Elazığ'da görüldü. Bu eylemlilik 11 bölgede gerçekleştirilen yazılama, kuşlama ve pullama çalışmalarınıdır. Bu bölgeler:

Fevzi Çakmak Mah, Abdullağa Mah, Almanbağları, Şehit İlhanlar Cad, Orduevi Bölgesi, Birlik Sok, İcadiye Mah, Üniversite Mah, Yeni Mah, Gece kondular, Esentepe Mah.

Yapılan pullamalar, ve yazılmalarda:

- İbo yaşıyor TIKKO savaşıyor!
- Yaşasın 18 Mayıs şehidi İBO!
- Üzerinde Parti Amblemi Olan İbrahim Kaypakkaya'nın resmi!
- Yaşasın Ordumuz TIKKO!
- Kahrolsun Faşizm-Yaşasın TMLGB!
- 18 Mayısı Unutmadık Unutturmayacağız-TMLGB!

Özellikle ortamın elvermediği il merkezinde gerçekleştirilen bu yazılama halkın katkısıyla başarıya ulaşmıştır. Yapılan bu eylemlilikler mücadeleyi geliştirme yolunda atılmış bir adımdır.

Biz devrimci komünist gençlik olarak; devrimin şanlı yolunu kanla geçip halkın özlemini duyduğu sosyalizmi tüm dünyaya sunacağımıza söz veriyoruz.

- Yaşasın Önderimiz İbrahim Kaypakkaya!
- Yaşasın Partimiz TKP/ML Kızıl Ordumuz TIKKO gençlik Örgütümüz TMLGB!
- Kahrolsun Faşizm!
- Yaşasın Halk Savaşı!
- Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

ELAZIĞ TMLGB taraftarları

İ.Ü Edebiyat Fakültesi'nde eylemlilikler

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesinde ve coğrafya bölümünde 18 Mayıs afişleri yaygın biçimde yapıldı. Ve 18 Mayıs özel sayısı kantinlere dağıtıldı.

14 Mayıs Cuma günü, polis tarafından Bahariye'de katledilen İstanbul Üniversitesi öğrencisi Şengül ve Uğur'un anısına SBF'de bir şiir ve müzik dinletisi sunuldu. Dinletiyeye ilgi bir hayli fazlaydı. Çeşitli şiirler okundu türküler söylenip, halaylar çekildi. Ayrıca temsilen 2 öğrencinin katledilmesini konu alan bir oyun sunuldu. Dinleti "Uğur'lar, Şengül'ler ölmez" sloganı ile coşkulu bir şekilde bitirildi.

BURSA'DA DEVRİMCİ EYLEMLER SÜRÜYOR

TKP/ML'nin Kuruluş Yıldönümünde Bursa'da TMLGB'nin Etkinlikleri:

Gemlik'te İmam Hatip Lisesinin bayrak direğine, zulüm ve sömürünün, faşizmin simgesi olan T.C'nin bayrağının yerine, bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve nihayet yüce komünizmin simgesi olan TKP/ML bayrağı çekildi.

Teleferik semtinde yine bir lisenin gönderine TKP/ML bayrağı çekildi.

Kestel'de, tüm Kestel'ce görünen bir tepenin başına dev parti bayrağının asılması, hemen yanında ateş yakılması ve taşlarla "YAŞASIN TKP/ML" yazılması gerçekleştirildi. Eylemi gerçekleştiren TMLGB militanlarıyla jandarma arasında kövalamaca yaşanmıştır. Kayıp vermeden eylem tamamlanmıştır.

Uludağ Üniversitesi öğrenci yurdu kafeteryasına TMLGB tarafından dev parti bayrağı asılmıştır. Altında "yaşasın TKP/ML" yazılı bu bayrak 7 saat asılı kalmıştır.

Bursa'da 1 Mayıs

1 Mayıs'ta Yeni Demokrat Gençlik ve DDSB'li işçiler olarak kendi alanımızda kalmayı doğru bulduk, burada çalışma yürüttük. Bu anlayışla, sömürün en yoğun yaşandığı, çalışanların sendikası bile olmadığı Deri fabrikaları bölgesinde coşkulu bir grupla izinsiz gösteri yapıldı. Otuz kadar kişinin katılımıyla gerçekleşen gösteride "Yaşasın Kızıl 1 Mayıs", "Kahrolsun Patron-Ağa Devleti", "Yaşasın Halk Savaşı" sloganları atıldı, proletarya partisi marşının giriş bölümü "Biz, biz, biz işçinin, köylünün yiğit sesiyiz, namluya sürülmüş halk mermisiyiz" sloganı olarak haykırıldı. "Yaşasın Kızıl 1 Mayıs" yazılı pankartla fabrikaların arasından mahalle girişine kadar yürüldü.

Ayrıca Uludağ Üniversitesi'nde diğer anlayışlar ve devrimci demokrat kitleyle birlikte 1 Mayıs forumu gerçekleştirildi.

BURSA YDG

TMLGB 18 Mayıs kampanyası çerçevesinde bir dizi eylem gerçekleştirdi

Taksim Atatürk Kültür Merkezine TMLGB pankartı

Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliğinin eylemleri her geçen gün çeşitlenerek ve boyutlanarak sürüyor. TMLGB ideolojik-siyasi hattında yürüdüğü Türkiye halklarının öncü kurmayı TKP/ML'ye layık bir şekilde üzerine düşen bütün görev ve sorumlulukları her türlü sapmadan uzak Komünist bilinç ve azimle yerine getiriyor.

Tarih 18 Mayıs 1973 Diyarbakır zindanlarının dehlizlerinde Komünist önder **İbrahim KAYPAKKAYA**, faşizme ve tüm gericiliğe tarih boyunca unutamayacağı bir ders veriyor. Ser verip sır vermeyerek, işkencehanelerde kızıl direnme ruhu yaratarak halkın yüreğine gömülürken egemenlerin yüreğine korku salarak ölümsüzleşiyordu. Bitti sanılan kavga bitmiyor aksine daha da gürleşerek her alanda devam ediyordu; daha da boyutlanarak

devam edecek ve bu böyle sürececek devlet zorbanın ateşi sönmeyecek.

Kavga her alanda sürüyor. Dağlarda halk ordu-su TİKKO gelişerek mücadelesini yükseltiyor. Şehir varoşlarında TKP/ML'nin önderliği altında kızıl gençlik örgütü TMLGB dur durak bilmiyor ve yaptığı her eylemle düşmanı şaşkına çeviriyor.

Düşman her zaman olduğu gibi yine şaşkın yine çaresiz..! Tarih 21 Mayıs 1993 yer: Taksim "İbrahim yoldaşın resminin olduğu ve Komünist Önder **İbrahim KAYPAKKAYA** yaşıyor savaşıyor. Yoldaşlar bu yola feda ise canımız kesindir zaferimiz, susmasın silahlarımız" yazılı bomba süsti verilmiş TMLGB imzalı pankart Taksim'deki Atatürk Kültür Merkezi burçlarına asılıyor.

İt sürüleri şaşkın dört bir yana üşüşüyorlar ağızları salya saçıyor yoldaşlarımızı yakalamak

için çırpınıyorlar ama nafile çok geç. Egemenler, şaşımıştı en sık tedbirlerin alındığı bu bölgede Atatürk Kültür Merkezi'ne nasıl olmuştu da TMLGB pankart asmıştı! Akıl sır erdiremiyorlardı. Evet boşuna çırpınmayın beyler sizin unuttuğunuz bir şey var. Komünist inanç ve azmin yapamayacağı, üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktur.

Bu kavga durmadı ve durmayacakta taki patron-Ağa devleti yıkılıp halk iktidarı kurulana; sınıfsız ve sömürsüz topluma, komünizme dek. Ve bu kavgada TMLGB'nin, üstüne düşen görevleri ve sorumlulukları en azami şekilde yerine getireceğinden kimsenin kuşkusuz olmasın.

- İbrahim KAYPAKKAYA ölümsüzdür!
- Yaşasın partimiz TKP/ML!
- Yaşasın kızıl gençlik örgütümüz TMLGB!
- Yaşasın ordumuz TİKKO!

TMLGB

18 Mayıs molotof kokteyl'lerinin parlayan aleviyle de anıldı

TMLGB tarafından 18 Mayıs'ta katledilen komünist önder **İbrahim KAYPAKKAYA**'yı anma kampanyası çerçevesinde çeşitli eylemlerin yanı sıra İstanbul ve Ankara'da 7 yere molotof kokteyli atıldı. 17 Mayıs'ta Ankara'da Cebeci Cemal-Gürsel caddesinde bulunan Emlak bank şubesi, İstanbul'da 16 Mayıs'ta pangaltı İşbankası, Avcılar Yapı kredi ve Pamukbank şubesi, Ümraniye Emlakbank şubesi, Akaretler Akbank şubesi, Fako ilaç firması karşısındaki Yapı kredi bankası şubesine atılan molotof kokteylleri milyonlarca liralık tahribat meydana getirdi.

İTÜ'de 18 Mayıs' ilişkin "İsmail Oral Yaşıyor", "İbrahim Yoldaş Namlumuzun Alevinde Yaşıyor!" yazılı TMLGB imzalı iki pankart asıldı.

18 Mayıs'ta korsan gösteri

Komünist önder **İbrahim KAYPAKKAYA**, ölümünün 20. yıldönümünde TKP/ML- TMLGB tarafından korsan gösteriyle anıldı. İstanbul Esenler'deki dolmuş durakları meydanında yere molotof kokteylleri atılarak başlatılan korsan gösteriye yaklaşık 60 kişi katıldı. Gösteri başlangıcında hep beraber "devrim andı" içildi. Ardından "**İbrahim KAYPAKKAYA** yoldaş ölümsüzdür" " Patron-Ağa devletini yıkacağız halk iktidarını kuracağız" sloganları atıldı. Yaklaşık 20 dakika süren gösteride "**Önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA**

TMLGB İstanbul Esenler'deki korsan gösteriyle Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı şanına uygun biçimde andı.

ölümsüzdür" ve "İbrahim yoldaş ölümsüzdür" yazılı iki pankart açıldı. Pankartlar gösteri bitimi sonrası meydana asıldı. Oldukça coşkulu geçen gösteri sonrası gözaltına alınma olmadı. Bunun yanında yine TKP/ML- TMLGB tarafından Bağcı-

lar Konya meydanına bombalı pankart asıldı. 21 Mayıs'ta asılan pankartta "Türkiye proletaryasının yiğit önderi **İbrahim KAYPAKKAYA** ölümsüzdür" sloganı ve TKP/ML- TİKKO- TMLGB imzası yazılıydı

Liseli Öğrenci Birlikleri'nden DEVRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA

İstanbul'daki bazı liselerin Öğrenci Birlikleri olarak Militan Gençlik'in son öğrenci eylemliliklerindeki tutumlarından dolayı bu eleştiriyi yazmayı gerekli gördük.

Militan Gençlik, bu öğretim döneminde 15 Nisan Boykotunu ve bunun için bir toplantı önerdi. Bu toplantıyı hazırlarken planlı olarak diğer Öğrenci Birlikleri'ne haber verilmediği, toplantıya katılan temsilcilerin sayıca az olmasıyla kendini gösterdi. İsrarlar üzerine yapılan ikinci toplantıda güvensizlik ortamının getirdiği eksik

katılım (15 lise) ve geri çekilmelere (5 lise) rağmen, Militan Gençlik, kendi kendine İstanbul çapında boykot ve il bazında İSTANBUL LİSELERİ ÖĞRENCİ BİRLİKLERİ PLATFORMU GİRİŞİM KOMİSYONU'nu oluşturma sürecine girdi. Kendi bazlarında oluşturdukları bu yapıyla, "boykot" sonrası Kocasinan Lisesi'nden atılan öğrenciler için açlık grevi başlattılar. Diğer öğrenci birlikleri, bu greve tam destek vererek katıldılar. Açlık grevi bir eylemlilikle tamamlanacaktı. Buna ilişkin yapılan toplantılarda Militan Gençlik, bu sağlıklı yapıyı Öğrenci Birlikleri'ne dayatarak, çıkan tartışmalarda "Defolun, gidin! Serseri!" gibi sözler sarfederek, devrimci ahlakın dışına çıkmıştı.

Kendi alt birimleri biçiminde örgütlenen bu

yapıyı ilimizdeki Öğrenci Birlikleri'nin inşa sürecine dayatmaya çalışmalarını kınıyoruz. Bu tutumları Demokratik Kitle Örgütü anlayışına ters düşmektedir. Kendilerinden özeleştirisi istiyor ve devrimci tutuma davet ediyoruz.

Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz

Bahçelievler, Ataköy-Saint
Benoit-Bağcılar-İzzet Ünver-Naci
Ekşi-Kağıthane-Kocasinan-Zincirlikuyu Yapı
Meslek-Süleyman Nazif-Avcılar
İnsa-Küçükçekmece-İst. Anadolu-Behçet
Kemal Çağlar-Haydarpaşa-Bahçelievler
Meslek-Avcılar Meslek-Yakacık Meslek-Şişli
Liseleri
Öğrenci Birlikleri

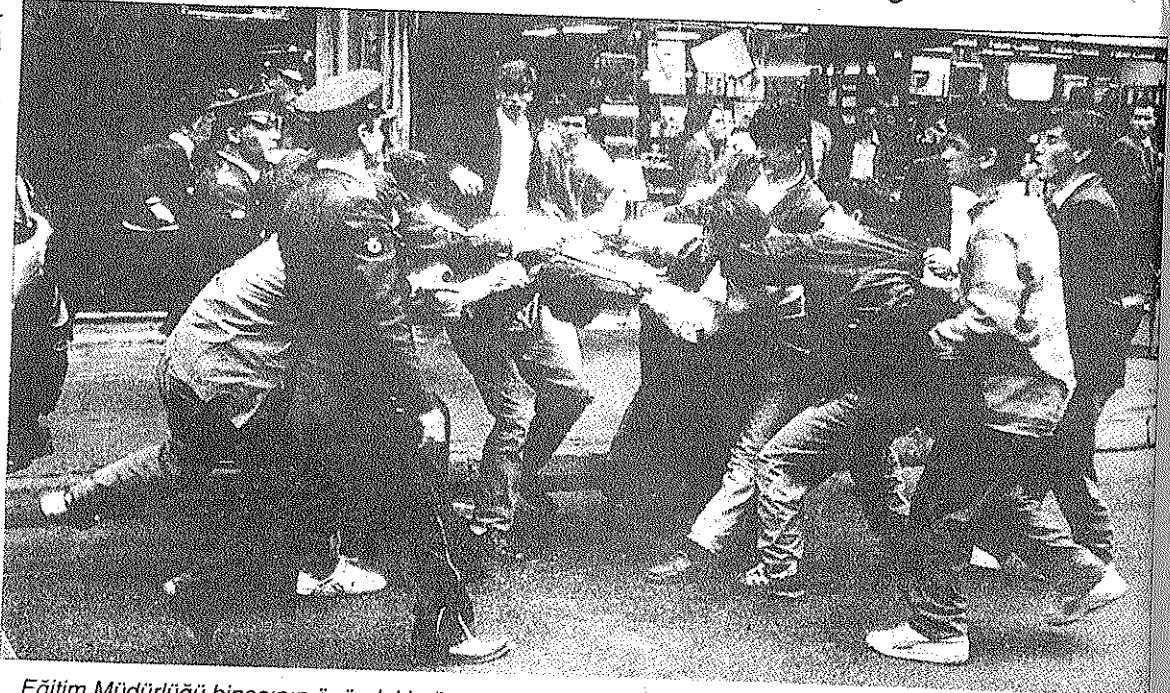
Liseli Öğrenci Birlikleri sessiz kalmıyor!

Kocasinan lisesinden bir süre önce atılan arkadaşlarının geri alınmaları için gösteri yapan liseli öğrencilerle polis arasında çatışma çıktı.

Cağaloğlu'nda bulunan il Milli Eğitim Müdürlüğü'nün önünde toplanan ve çeşitli liselerden oluşan 200 kişilik grup Kocasinan lisesi'nden atılan 6 arkadaşları için gösteri yaptı. Müdürlük binası duvarına "Yaşasın demokratik lise mücadelemiz, İstanbul liseli öğrenci birlikleri" yazılı pankart asan öğrenciler; ellerinde "okuldan atılan arkadaşlarımız geri alınsın" "Gerici eğitime son" "Yaşasın bilimsel, özgür eğitim" gibi dövizlerle slogan attılar.

Eylem sırasında türküler söylenip, halaylar çekildi. Eylem bitiminde olay yerine gelen polis öğrencilere dağılmalarını söyledi. Öğrencilerin alkışlı protestosu ve halay çekmeye başlaması üzerine polis öğrencileri gözaltına almaya kalktı. Öğrencilere copla saldıran polisler halkın tepki göstermesi ve "sizin evlatlarınız yok mu? neden vuruyorsunuz" demesiyle polis halktan ve olayı izleyen gazetecilerden de bazı kişileri gözaltına almaya çalıştı. Polisin öğrencilere coplu, yumruklu saldırması sonunda birçok öğrenci yaralandı. Eylem sonrasında yaklaşık 20 kişi gözaltına alınır, daha sonra serbest bırakıldılar.

Gözaltına alınanlardan 16'sı gece 12'de bırakılırken 4 kişi bir gün karakolda tutulduktan sonra bırakıldılar. Gözaltına alınan öğrencilerden birine

Eğitim Müdürlüğü binasının önündeki gösteriden sonra polis saldırganı sonucu birçok öğrenci jop darbeyle yaralandı

karakolda yoğun işkence yapılması öğrenciler tarafından yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Liseli öğrenci birlikleri, haklarını almada, de-

demokratik lise mücadelesini yükseltmedeki kararlılıklarını bu eylemlerle bir kez daha göstermiş oldular.

TEFYÖD Olağan Genel Kurulu'nu yaptı

Edirne'de TEFYÖD'lü (Trakya Üniversitesi Edirne Fakültesi ve Yükseköğulları Öğrenci Derneği) öğrenciler olarak olağan genel kurulumuzu yaptık.

Bu genel kurula girerken Edirne örgütünde edindiğimiz tecrübelerle vardığımız sonuçları yeni süreçte atılımlarla sürdürmeyi hedefliyoruz. Normalde Nisan ayının son haftası içinde yapılması gereken Genel Kurulumuzda, Öğrenci dernekleri içinde yer alan çevrelerde, söz konusu tarihte çoğunluğun sağlanamayacağı anlayışı hakimdi. Bu yüzden bu tarih Mayıs ayının 9'una ertelendi. Bu tarihten önce Genel Kurulla ilgili gerekli duyurular, üye listelerinin ilanı, birimlerde görülecek yerlere asıldı. Yüzyüze konuşmalar yapıldı. Genel Kurul tarihine geldiğimizde gördüğümüz ise ilk planda neredeyse Dernek üyelerinin 3/4 ünün gelmediği idi. Tamda genel kurul gününde sağa sola haberler ulaştırılmaya çalışıldı. Genel Kurulda Edirne YDG ve EB çevresi geniş katılımı yer alırken diğer siyasi yapılar (her hedense) sadece temsilci düzeyinde yer aldılar. Burada vurgulamak istediğimiz nokta, olağanüstü Genel Kurulumuzun kaynak oluşturulan ve bu olağanüstü Genel Kuruldan (Kasım 1992'den) sonra Dernekten çekilen DY'li üyelerin hiç birinin (üye olmalarına rağmen) Genel Kurul'da bulunmayışları idi. Oysa bu kişiler olağanüstü GK'da aktif dernek mücadelesinden çekildiklerini ancak Dernekte üye kayıtlarını silmeyip, GK'da hazır bulunacaklarını ifade etmişlerdi. Son Genel Kurulumuz gösterdi ki; bu kişilerin verdiği sözü yerine getirme gibi bir niyetleri yokmuş. Dernek gelmeyen 3/4 yüzünden neredeyse fesh olacakken sonradan (DY'liler dışında) üyelerin yavaş yavaş gelmesiyle Genel Kurul az sayıda üye ile gerçekleştirildi.

Edirne'de yaşadığımız bu olay bize göstermiştir ki; halen üniversite içinde mücadele eden devrimci yapıların bir kısmı derneklerin yaşatılması konusunda yeterli hassaslığı göstermemektedir.

12 Eylül 80 darbesi ile Tüm Türkiye'deki Demokratik Kitle Örgütleri ve sendikalar kapatılırken bundan Öğrenci dernekleri de payını aldı. Öğrenci gençlik bu dönemdeki baskılara ancak 1983-84 larda karşılık verebilmeye başladı. Türkiye'nin her yerinde bir bir, devrimci-demokrat öğrencilerin önderliğinde Öğrenci dernekleri kurulmaya başlandı. Tüm bu hareketliliğe Edirne'de

katılıyordu ve 1987 yılında TÜÖD adı altında ilk dernek kuruldu, yaşatılmaya çalışıldı. O günlerde yoğun polis baskısı, keyfi gözaltılar altında pek çok devrimci öğrencinin özverisiyle kurulan derneğimizin bugünkü durumuna bir bakalım.

Bugüne geldiğimizde 1991'den sonra Öğrenci derneklerinde gözle görülür bir tikanıklığın yaşandığı, devrimci öğrencilerin geniş öğrenci kesimden soyutlandığı Derneklerin verdiği akademik-demokratik-ekonomik mücadelenin hatlarının tam oturtulmadığını gördük. Bu noktada bazı anlayışlar dernekleri yaşatma onu güçlendirme yerine dışında yer almayı tercih ederken (örneğin Yurtsever Devrimci Gençlik); bazı anlayışlarda burjuvazinin sunduğu öğrenci birliklerinin içine girip teşhir etmek için var olan mevziyi terk edip Öğrenci Birliğini ! beklemeye başladılar ve hala bekliyorlar. (örneğin DY)

Bizler Edirne YDG olarak öğrenci gençliğin devrimci hak alma mücadelesini tahlil ederek, sorununda çözümle beraber olduğu gerçeğini gözden kaçırmıyoruz sorunun olduğu yerde mutlaka çözümde vardır bu diyalektik bağ kopmaz bir şekilde birbirine bağlıdır. Tikanıklığı yaşayan Öğrenci dernekleri'nin içinde yer alınarak çözüm getirilebileceğini ve ancak bunun bizi ilerletebileceğini devrimci çevrelere kavratmaya çalıştık. Bunun içinde Birim çalışmalarına ağırlık verilmesini ve birim derneklerinin üzerine oturan merkezi dernekler perspektifiyle olaya yaklaşarak temas kurabildiğimiz birey ve çevrelerle bu anlayışı hayata geçirmeye çalıştık. Bunun somut örneğini Eğitim Fakültesi özelinde halen yaşıyoruz. Bu örneği diğer birimlere de taşıyabilmek için birim çalışmalarının örgütlenmesine şimdiden hız verilmiştir.

Son söz olarak bizler Öğrenci dernekleri'nin devrimci öğrencilerin uzun çabalar sonucu elde edilen mevzileri olduğunu ve asıl örgütlenme alanlarının buralar olduğunu ve bu mantıkla Öğrenci dernekleri'nin en son gittiği yere kadar Öğrenci dernekleri'ni yaşatmak geliştirmek için elimizden geleni yapacağımızı tüm devrimci sorumluluğumuz ve coşkuyla belirtiyoruz. Bunun dışında çözüm yolları ancak burjuvazinin sunduğu göstermelik modellerdir.

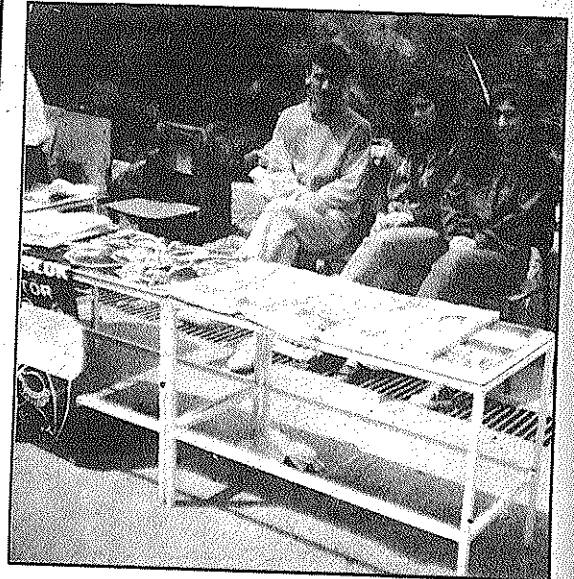
-Öğrencilerin öz örgütlülüğü olan Öğrenci derneklerinde birleşelim.

Anadolu Üniversitesi'nde YDG stand açtı

Amacı, emperyalizmin uşağı komprador ve feodallerin egemenliğini devam ettirmek, sömürü çarklarının ideolojik ahlaki ve teknik unsurlarını üretmek olan eğitim kurumlarında, faşist-feodalşoven bir ideolojiyle kafaları biçimlendirilmek istenen üniversite gençliğini yozlaştırma politikalarından biri de Anadolu Üniversitesi Yunus emre Kampüsü'nde, Yıl-Kom'un düzenlediği "93 Kültür ve Sanat Panayırı"nda yapıldı. Amacından saptırılmış olan Kültür ve sanat panayırında alternatif olarak "yozlaşan gençlik değil, kültür ve sanat'a duyarlı gençlik" şiarıyla kitap, dergi, afiş standı açıldı. Bu arada YDG'de Umud Yayıncılık dergi, kitap ve afiş standını açtı ve geniş bir ilgiyle karşılandı. Bunu hazmedemeyen polis ve okul idaresi, her alanda olduğu gibi devrimci, demokrat, yurtsever dergi ve kitap standlarının kapatılması için Yıl-Kom'daki görevli arkadaşlara baskı uygulamaya çalıştırsa da sert bir dille geri çevrildiler.

- Baskılar Bizi Yıldırılmaz
- Gençlik Gelecektir,
- Gelecek Ellerimizdedir.

Anadolu Üniversitesi YDG

Edirne Eğitim Fakültesi'nde devrimci-demokrat öğrencilerin mücadelesi geliyor

Eğitim fakültesinde Devrimci-Demokrat öğrencilerin mücadelesi çeşitli etkinliklerle sürüyor.

Edirne'de var olan Öğrenci Derneğinin kitle erezyonuna uğradığı ve üniversite bölümlerinde istikrarlı etkinliklerin yapılamadığı ve dağıntı olduğu bir dönemde Eğitim Fakültesinde kitleleşme, çeşitli etkinlikler gerçekleştirme birim inisiyatifi ve birim örgütlülüğünün yaratılması yönünde olumlu adımlar atılıyor.

Hiç kuşkusuz bu özverili çalışma, doğru bir yaklaşımla gerçekleştirilecek bir olaydır. Eğitim Fakültesindeki öğrenciler uzun süren dağıntı ve durağanlık döneminden sonra, var olan süreci değerlendirip, geleceğe yönelik birim örgütlülüğü oluşturmak için bir araya geldi. İlk planda varolan devrimci-demokrat insanların toparlanması, periyodik toplantılar geliştirilmesi hedeflendi. Bu kampanya çerçevesinde Devrimci-Demokrat ve duyarlı öğrencilere yönelik bir bildiri hazırlandı, bildiride örgütlülüğün önemi ve kendi birim örgütlülüğümüzü oluşturmaya yönelik çağrılarda bulunuldu. Aynı zaman çerçevesinde sınıf çalışmalarının önemi vurgulandı, yaşadığımız her alana müdahale etmemiz gerektiği belirtildi. Yapılan periyodik toplantılar içinde önümüze hedef olarak sosyal-kültürel etkinlikler için çekirdek oluşturmak, çeşitli konularda seminer çalışmaları örgütlemek, dergi çıkarmak ve sınıf toplantılarına (sınıf çalışmalarına) ağırlık vermek gerektiğini ortaya çıkardık. Ayrıca sürecin dışında kalan duyarlı demokrat, devrimci insanları da bu sürece aktif olarak katabilmek için onlarla ilişkiye geçilmesi hedeflendi. Bu süreç zarfında önümüze koyduğumuz hedeflerden sınıf çalışmalarını ve sürecin dışında kalan bu arkadaşları (DY'lileri) aramıza almayı başaramadık. Periyodik olarak

toplantılarımızı gerçekleştirdik, seminer çalışmalarında bulunduk ve dergimizi çıkarmayı başardık. Önümüze koyduğumuz hedefleri gerçekleştirmemiz bizim açımızdan büyük bir başarı ve birim örgütlülüğünün önemi konusunda kafalarımızı açıcı oldu. Ayrıca hiçbir bölümde toplantılar yapılmazken (Hatta Öğrenci Derneğimizin çok uzun süredir toplanmadığı bir dönemde) önümüzü açacak olan örgütlülüğün ne olduğu noktasında insanlara örnek teşkil etmektedir.

Öğrenci Dernekleri, birim derneklerinin üzerinde şekillendiği ve koordinasyonu sağladığı takdirde kitleleşmeyi gerçekleştirebilir. Üniversitemizde kitlenin gerek karar alma sürecine gerekse etkinliklere katılmasını sağlamanın yolu birim Dernekleşmesini gerçekleştirmekten geçer. Birim Dernekleri bu noktada kendi önemini gözler önüne seriyor.

Gerçekleştirdiğimiz seminer çalışmaları;

-YÖK ve yansımaları

-60'lardan Günümüze Gençlik hareketi, Gençlik örgütlülükleri ve Gençlik örgütlenmesine bakış

-Eğitim emekçilerinin örgütlenme sorunu

10-15 Mayıs tarihleri arasında bir dizi etkinlik ve şenlik örgütledik. Bunlar; çeşitli tartışma konuları, seminer ve şenlikti. Tartışma konularımız:

1 - Eğitim fakültesi ve Meslek Yüksek Okulu örgütlenme sorununa bakış

2- Kültür yozlaşması ve yabancılaşma

3- Bosna-Hersek, Azerbaycan ve Türkiye'de milliyetçilik. Seminer konusu ise Eğitim Emekçilerinin örgütlenme sorunu oldu.

Şenlik çerçevesinde ise şiir dinletisi ve Müzik dinletisi verildi topluca halaylar çekildi. Şenliğimize 100 civarında bir katılım oldu. Tartışma konularına ve seminerlerimize 40-80 arası değişen

sayıda öğrenci iştirak etti. Hafta sonu planladığımız gezi ve piknik ise çeşitli eksiklikler sonucu gerçekleştirilemedi. Bu şenlikten sonra önümüze hedef olarak dergimizin 2. sayısını çıkarmak ve gelecek sene okullar açıldığında bir "Merhaba şenliği" düzenlemek yeni gelen öğrencilerle kaynaşmayı koyduk. Bu yönlü çalışmalarımıza da devam etmekteyiz.

Ayrıca Ümraniye-Hekimbaşı'ndaki katliamın teşhirine yönelik bir duvar gazetesi hazırladık. Hazırladığımız duvar gazetesine faşist dekan yardımcısı Kazım Yıldırım tarafından saldırıya bulunuldu. Faşist Kazım Yıldırım'ın ve YÖK'ün devrimci-demokrat öğrenciler üzerindeki baskıları bizi yıldırmayacak çünkü-bizim verdiğimiz mücadeleye ezenlere karşı ezilenlerin mücadelesi. Ezilenlerin saflarında olan bizler, katliamların ve ezenlerin saflarında olan Kazım Yıldırım gibilerinin olduğu sürece bizler de olacağız ve mücadelemizi sürdüreceğiz. Kazım Yıldırım'ın öğrencileri polise vermekle tehdit ettiği ve en küçük bir olayda okula polis çağırması polis-idare işbirliğinin bir göstergesidir. Baskılar bizi yıldıramaz.

Tüm bu sürece aktif olarak katılan YDG, pratik faaliyetler de önüne koyduğu hedefleri yerine getirmiştir. Önceden diğer gruplarla hem fikir olmamıza rağmen çalışmalarımızda Militan Gençlik ve bağımsız arkadaşlar dışındaki çevrelerden beklediğimiz desteği göremedik. Özellikle görev ve sorumluluğu YDG, Militan Gençlik ve bağımsız kişiler almış ve yerine getirmiştir. Eğitim Fakültesi YDG olarak bugüne kadar önümüze koyduğumuz ve gerçekleştirmeyi düşündüğümüz etkinlikleri yapma isteğimize bizi hiç bir güç alıkoymaz.

Eğitim Fakültesi YDG

Dershanelerde sömürüye sessiz kalmayacağız !

ÖSS'ye hazırlıksız girdiğimiz gibi ÖYS'de hazırlıksız giriyoruz. ÖSS sonrası dersane bizlere test vermeye, ders başarıları, deneme sınavları yapmamaya başladı. Sene başından beri istenmeyen ders saatleri konuluyor. Gerekli olan ders saatleri ise yeterli olmuyor. Ayrıca bütün bunlar yetmiyormuş gibi dersane sahibi Uğur Köse dersaneyi FEM'e devretti. Fem'in gelip yerleşmesi ise 1 Haziran gösterildi. Bizlere ders saatinin 560 saat olduğu söylendiği gibi broşürlerinde de bu yazılıydı. Ne yazık ki 1 Hazirana kadar dersler yetiştiriyor, ancak 512 saat oluyordu. Yani 48 saati onlara bırakmış oluyorduk. Yani Uğur Köse'nin 300 milyon gibi bir karı var. Zaten FEM yöneticilerinin 1 Haziranı beklemek gibi bir derteri yoktu. Dersaneye geldiler, afişlerini, broşürlerini, bilgisayarlarını yerleştirip odalarına çekildiler. Telefon ettiğimiz zaman FEM ile karşılaşıyorduk. Sayın Uğur beyin yaptığının yanında birde gerici faşist FEM kadrosunun iğrenç bakışlarıyla karşılaşıyorduk. Susacağımızı zannediyorlardı. Ama susmadık, susamazdık. Perşembe günü erken saatlerde kantinde başlayan eylemimize ilk adım olarak 2 arkadaşla kitleye eylemin gerekliliğini anlatan bir konuşma yapıldı. Bunun üzerine dersane müdürü ve emniyet müdürü kantine girip kendilerini haklı çıkaracak alternatifler sundular.

Biz genciz ya! haberimiz hiç bir şeyden yoksunmuş, henüz hiçbir şey görmemişiz, mücadele nasıl verilirilmiş bilmiyoruz. Bu yüzden de topluca ey-

lem yapmak yerine tek tek konuşulmuşuz. Onlarda bu safhalardan geçmişler gençlik hareketlerinde bulunmuşlar ama boş işler olduğunu anlamışlar. Nasıl yaptılarsa !

Tabiki yanıldıklarını biliyoruz. Evet belki gençlik ama duyarlıyız, sorgusuz infazları, gerekçesiz tutuklamaları, katliamları, düzenin pisliklerini görmeyecek kadar kör değiliz. Haklarımızı alacağız bununda tek yolu bir yumruk olmaktır. Kitle bunun bilincinde olduğu için kantinde onları yalnız bıraktık ve dışarı çıkıp oturduk. Daha sonra kaymakamlığa yürüdük. 4 temsilci arkadaş seçip kaymakamın ve Milli Eğitim müdürünün yanına gönderdik. Maalesef dersane müdürü bizi orada yalnız bırakmadı ve 1-1,5 saat süren tartışmadan sonuç alınamadı sebep ortada. Daha sonra tekrar dersaneye döndük o sırada FEM yöneticilerinin dersaneyi terkettiğini gördük. Bu sırada burjuva basını geldi. Önce Uğur bey konuşma taleplerini kabul etmedi sonra öğrenci temsilcilerinin girmemesi koşuluyla kabul etti. İçerde onlara "aslında onlara vaad ettiğimiz bütün şartları gerçekleştirdik 720 saat ders verdik. Hatta yarım milyar zarar ettim. Ayrıca yaptıkları terördür laf olsun diye yaygara ediyorlar." dedi. Şayet susmamız hakkımızı aramamız terörse varsa terör olsun ama biz biliyoruz ki hak verilmez alınır aldıkta.

Yaşamın Demokratik Lise Mücadelemiz!

KADIKÖY DERSHANELERİNDEN YDG

Hollanda da öğrenci eylemleri hızlanıyor..

Körfez savaşından bu yana girdiği ekonomik krizin etkisini üzerinde atamayan Hollanda, işçi ve öğrenci eylemlerinden dolayı zor günler yaşıyor. Hollanda başbakanı Ruud Lubbers tarafından "ikinci dünya savaşı sonrasında en büyük kısıtlamaları" olarak nitelendirildiği, 1994 nisanından sonra başlayacağını belirttiği kesintiler öğrenciler arasında büyük protestolara neden oldu.

Kısıtlamalar bu güne kadar öğrencilere tanınan bedava tren, otobüs ve tramvay kartı uygulamasına son veriyor.

21 yaş altındaki gençlerin ödeneğinin kesilmesi, 21-27 yaşları arasındaki gençlerin ödeneklerinde de % 21'e varan bir oranda kesintiyi de kapsamına alıyor. Öğrenciler ilk tepkilerini Utrecht Üniversitesini işgal ederek gösterdiler. Kısıtlama açıklamasının ikinci günü Nijmegen Katolik Üniversitesini işgal ederek bir süre eylemlerini devam ettirdiler.

Erasmus Üniversitesi öğrencileri ise kısıtlamalara tepkilerini üniversiteyi iki kez işgal ederek gösterdiler. Öğrencilerin tepkileri işgallerle kalmayıp, Den Haag kentinde yaklaşık 20.000 kişinin katıldığı bir yürüyüşle devam etti. Yürüyüşte polis öğrencilere saldırması ve öğrencilerinde buna taş ve sopalarla karşılık vermesi üzerine ikisi polis, 34 öğrenci olmak üzere toplam 36 kişi yaralandı. Olayda polis 65 kişiyi göz altına aldı. Kimlik tespitinden sonra öğrenciler serbest bırakıldı. Öğrenci eylemlerini, 69 öğrenci eylemlerinden sonra en büyük öğrenci eylemleri olarak nitelendiriliyor.

Öğrenciler Haziran da genel boykota gideceklerini ve yine Den Haag kentinde olmak üzere kısıtlamaları protesto eden bir yürüyüş düzenleyeceklerini belirttiler. Diğer taraftan Belediye Taşımacılık İşletmeleri çalışanları için sendikacının %2,5 oranındaki zam taleplerinin verilmemesi üzerine metro tramvay ve otobüsler uyarı amacıyla geçen hafta bir gün boyunca yolcu taşımadılar.

Şimdiye kadar yapılan görüşmelerden sonuç alınmaması üzerine Rotterdam kentinde metro tramvay ve otobüs yolcu taşımayacak.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi 7. Bahar Şenliği

14 Mayıs'ta Yüksek Öğrenim Gençliğinin Demokratik Mücadelesinde Taraf Olanlarla Olmayanların Rengi Ortaya Çıkmıştır!

ODTÜ, şu son üç aylık süreçte Türkiye gündemine iki defa girmiş ve önemli bir sürecin yüksek öğrenim gençliği açısından başladığını göstermiştir. ODTÜ'de devrimci demokrat ve ilerici kesimleri sınırlı bir örgütlülükte olsa biraraya getirebilen ODTÜ PLATFORMU bu süreçte imzasını koymuştur. Ankara emniyetini topyekün harekete geçiren ODTÜ PLATFORMU egemenlere şu an için ciddi bir rahatsızlık vermektedir. En son platformun içinde yer alan iki arkadaşın evinin jandarma polis ikilisi tarafından basılıp taranması bunun örneğidir. Arkadaşların evde olmadıkları 13 Mayıs akşamı kapıyı kırıp salondaki eşyaları taramaları açık bir infaz provasıdır. Bu infaz provası faşizmin korkusunun gövde gösterisidir. Evet açık bir şekilde ODTÜ'deki mücadeleden korkuyorlar.

ODTÜ 7. Uluslararası Bahar Şenliğine hazırlanırken platformda şenliğe katılma kararı aldı. Uluslararası Gençlik topluluğunun (UGT) programına ve şenliğin içeriğine ilişkin görüşlerini Platform Bülteninin ikinci sayısında ortaya koydu. Ayrıca şenliğe katılan gerici-dinci gruplara yönelik bir sınırlama - denetim açıklaması yaptı. "Sağ-sol çatışması var" demogojisine iyi bir cevap olan bu açıklama olası provakatif çıkışların önceden teşhiri oldu.

Şenliğe alternatif etkinliklerle katılan platform, düzenlediği alanda 5 Mart Eyleminin ardından açılan disiplin soruşturmasını protesto eden imza kampanyası açtı. Ayrıca ODTÜ-ÖD ve ODTÜ PLATFORMU'nun çeşitli eylemlerinin fotoğraflarını şenlik boyunca sergiledi. YENİ DEMOKRAT GENÇLİK, çeşitli devrimci anlayışlar ve çeşitli oluşumlar kitap standı açtı. Çeşitli kesimlerde YDG okurlarının ve bizi tanımak isteyenlerin yanısıra ENTERNASYONALİST DEVRİMCİ BARBARA YOLDAŞ'ın İsviçre'den arkadaşlarının YDG standına gelerek Barbara ve Türkiye proletaryasının öncüsü TKP/ML hakkında sorular sormaları bizim açımızdan güzel bir olaydır.

Şenliğin 5. gününde (14 Mayıs) düzenlenen ve Ankara'daki üniversitelerin dayanışmasını hedefleyen miting ise ODTÜ platformu'nun örgütlediği bir eylemlilikti. ODTÜ ve diğer üniversiteler için 2 ayrı afiş üniversitelere asıldı. Kısa bir süre içinde tüm üniversitelere eylem hakkında bilgi verilirken, sağlıklı bir şekilde diğer üniversitelerde bu eylem tartışılmadı. Tüm bunlara rağmen diğer üniversiteler olaya duyarlı davrandılar ve katılım sağladılar. Ancak rektörlük böyle bir şeye "izin" vermezdi. Eylemi karalamaya ve çarpıtmaya başladı. Dinci gruplar içinde ve üniversite de gerginlik yaratmak için, platformun bu eylemde dinci gruplara saldıracağı söylentisini yaymaya çalıştı. 13 Mayıs akşamı çıkardığı bildiri de Rektörlük standların kapandığını, 14 Mayıs Cuma günü olası bir çatışma ortamını engellemek için bu karar alındığını açıkladı. Sebeplerden birisi de Meriç Köyatası'na yönelik "çirkin" saldırı idi.

Meriç Köyatası olayı şu şekilde oldu. Bu yazar kitap standını dolaşmaya geliyor. Tanıyan devrimci-demokrat arkadaşlar yakasına yapışıyor. Kendisine demokratik hareketleri niçin karaladığı soruluyor, verdiği yanıtlar doyurucu olmayınca yüzüne tükürülüyor. 50-60 metrelik bir alanda yüzüne tükürülerek dolaştırılıyor. Esasta katıldığımız ve desteklediğimiz bu eylemde olumsuzluklar da vardı.

Rektörlük yukarıda bahsettiğimiz açıklamasında, dışarıdan çağırdığımız üniversiteleri ve ODTÜ PLATFORMU'nu hedef göstererek insanlara "terörist" olduğumuzu anlatmaya çalıştı. Yıllardır polis ve jandarmasının okullarda bulunmasının meşru "zeminini yaratmak için oynanan oyunu bu sefer Süha Sevük imzasıyla seyrediyorduk. Söylem ise aynen şöyle: "Bize ulaştırılan haberlere

göre, dışarıdan gelecek sağcı ve solcu gruplar güzide üniversitemizde olay çıkaracak." Ancak nedense bu haber kaynakları bize başına açıklanmıyordu.

14 Mayıs sabahı artık son kozlar oynanmış tepeden tırnağa hazırlanan jandarma timleri okulun stratejik tepelerine mevzilenmişti. Platformun içinden 10 kişi kapıda gözaltına alınmış, şenliğe katılmak isteyen ODTÜ dışından insanlar ise yine kapıda bekletiliyordu. Bu arada Rektör piyasaya çıkmış standları kapatılan diğer gruplara derdini anlatmaya çalışıyordu. Tartışmak için biz araya girdiğimizde ise bu meşur "diyalogue", "öğrenci dostu" Bay Sevük piyasayı yardımcılarına bırakarak esfendilerine danışmak için telsizlerinin başına çekiliyordu. Okula girmeyi başaran 30-40 kadar platform üyesi jandarmaya rağmen alanda açık bir tartışmayı başlatarak, durumu protesto etmeye başladı. Kararlarını jandarmasının burnunun dibinde ve kameralarının önünde çekinmeden alan platform saat 12'ye kadar halaylar çekerek, türküler söyleyerek alandaki varlığını ve haklılığını kanıtladı. 12.30'da diğer üniversitelerden gelenlerle birleşilip mitingi gerçekleştirmek için kapıya doğru yürüyüş başlatıldı. Panzerlerle öğrencilerin üzerine yürüyen polis ve jandarma öğrencileri Eskişehir yoluna doğru dağıttı.

14 Mayıs'ta yaşanan olayların ciddi bir değerlendirmesi yapılmalıdır. Yüksek öğrenim gençliğinin demokratik mücadelesinde taraf olanlarla olmayanların rengi çok net ortaya çıkmıştır. Rektörlüğün, jandarmasının, polisin ittifakı bu sefer kapalı kapılar ardında kalmamış alanlarda herkesin önünde teşhir olmuştur. Bir diğer teşhir olan kesim ise "ODTÜ platformu dışındaki bir grup öğrenci" imzası ile bildiri dağıtanlar olmuştur. Kendilerin, tanımlamaktan bile aciz olan bu şahsiyet-sizler eylem kirici bir tavır sergilemişlerdir. ODTÜ platformunun kapısını kendilerine kapatan bu şahıslar bize bir şey sorulmadı diye ağlıyorlar. Eğer öğrenci gençlik için söyleyecek bir çift sözleri varsa bu arkadaşları platforma çağırıyoruz. (Nafile gelmezler. Onların işi platformun dışında kalmak)

Kendi açımızdan bir değerlendirme yaptığımızda ise en önemli eksiklik eylem komitesindedir. 14 Mayıs'ta eylemi koordine edenler seçilmiş insanlar değildi. Şenlikten önce seçilen "Şenlik Komitesi" bu eylemin başında olacaktı. Eylemden bir gün önce yurtlarda yapılan toplantıya "Şenlik Komitesi" gelmesine rağmen eylem alanına bir arkadaş gelmemiştir. Bir kişi gözaltına alınmış, diğer kişi ise eylemde görevini yerine getirmemiştir. Kalan

iki kişi ise duyarlılık gösteren insanlarla eylemin organizasyonunu yapmıştır. Bu ise anlık kararların alınması gereken eylemde yeterince inisiyatifi bu insanlara vermemiştir. Bu şekliyle eylemde bir komiteden bahsetmek anlamsızdır. Eylemi başarısız kılan diğer bir etmen de diğer üniversitelerle yeterli koordinasyonun sağlanamamasıdır.

Tüm bunları değerlendirdiğimizde eylem bir "geri çekilme"dir. Bizce bir yenilgi değildir. Eylem, kayıpsız bitirilmiş yeterince kamuoyu yaratılmıştır. Hedeflerine ulaşma noktasında başarısız olması yenilgi olarak değerlendirilmesine yetmeyecektir. Kitlenin direniş çizgisinde kararlı olduğunu düşündüğümüz bu eylemde, polisin jandarmasının bizden kat kat üstün olmaları, çember içine alınmamız ve hazırlıksız olmamız vb. Şartlar gözönünde bulundurulduğunda taktik geri çekilme doğru bir karardır. Öyleki demokratik öğrenci hareketi henüz o koşullar altında olasılığı yüksek olan yenilgiyi kaldıracak güçte değildir. Ancak bu eylemlilik sadece ODTÜ için değil Ankara üniversitelerinin tümünde bir sıçramanın habercisidir. Bu eylemin bize dayattığı diğer gerçek ise, üniversiteler arasında sağlıklı bir iletişimin oluşturulmasıdır. Geçmişte yaşanan kısır tartışmalar ve ayak oyunlarından kendini kurtarmış Öğrenci Dernekleri ve bunların üzerinde yükselecek merkezi yapılar, kitle hareketinin genel örgütsel zemini olacaktır.

- Kazandığın Mevziler İçin Diren,
Yeni Mevziler İçin Savaş!
- Genciz, Gelecek Ellerimizdedir!

ODTÜ YDG

**A.Ü. Cebeci
Kampüsünde 18 Mayıs
çoşkuyla anıldı**

Cebeci Kampüsünde yer alan SBF, EBF, İF, HF öğrencilerinin yer aldığı bir forumla 18 Mayıs anıldı. Forum YDG ve YCK'lı öğrencilerin ortak çalışmaları ve diğer devrimci öğrencilerin katılımıyla yapıldı. Forum, 18 Mayıs'ı 19 Mayıs'a bağlayan gecede kendilerini yakan 4'leri ve komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA'yı anmak için yapıldı. Forum'da YDG'li ve YCK'lı öğrenciler hep birlikte halay çekip şarkı söylediler. Forum katılımının az olmasına rağmen coşkulu bir anma olması dikkat çekiciydi.

A.Ü. YDG

Direnışteki Kağıthane işçilerini Yeni Demokrat Gençlik ziyaret etti

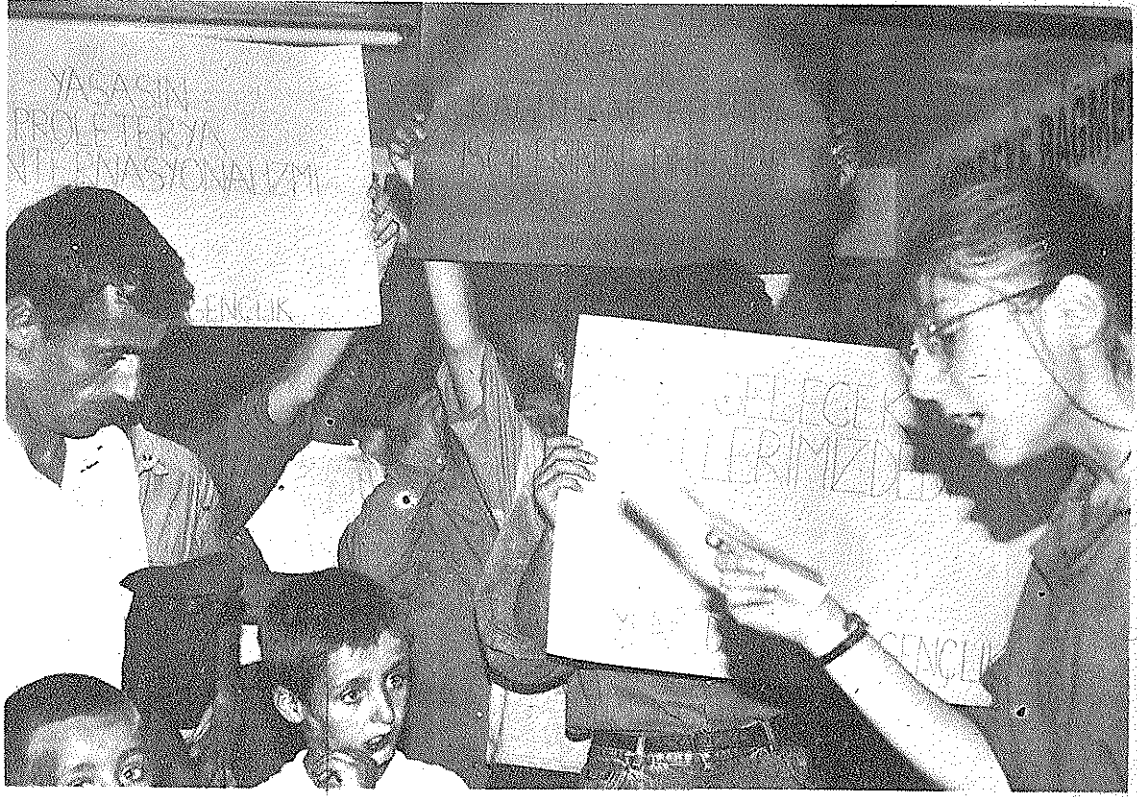
Kağıthane Belediye'sinde 8 Ocak'ta işten atılan 340 işçinin direnişini boyutlanarak devam ediyor.

Kağıthane işçileri direnişin 157. gününde süresiz açlık grevinin ise 42. gününde (13 Haziran 1993) bulunuyor. Süresiz açlık grevindeki işçilerin bazı- larının sağlık durumlarının bozulmasına rağmen; eylemlerine devam etme noktasında kararlılar.

Bunun yanında Kağıthane işçilerine destek veren diğer işçilerle direniş daha bir anlam ve önem kazanıyor. Gece saat 01:00'a kadar devam eden ziyaretler yanında dönüşümlü açlık grevi yapan işçilerde var. Şişli Belediyesi işçilerinin 10 Haziran'da kendi işyerlerinde açlık grevine başlamaları direnişçi işçi- lere oldukça moral kazandı.

Yeni Demokrat Gençlik süresiz açlık grevinin 42. gününde Kağıthane işçilerini ziyaret etti. Yaklaşık 50 kişi olan Yeni Demokrat Gençlik Adil düzen sloganıyla oy toplayan RP'nin diğer düzen partile- rinden hiç bir farkı olmadığını belirterek seçim ön- cesi vaatler sunanların seçim sonrası işçileri işten attığını, polisle jopla saldırdığına dikkat çekerek dü- zen partilerinin ve sarı sendikaların gündemi saptır- maya çalışarak işçileri yalnız bırakmayı amaçladık- larını ve boyalı basınında devletin güdümünde olduğunu gerçek kurtuluşun Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung düşüncesi bilimi ışığındaki proletarya partisinin öncülüğünde olabileceğini söyleyerek iş- çilerin direnişlerini desteklediklerini belirttiler. Ve YDG'lılerden bir kısmı işçilere destek vermek ama- cıyla dönüşümlü açlık grevine başladı.

Şiirlerin okunarak marşların söylendiği ziyaretin sonunda Yeni Demokrat Gençlik her türlü desteği sunacağını belirtti.

Geleneksel İ.T.Ü. Kapanış Şenliği yapıldı

28 Mayıs'ta geleneksel İ.T.Ü. kapanış şenliği düzenlendi. Moda'da katledilen İYÖ-DER'li öğrenciler Uğur ve Şengül'ün anısına düzenlenen şenliğe yaklaşık 400 kişi katıldı. Şenlik yaklaşık 4.5 saat sürdü. Koma Amed, Grup Munzur, Özgürlük Türküsü, Kutup Yıldızı'nın da aralarında bulunduğu pek çok grup şenliğe katıldı. Grupların söylediği türkülerle eşlik edilerek ya da halaylar çekerek katılan öğrenciler zaman zaman da sloganlarıyla ortamı daha coşkulu bir hale getirdiler. Şenliğe katılan Ortaköy Kültür Mer- kezi Ayşe Gülen Halk Sahnesi oyuncularını da Uğur ve Şengül'ün katledilişini canlandırdılar. Aralarında YDG dergisinin de bulunduğu çeşitli dergi ve grupların mesajları da şenlikte okundu. Zaman zaman şiir- lerin de okunduğu şenlik, ateş yakılıp halayların çekilmesiyle sona erdi. Kitle dağıldıktan sonra alandaki eşyaları toplayan bir öğrenciyi polis göz altına almak istedi. Bunun üzerine okula gelen on kişilik bir öğrenci grubu müdahale ederek arkadaşlarını alıp, topluca okuldan çıktılar.

M.Ü. İletişim Fakültesi'nde Kağıthane işçileriyle dayanışma

İletişim Fakültesi öğrencileri olarak Kağıthane işçilerini desteklemek amacıyla çeşitli çalışmalar yaptık.

Bu çalışmalar arasında imza, bağış kampanyası ve Kağıthane işçilerini ziyaret etmek vardı. Öğretim görevlileri ve diğer çalışanların da katıldığı bağış kampanyasında yaklaşık 500.000 TL para topladık. 10.6.1993 günü ise Kağıthane işçileri ziyaret edile- rek toplanan paralar kendilerine verildi.

Yaşasın 15-16 Haziran İşçi Direniş

Ülkemizdeki işçi mücadelesinin örnek bir direniş olan 15-16 Haziran İşçi Hareketi'ni fakültemizde nazırladığımız pano ile anlattık. Pano'da direnişin tarihçesini yanı sıra İbrahim Kaypakkaya'nın bu konudaki düşüncelerine yer verdik.

M.Ü.İ.F YDG

Göttingen'de 1 Mayıs

Emperyalizm, 1 Mayıs'ın içeriğini çarpıtma gayretlerine karşın, Göttingen'deki biz Yeni De- mokratik Gençler işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününü Proletarya Partisinin ideolojisi doğrultusunda coşkulu ve kavgacı bir gelenekle ya- şattık.

Yürüyüş, Alman Sendikalar Birliği (DGB) ve Göt- tingen Halkevi ve YDG (ATİK) tarafından tertiplen- miştir. 1200 Türkiyelinin yaşadığı şehirde, yürüyüş 150'si Türkiyeli olmak üzere 800-900 civarında kat- ılım olmuştur.

Sendikaların, eylemi adeta bir bahar yürüyüşüne çevirme çabalarını dikkate alan Marksist-Leninist güçler sloganları ve konuşmalarıyla bu çabaları et- kisiz kıldılar. Yaptıklarımız etki göstermiş olacak ki, kültürel ve siyasal çalışmalarımızdan sonra kitle büyük bir coşkuyla bizimle beraber halaylarımızı katılmış, çalışmalarımıza ilgi göstermiştir.

- Kahrolsun emperyalizm, Yaşasın mücadelemizi!
- Biz gençliğiz, gelecek ellerimizdedir!

Göttingen'den bir grup YDG okuru

15 Nisan "Boykotu" ve yaratılan spekülasyonlar

Nisan ayında İstanbul Liseleri bir boykot eylemi ile tanıştı. Kimilerine göre boykot (!) "başarısızdı. Belli başlı öğrenciler yaptı "(İşçinin yolu sf. 11 MG eki) kimilerine göre "Alibeyköy'de deminde dediğim gibi pek başarılı geçmedi. İnsan azlığı, okulun baskısı, vs hepsinin etkisi oldu. (Adı geçen yayın) kimilerine göre de "başarılı geçti. En azından güvenlikle bir sorun çıkmadı" (agy). Evet kimileri de boykotun başarılı geçtiğini güvenlikle sorun çıkmasından çıkartabiliyor.

Bize göre ise boykot eyleminin daha yapılmadan önceki tartışmalarda söylediğimiz gibi başarısız olacağı kesindi. Bunu boykot (!) yapılmadan önce söyledik. Söyledik çünkü bunu önceden kestirmek için kahin olmamız gerekmiyordu. Başarısız olacaktı çünkü liseli gençlik daha bu tip bir eylemlere hazır değildi. Başarısız oldu çünkü bazıları bu eylemi Öğrenci Birlikleri'ni geliştirmek, kitlesel ve yığınsal hale getirmek için değil, kendi dar grup çıkarları için örgüllüyordu. LMG daha bir ay öncesinden çalışmalarına başlıyor ve Öğrenci Girişim Komisyonu toplantılarında ise bu kararı dayatmaçı bir tarzda diğer Öğrenci Birliklerine sunuyordu. Öğrenci Birlikleri Girişim Komisyonu toplantısına geldiklerinde diğer eylemlilik önerilerine kulak tıkıyor ille de boykot diyorlardı. Tabii böyle olunca kabul etmeyen Öğrenci Birlikleri komisyonundan çekildi. Bu sefer LMG çalışmalarını yalnız yürütmek zorunda kaldı. İşçinin yolun'da "YDG ve diğer gruplar "burası LMG platformu" diyerek çekildiler" deniyor. Bu çok yanlış ve yanlış bir ibaredir. Bu söz YDG'iler tarafından söylenmemiştir (başka bir grup tarafından söylenmişse bilmiyoruz). Bizim çekilme nedenimiz toplantıda açıkladığımız gibi başarı şansı olmayan bir eylemin dayatılmasıdır. Ayrıca orda bulunan temsilcilerin sağlıklı olup olmadığı gibi sorunlarda vardır. "İşçinin yolu" bize politikasız diyor, bu da gösteriyor ki arkadaşlar toplantıda getirdiğimiz ve şu anda kitlelerin daha duyarlı olduğu "gerici-faşist disiplin yönetmenliğine karşı kampanya" önerimizi duymayacak kadar diğer önerilere kapalıdır. LMG tarafından bize getirilen bir eleştiride azınlık olduğumuz ve çoğunluğa uymamız gerektiği. Ama bunun içinde sağlıklı seçimlerin (eşit oya eşit delege şeklinde) yapılması ve kararların Öğrenci Birlikleri'nden çıkarak gelmesi gerekmiyor mu acaba? Yani ancak sağlıklı bir merkezî yapıda bu durum geçerlidir. Her isteyen her istediği yerde değil.

Yaklaşık bir ay süren Öğrenci Birlikleri (siz LMG anlayın bn) toplantıları: geziler, paneller, bildirimler, anketler, imza toplamları, yazılama ve sınıf konuşmaları (agy) işte bu çalışmalardan sonra eylem önerisi ÖB'lere açılıyor (Kocasinan LÖB de 14 Nisan'da eylem kararı çıkartılıyor). Evet arkadaşlar okul çevresindeki afişlerinizde ve bildirimlerinizde "Yaşasın 15 Nisan Boykotumuz" sloganını kullandıktan sonra-

da altma LMG imzasını atıp sahiplenişiniz dar grupçu çıkarlar peşinde koştuğunuzun ispatı değil midir? Aksini söyleyen varsa bir adım beri gelsin. Eylemi LMG olarak yapıyorsanız niye Öğrenci Birliklerinden karar çıkartma ihtiyacı duyuyorsunuz. Yok eğer Öğrenci Birlikleri yapıyorsa niye afiş ve bildirilerinizde eylemi sahipleniyorsunuz. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu. Anlayabilene aşkolsun.

Konuyu daha fazla dağıtmadan LMG'nin boykot önerisini ve boykot girişimini daha kendisi kararlaştırırken içinde bulunduğu zaafllara göz atalım.

Bizce LMG'nin İstanbul çapında bir boykot girişiminin başarıya ulaşacağı kanısına varması tamamen liseli gençliğin bugünkü durumunu subjektif olarak tahlil etmesinden kaynaklanıyor. Onlara göre nasıl daha önceki bazı eylemlerde 15 kişi 60-70 kişi oluyorsa bu boykot eyleminde de binler eyleme katılacaktı. Ama boykot sonrası binler ortalıkta görünmeyince sorumlusu YDG oluyor. "Politikasız" (!) YDG hastalıklı bir kıskançlıkla davranıyor ve hemen LMG'nin çalışmalarına alet oluyorsunuz" gibi devrimci dürüstlüğe sığmayan tutumlara giriyordu." (Agy) İşte asıl bu noktada dürüst davranmayan sizlersiniz. Kocasinan'da 2 arkadaşımıza saldırıp "korkaklar" vb hakaretler yağdırıp devrimci ahlaka sığmayan hareketlerle başarısızlığımızın faturasını YDG'ye çıkartamazsınız. YDG eylemden önceki tartışmalarda "zamanı değil, başarısız olacak" dediyse bir bildiği vardı herhalde. Bu bilgiye de olayları tahlil etmedeki objektifliği ile ve çalışmalarında ML-MZD'yi rehber alarak varıyor.

Boykot öncesi İstanbul'da Öğrenci Birlikleri ancak bir kaç lisede geniş kitleleri harekete geçirebilecek düzeydeydi. Diğer liselerde gerçekleştirilen eylemlilikler ise sadece yapılan röportajın birinde belirtildiği gibi belli başlı öğrenciler tarafından yürütülmekteydi. Bu durum halen de böyledir. Böylesi bir durumda İstanbul çapında boykot örgütlemeye çalışıp bundan başarı beklemek hayalperestlikten başka birşey değildir.

Sizin hala göremediğiniz bu durumu YDG tamamen objektif tespitlerine dayanarak gördü. Nasıl bu konuda subjektif davranıyorsanız "Dersim'de son yılların en başarılı eylemi" tespitiniz de o denli subjektiftir. Daha geçen sene (10 Mart 92) Cumhuriyet Lisesi'nde cereyan eden olaylarda öğrencilerin Dersim halkını da yanına alarak ML güçler önderliğinde yapmış olduğu binlerce kişinin katıldığı yürüyüş ne çabuk unutuldu. Bu olayı unutmanız politik körlüğünüzden mi yoksa sağlığınızdan mı kaynaklanıyor.

İstanbul'un dışında Dersim'de yapılmış eylem başarılı olmuş olabilir. Dersim'de bu tür eylemlerin başarısız geçmesi çok az bir ihtimaldir. Çünkü 80 AFC'sı ile halkımız üzerindeki apolitikleştirme çabalarından en az nasibini alan yer Dersim yöresidir. Çünkü cundan anı estirdiği terör ortamında faşist dik-

tatörlüğe karşı ML'ler burayı terketmemiş ve büyük değerler oluşturmuştur.

YDG'nin sabote (!) lerine rağmen başarılı dediğiniz boykot(!)un başarısız olduğu gün gibi ortada. Kendi derginizde yayınladığınız röportajlar bu durumun en açık delillerinden biri. Belki bizi anlamak istemiyorsunuz, ama hiç olmazsa onları biraz dikkatli okuyun. Durum böyleyken, hatalarınızı görüp doğrulara yönelmenizi gerekiyorken YDG'yi karalamanızın mantığını anlayamadık. Bir grubun yaptığı bir eylemin başarısızlığını başka bir grubun çalışmasına bağlaması bu grubun zaafllarının, güçsüzlüğünün itirafıdır. O denli kafanız karışık ki bunu dahi göremiyorsunuz. Biz sizi hatalarınızı düzeltmeniz için uyarmayı devrimci bir sorumluluk olarak görüyoruz. Sene başında Kocasinan'da yapmış olduğunuz hataları kitle önünde eleştiren arkadaşımıza yönelttiğiniz karşı devrimci suçlamasını da unutmadık. Fakat yine de biz sizi eleştireceğiz. Çünkü kör gözlerin görmesi, sağır kulakların duyması gerekiyor. Çünkü liseli gençliği doğru bir önderlik altında mücadeleye çekmek gerekiyor. **Çünkü tarih bize bunu emrediyor.**

15 Nisan öncesinde ve sonrasında gelişen bu olaylar ardında gelişen sürece bir göz atarsak: 6 kişinin okuldan atılmasıyla sonuçlanan 15 Nisan boykotundan sonra Militan Gençlik'ten arkadaşlar kendi buldukları liselere haber vererek liseli öğrenci birlikleri, girişim komisyonu adı altında açık grevine başladı. Yıllardır varolan eylemliliklerde adı yükselttiğimiz, meşrulaştırmaya çalıştığımız liseli öğrenci birlikleri dururken Militan Gençlik (MG) arkadaşlar isim tartışmasına girerek açık grevi süresince yapılan toplantılarda liseli öğrenci birlikleri girişim komitesi (LÖB-GK) ismini önerdi. Bu ismi önermelerini ise şöyle açıklıyorlardı "LÖB henüz yerleşik değil bunun yerine LÖB-GK olsun" Ancak bu arkadaşların tutumları toplantılarda dar grupçu zihniyetlerini ön plana çıkarmaları, diğer arkadaşlara hareket etmeleri ve bu tavırlarından vazgeçememeleleri sonucu YDG toplantılardan çekildi. (Bu toplantılar LÖB-GK adına yapıyordu)

Daha sonra okuldan atılmaları protesto etmek amacıyla Çağaloğlu'nda yapılan eylemde görev alan Militan Gençlik'ten arkadaşlar eylem öncesinde komiteden ayrıldılar. Daha sonra gelmek istediklerini belirttiler. Bu tür keyfi tutumları sorumsuzluklarının bir örneğidir. Bütün bunlara rağmen eylemde iki pankart açılmasına karar verildi. Bir pankart Liseli Öğrenci Birlikleri adına olacaktı diğer pankart ise Liseli Öğrenci Birlikleri Girişim Komisyonu adına. Ancak ne yazık ki eylem günü Militan Gençlik'ten sorumluluk alan arkadaşlar eyleme katılmadılar gerekçe olarak ta arkadaşlarının gözetaltına alındıklarını bildirdiler. Yirmiye yakın arkadaşın gözetaltına alındığı eylem bütün eksikliklere rağmen başarılı geçti. Fakat Militan Gençlik'ten arkadaşların tutarsızlıkları bir kez daha gözler önüne serildi. Pankartla birlikte gözetaltına alındığı söylenen arkadaşlar aslında gözetaltına alınmışlar. Durumu kurtarmak için bu seferde "polis bizi durdurdu bu yüzden de eyleme geç kaldık" dediler. Bu eylem esnasında gözetaltına alınanlardan 3 kişi bırakılmadı, bir arkadaşımızın polis tarafından kaba dayaktan geçirilip, boğazı parçalanmıştı. Bunları bir basın açıklamasıyla duyurmak istedik. Militan Gençlik'ten arkadaşlar yine her zamanki gibi Girişim Komisyonu adına bir basın açıklaması yapmak isteyince uyardık ve ortak bir basın açıklaması yapmak amacıyla İ.H.D'ye gittiğimizde Militan Gençliğin LÖB-GK imzalı basın açıklamasıyla geldiğini görünce müdahale etmek isteyen arkadaşlara "çek git bu bizim basın açıklamamızdır kendi basın açıklamanızı kendiniz yapın" denildi. Yeni Demokrat Gençlik'ten bir arkadaşımızın Militan Gençliği teşhir etmek amacıyla basın açıklamasından bir tane alması üzerine arkadaşımızın üzerine yürünmüştür.

Militan Gençliğin bu tavırlarını teşhir etmek için Öğrenci Birlikleri adına bir eleştiri kaleme alındı ve tüm devrimci basına ulaştırıldı. Bugün Militan Gençliğin takındığı tavır liseli öğrenci gençliğin hareketliliğini geriletecek pozisyonadadır.

Kendi başarısızlıklarının payını Yeni Demokrat Gençliğe çıkarmak hiç bir kazanım sağlamayacaktır. Ne Militan Gençliğe ne de liseli öğrencilerin mücadelesine. Onun için arkadaşlar'ın bu tavırlarından vazgeçmelerini istiyoruz ve dürüstlüğe davet ediyoruz. ■

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya mezarı başında anıldı

ML MZD'yi Türkiye koşullarına uyarlayan TKP/ML'nin kurucusu İbrahim KAYPAKKAYA 18 Mayıs 1973'te faşizmin işkencehanelerinde komünist olmanın onuruyla direnerek, ölümsüzlüğe kavuştu. İbrahim KAYPAKKAYA'yı komünist önder yapan yalnızca işkencehanelerdeki tavırları değil ML MZD'yi Türkiye özgülünde uygulayarak Türkiye halkları için devrim yolunu çizmesi ve bu yolda mücadeleye başlamasıdır. Bu nedenle İbrahim KAYPAKKAYA'yı anmak demek ne yalnızca 18 Mayıs'tan 18 Mayıs'a yazılar yazmak nede onun için ağıtlar yakmaktır. İbrahim KAYPAKKAYA'yı anmak onun gösterdiği kızıl güzergahta ilerleyerek kırsalda, alanlarda, fabrikalarda, okullarda kısaca kavga'nın her alanında ve özellikle de halk savaşını daha da boyutlandırarak mücadeleyi sürdürmektir. Taki Türkiye'nin dört bir yanına kızıl bayraklar dikilip Demokratik Halk Devriminden Altınçağa uzanana kadar.

İbrahim KAYPAKKAYA, yoldaşları tarafından 23 Mayıs 93 günü Çorum'un Sungurlu Karakaya köyündeki mezarı başında anıldı.

İstanbul ve Ankara'daki yoldaşlarının katılımıyla oluşan 200 kişilik grup 15 dakikalık bir yürüyüşle, ellerinde pankartlarıyla ve "İbolar Ölmez!" "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" "Yaşasın Partimiz TKP/ML Ordumuz TIKKO!" "İbo, Haydar, Zülfikar Namludadır İktidar!" "Ağa-Patron Devletini Yıkacağız Halk İktidarını Kuracağız!", "Yaşasın Halk Savaşı" sloganlarıyla İbrahim KAYPAKKAYA'yı anmanın ve onu bilince çıkarmanın verdiği coşkuyla mezarlığa girdiler. Mezarı başında yapılan 1 dakikalık saygı duruşunda şiir okundu.

Daha sonra bir yoldaş İbrahim KAYPAKKAYA'nın fikirlerini ve kişiliğini anlatan bir konuşma yaptıktan sonra Sağmalcılar cezaevinden TKP/ML- TIKKO tutsaklarının gönderdiği mesaj okundu. Bu arada sık sık sloganlarla

coşkusunu ifade eden yoldaşları onun mezarı başında parti marşını okuyarak devrim andı içtiler. Kırmızı Balıklar Tiyatro grubu köylülere yapılan baskıları, göç olayını ve gerilla mücadelesini anlatan bir oyun sergiledi. 2 saat süren anıma halaylarla sona erdirilirken; anmanın başından itibaren orada bulunan askerlerin varlığı kitlede herhangi bir olumsuzluk yaratmadı tam aksine daha coşkulu bir şekilde atılan sloganlar ve söylenen marşlarla

amaçlanan şekilde pankartlar eşliğinde yürünerek mezarlık terkedildi.

13 yıl aradan sonra İbrahim KAYPAKKAYA'nın mezarı başında yapılan anmanın etkisizliği olmasına rağmen bu geleneği yeniden başlatma anlamında önemli bir adımdır. Ve hatalardan ders çıkarılarak gelecek her 18 Mayıs'ta İbrahim KAYPAKKAYA daha büyük bir katılım ve coşkuyla anılacaktır. ■

18 Mayıs Yıldız Teknik Üniversitesi'nde de yapılan forumla anıldı

Yeni Demokrat Gençliğin düzenlediği foruma yaklaşık 30 kişi katıldı. İbrahim Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesine ilişkin konuşmaların yapıldığı forumda, ayrıca 18 Mayıs'ı 19 Mayıs'a bağlayan gecede katledilen İsmail Oral'da anıldı. Forumda sık sık "Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür!", "İsmail Oral Kavgamızda yaşıyor!" sloganları atıldı.

DEVİRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

Bizler özel tip cezaevinde bulunan siyasi tutsaklar olarak hiç bir gereke olmadan diğer tutsakların bulunduğu sağmalcılar cezaevinde ayrı olarak özel tip cezaevine gönderildik. Gönderdiğimiz yerde bu haksız uygulamaya paralel olarak idare tarafından bize dayatılan bir takım yaptırımlarla karşı karşıya kaldık. Bu haksız ve keyfi uygulamaları protesto etmek ve aşağıda sıraladığımız haklı taleplerimiz yerine getirilinceye kadar süresiz açlık grevine başlıyoruz. 9 Haziran tarihinde süresiz açlık grevine başladığımızı duyuruyoruz.

TALEPLERİMİZ: 1- B blokta bulunan bizler ve bayan koğuşundaki bayan arkadaşlarımızın C bloğa sevk edilerek, bu siyasi blokta sübyan koğuşunun açılması

2- Bulduğumuz cezaevinden telefonlarla belli aralıklarla görüşme (ailemizle) hakkının verilmesi

3- Koğuşlar arası ziyaret hakkının verilmesi

4- Kütüphane, halı saha ve pin pon masasını ihtiyaca göre kullanma hakkı

5-Dışarda diyet sorunumuzun çözümü

6-Görüş süremizin uzatılması ve soy isim olayının akrabalarımızla görüşmede kaldırılması

7-Dışardan gelen kitap-dergi vb posta malzemelerinde engellenme olayının kalkması ve bayilerde satılan dergi-kitap türü kırtasiye malzemelerinin idarece (parasız) tarafımızdan ödenmek koşuluyla alınmasının sağlanması

8-Havalandırmanın (açılır kapanır) yaz mevsimine uygun uzatılması

9-Sportif faaliyetlerimiz için voleybol ağı, basket potasının duvara çakılması ve top verilmesi

10- Askeriyenin dışında (nizamiyede) ailemize karşı yaklaşımlarının düzgün ve saygılı olunması için gerekenin yapılması

11- İlaçların (tüm den) ihtiyacımız dahilinde karşılanmasında ücret talep edilmemesi, yemeklerin sağlığa elverişli ve yeter miktarda, kaliteli çıkması için gerekenin yapılması, koğuşumuza buzdolabının verilmesi, koğuşumuzun boyanması ve böceklerle karşı ilaçlanması

İstanbul özel tipte 12 siyasi tutuklu ve açlık grevini destekleyen 3 adli tutuklu.

Solingen katliamının sorumlusu emperyalizmin ta kendisidir

28 Mayıs 1993'te insanlık Almanya'nın Solingen şehrinde Neo-Nazi çetelerinin yeni bir katliamına tanık oldu; Türkiye'li bir ailenin kaldığı ev kundaklandı, çıkan yangının sonucunda 5 insan hayatını yitirdi. Bu olay, Hitler'in Yahudilere yaptığı soykırımdan, Rostock'ta, Mölln'de; vb. yaşananlardan farklı değildir, aksine hepsi zincirin birer halkasını oluşturmaktadır ve her geçen gün yeni bir halka daha eklenmektedir, (Solingen'den sonra yaklaşık on yerde çoğu Türkiye'lilere yönelik çeşitli kundaklama ve saldırı olayları gerçekleşmiştir.)

Bugün her zamanki gibi olayın suçluları aranmakta. Bulmakta da pek zorluk çekilmiyor; gerek Türkiye'li, gerekse Almanya'lı politikacıların, medyanın da desteğinde- belirttiği gibi; "alkolik, uyuşturucu bağımlısı kendini bilmez üç-beş serseri." Oysa ki bu, yalnızca kamuoyundan gerçekleri gizlemek hedefiyle yapılmış bir çözümlüştür. Amacıyla yapılan aldatmacadan başka birşey değildir ve olaylar neden sonuç ilişkisi içinde doğru ele alınıp incelendiğinde gerçek suçlu ortaya çıkarılır ki; o da emperyalizmin ta kendisidir.

Ulusal gibi görünen ama aslı sınıfsal olan bu sorunu fazla ayrıntılarına girmeden Türkiye ve Almanya açısından inceleyelim (her ne kadar Türkiye ve Almanya gibi iki somut isimden söz ediliyorsa da anlaşılması gereken; konumları üç aşağı beş yukarı Türkiye'yle benzeren ucuz iş gücünün sağlandığı ülkelerle, Avrupa'da başını Almanya'nın çektiği kapitalist/emperyalist ülkelerdir) 60'lı yıllarla birlikte Türkiye'den Avrupa'ya - çoğu Almanya'ya

olmak üzere- bir iş gücü akını başladı. İnsanların yerlerinden, yurtlarından kalkıp, tanımadıkları, uyum sağlamakta zorluk çekecekleri, hor görülecekleri bu ülkelere gelmelerinin nedenini, bir köşe yazarının "insaniyetten, 2. Dünya savaşı'ndan yeni çıkmış olan bu ülkelerin kalkınmasına yardım etme isteğinden " ibaret olan cevabında aramak bizi yanılgılara götürmekle birlikte gülünç duruma da düşürür.

60'lı yıllar da bugün olduğu gibi- emperyalizme göbekten bağlı, yarı sömürge konumunda olan ülkemiz, emperyalizmin bilinçli politikasının sebebiyle kapitalist dönüşmeyi sağlayamadığı için, artan nüfusa yeterli iş olanakları yaratamamış ve gündün güne büyüyen bir işsizler ordusuna neden olmuştur. Bu beraberinde emek değerinin ucuzlamasını, yaşam koşullarının giderek kötüleşmesini getirmiştir. O sıralarda Almanya gibi emperyalist ülkelerin daha fazla ve özellikle de ucuz iş gücüne ihtiyaç duymaları ve Türkiye gibi geri kalmış ülkelerdeki işçilere davetiyeler çıkarmaları, ülkemiz insanlarının "iyilikseverliklerinden" değil, aç kalmamak, daha rahat yaşamak için Avrupa'ya göç etmesinin nedeni olmuştur.

Daha hızlı ve ucuz kalkınmak amacıyla çıkarttığı davetiyelere, gelenleri davullu-zurnalı törenlerle karşılamasına rağmen Almanya'nın pek de iyi olanak sunmaya niyetinin olmadığı, o zamanlarda bile saplanmaya hazır bir hançer gibi duran yabancılar yasasıyla, en ağır ve pis işleri yabancılar vermeye belli olmaktadır. Ama yabancıların durumu

bugünkü kadar kötü değildi, çünkü emperyalizm görece rahat bir dönemdedi, 70'li yılların ortalarına doğru patlak veren ekonomik kriz (emperyalizmin iç çelişkisinin kaçınılmaz sonucu), emperyalistleri günah keçileri aramaya yöneltti. Ekonomik bunalımın, siyasi çıkmazın, işsizliğin, ev sorununun ... vb "sorumlusu" yabancılar tutuldu. Bu elbetteki esas hedefi gözden uzaklaştırmayı isteyen emperyalizmin bilinçli devlet politikasıdır. Böylesi bir ortamda hareket alanı genişleyen, Hitler'le birlikte sözde mezara gömülmüş olan Nazizm, illegalite legaliteye doğru giden yolda faaliyetlerine başladı. Bugün gerici yasaların yanında, legal faşist partilerin, Neo-Nazi çetelerin var olması Hitler'in ruhunun emperyalizm tarafından da destek gördüğüdür. Yoksa Almanya gibi bir devletin üç-beş serserinin kökünü kurutamaması çok doğal ki düşünülemez.

Solingen'deki vahşetten sonra bir çok insan olayı protesto etti, sorumlularına lanetler yağdırdı. Bunların arasında iki yüzlü tutum izleyerek yabancılar yasasını onaylayan Almanyalı politikacılar, Türkiye'deki ırkçı-faşist katliamları onaylayan Türkiye'li politikacılar, protestoyu-(işyerlerine saldırıları, arabaları devirmeleri, insanları dövmeleriyle beraber)- faşist propagandalarına alet etmek isteyen MHP'li faşistler olduğu gibi soruna duyarlı yaklaşan ve çözümün yerli ve yabancı işçilerin birlikte örgülenme ve mücadelesinden geçtiğine inanan Almanya'lı ve Türkiye'li demokrat ve devrimciler de vardı.

Neo-Nazi faşist saldırı ve katliamlar kitlelerin öfkesini yükseltti

Solingen katliamının duyulmasıyla harekete geçen devrimci örgütler alanları inlettiler.

Önce ATIF taraftarları Türkiyelilerin olduğu bütün kahveleri gezerek olayı teşhir ederek, akşam saat 21.00'da yürüyüş olduğu duyurusunu yaptılar. Oysa yürüyüş korsandı. Yürüyüş alanına gelindiğinde, Türk faşistleri bayrakları çekip provaka etmek için gelmişlerdi. Devrimciler bir kısım bayraklı insanlarla konuşup ikna ettiler. Faşistler aynı Türkiye'de devrimcilerin infazlarında polis "kahramanlarının" bayrak sallayıp "halk teröristleri lanetledi, polise övgü yağdırdı palavrasını yapmak istediler ama başaramadılar. Çünkü devrimciler kararlıydı. O anda orada bulunan ilerici Alman ve Türkiye'li örgütler-ATIF,DY, DİDF,TKP/ML- birlikte hareket etme kararı aldılar. Korsan bir şekilde YDG-Yeni Demokrat Gençlik- şehrin en işlek yolunun trafiğini keserek slogan atmaya başladı. Peşinden diğer devrimci örgütler korteje girdiler. Halkımız saflara sloganıyla birlikte faşistlerin milliyetçi duygularla etkilediği önemli bir kitle devrimci saflara katıldı. Faşistler bayraklarını toparlayıp gitmek zorunda kaldılar. Gitmek zorundaydılar çünkü, devrimciler ant içmişlerdi. Hep bir ağızdan Almanca,Türkçe sloganlar gecenin sessizliğini bozarak gündüze çeviriyordu. Polis şaşırılmıştı. Saldırgan polis kitlelerin öfkesinden dolayı adeta melek kesildi. Yürüyüşün önüne düşüp, nereye yürüneceğini soruyor kitlelere yol açmak için. Başta Yeni Demokrat Gençlik en çok kitleliyle, bütün devrimci örgütler saat 24:00'a kadar militan ve coşkulu bir şekilde, şehrin önemli yerlerini dolaştılar. Devrim andı içi-erek yürüyüşe olaysız bir şekilde son verdiler.

Bunun peşinden olayın şokundan kurtulamayan Türk Faşistlerinin yürüyüş düzenlediğini duyan devrimci örgütler, hemen harekete geçerek eylem birliği yaptılar. TKP-ML, DS güçler, DY platformu ve DİDF'in birlikte hareket etmek için ortak karara vardıklarını öğrendik. Bu süre içerisinde aynı örgütler tarafından bir dizi eylemler gerçekleştirilmiştir. Binlerce bildiri dağıtıldı. Sonuç olarak faşistlerin düzenlemiş olduğu gösteriye ne pahasına olursa olsun, anti faşist blok temelinde katılmaya karar verdiler. Devrimciler toparlanma alanına militan ve kararlı olarak girdiler. Faşistler titiriyorlardı. TKP-ML'den bir kişi megafonla toparlanan kitlelere katliamı ve faşistleri teşhir edici konuşmalar yaparken, demokrat insanlar devrimcilerin saflarında birikmeye başladılar. Ve tek bir ses tek bir yürek, tüm devrimciler hep aynı ağızdan, "Kahrolsuz Faşistler, Yaşasın Devrimci Mücadelemiz! Kahrolsuz Faşist Katliamlar! Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!, Kahrolsuz Her Türden Milliyetçilik!, Yaşasın Halkların Kardeşli-

ATIF-Yeni Demokratik Gençlik ırkçı saldırılara gereken cevabı devrimci gösterilerle verdi.

ği!!..."vb. sloganlarıyla anti faşist bloku oluşturup yürüyüşe geçtiler. Türk faşistleri polisin yoğun önemi altında zorla yürüyebildiler. Sürekli provaka yapıp devrimcilerle polisin çatışmasına zemin hazırladılar. Polis bilinçli bir şekilde devrimcileri provakaya getirmeye çalıştıysa da başaramadı. Devrimciler oldukça disiplinli ve bilinçli müdahalelerle tüm oyunları boşa çıkarmasını bildiler. 1500- kişinin üzerinde anti faşist blokta Türkiye'li ve Alman devrimciler faşistlere ter döktürdüler.

Dikkatimi çeken olay Yeni Demokrat Gençlik'in hem kitlesel olarak tüm gruplardan ağırlıkta olmaları hem de alınlarında kırmızı şerit takıp yürümeleri idi. Polisin gözü sürekli onlardaydı. Devrimciler hep bir ağızdan "Bu Meydana Cengimiz Var, Er Olan Meydana Gelsin" marşını sürekli ara ara söylediler. Hiç bir provakaya meydan vermeden devrim andı içip dağıldılar. Polis bir süre devrimcileri takip edip insan almak istediysede, devrimcilerin toplu halde, gruplara bölünerek kalabalık merkezlere dağılmasıyla bu oyunu boşa çıkardılar. Haber yazıldığı dönemde bir takım eylemlilikler devrimciler tarafından devam ettiriliyor.

Aşağıdaki metni, vereceğimiz numaraya faks- lanmasını tüm demokratik kamuoyundan bekliyoruz

FAKS: 821324-8212121

NOT:Türkiye'den Almanya'nın kod numarası eklenmesi gerekir.

Ausburg Belediye Başkanlığına

Son dönemde Almanya'nın yabancı milliyetlerden insanlara karşı artan ve vahşi katliamlara dönüşen Nazist-soykırımcılığın karşısında olmak, saldırı ve katliamları lanetlemek bir insanlık borcudur.

Yabancı düşmanı saldırıların hızla tırmandığı ve barbarca katliamlara dönüştüğü bir ortamda; kendine Alman milliyetçiliği ve yabancı düşmanlığı temel politika olarak benimsemiş REP adlı faşist partiye şehrinizde, Kongre yapmasına izin vermenizi kınıyor protesto ediyoruz.

Biz anti faşist kişi, kurum ve kuruluşlar olarak 26-27 Haziran 1993'te yapılacak olan REP kongresinin yasaklanmasını istiyor, Ausburg Belediye-sini faşist REP'e karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.■

İşçi-Köylü Ordusu Karadeniz'de

Bir kez daha sarsıldı Türkiye, partizanlar bir kez daha sarstı, faşist komprador patron-ağa devletinin zulüm saltanatını.

Gülümsemi ezilenler, daha bir umutla baktı yarına. Gök gürlmesi gibi yankılandı halk savaşı şiarı dört bir yanda. Müjde diye çınladı Karadeniz toprakları. İbrahimler yürüyordu mücadele dolu kahverengi topraklarda. Müjde olsun ezilenlere yaklaşıyor mutlu günler. Özgür bir dünyanın yaratıcıları daha bir şahlıyor şimdi. 18 Mayıs günü Tokat'ın Reşadiye İlçesi bölük komutanlığını basan halk ordusu gerillaları bu kez de Amasya'da düşmanı şaşkına çeviriyordu. İşte bu şaşkınlıktandır ki; 14 Haziran günü gece 23.30'da, Amasya Merkez'e bağlı Çengelkaya köyü Jandarma Karakolu'nu basan 2'si kadın yaklaşık 15 kişilik TIKKO birliği, savaş uçaklarıyla özel timlerle düzenlenen operasyonlarla ele geçirilmeye çalışılıyordu. 22. Jandarma Eğitim Alayı ile 15. piyade Tugay Komutanlığı'ndan askeri birliklerinin de katılımıyla başlayan operasyona Merzifon'da bulunan Nato'ya bağlı 5. jet ana

üssünden kalkan askeri uçakların katılması da kar etmiyordu. Çaresizce saldırganlaşan egemenlerin kolluk güçleri, Tokat, Amasya, Erbaa üçgeninde bulunan Topçam dağına bombalayarak sonuç elde edebileceklerini sandılar. Ama nafiye; dağlar partizanların evidir. İhanet etmez dağlar onlara, tarih böyle koymuş yazgısını.

Sonuç alamamamın korkusuyla ecel terleri döken Amasya Valisi de gelişmelerle ilgili dışarıya bilgi ulaştırmaması için kendince çeşitli engellemelere girmeye çalışıyordu. Fakat bilmiyordu ki ezilenler bu haberi mutlak alacak coşkusunu daha da artırarak yürekleri kenetlenecek.

Ve haykırıyoruz hep bir ağızdan; proletarya partisi, Altınçığa uzanan devrimin tek alternatifidir. Bu yol, Karadeniz'den Dersim'e, İstanbul varoşlarından Dicle'ye açılan savaşın kızıl kurşunlarının projektörüyle yerkürenin Türkiye denilen kesiminde kendine ortaya koymaktadır. Görev bu savaşıma bir omuz da bizden diyerek kavga halayına katılmaktır.

Elazığ'da proletarya partisinin kuruluşu kutlandı

YDG olarak proletarya partisi TKP/ML'nin kuruluş yıldönümü nedeniyle 24 Nisan 1993 tarihinde düzenlenen gezi 30 civarında kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Öncelikle proletarya partisinin kuruluşu hakkında bilgi verildi. Komünizm şehitlerinin proletarya partisini bugünlere getirirken canlarını halk için feda ettikleri, işçiyi-köylüyü patron ağalardan emeğinin karşılığını alması için mücadeleye atılması üzerinde duruldu. Ayrıca 23.4.1993 günü Dersim'de şehit düşen 12 Dev-Sol gerillası anıldı. Gezinin genelinde şiirler okundu, türküler ve marşlar söylendi. Daha sonra piknik yerine yakın bir evde toplanıp ev halkı tarafından hazırlanan Dersim'in geleneksel yemeği (Biçka şir) yenildi. Ayrıca çevredeki insanlara gezinin amacı hakkında bilgi verildi. Ailelere haklı bir mücadele verildiği ve tüm işçi-köylü ve ezilen sınıfların özgürlüğünün ancak ve ancak proletarya partisinin önderliğinde mücadele etmekle olacağı belirtildi.

Geziye katılanlar bazı eksiklikler olmasına rağmen sıcak ilişkilerin kurulduğunu belirttiler. Aramızda değişik siyasetlerden olan kişilerin gezi hakkında düşüncelerini sordüğümüzda geziden memnun kaldıklarını söylediler. Ve böyle gezilerin sık sık tekrarlanmasının olumlu olduğunu belirttiler.

Sonuç olarak biz YDG liseli gençler diyorduk sosyalizmi biz kuracağız.

- Gelecek Ellerimizdedir!

Elazığ'dan YDG okurları

Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'nde direnışteki Kağıthane işçileriyle dayanışma

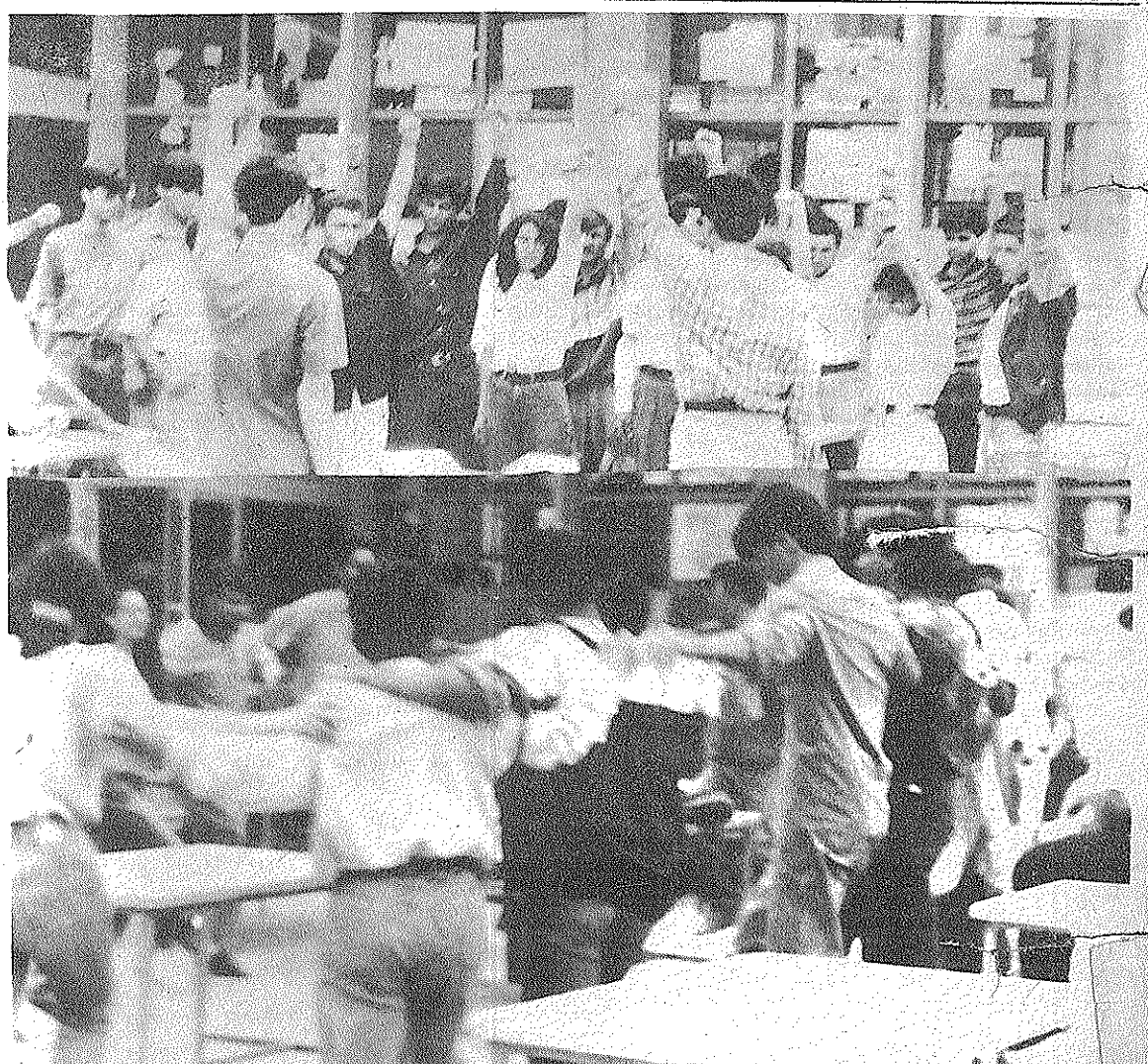
Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsünde, direnişte bulunan Kağıthane işçilerine destek amacıyla 18 Haziran 1993 tarihinde bir günlük açlık grevi ve basın açıklaması yapıldı. Öğrenci Derneği adına yapılan bu çalışmalara Yeni Demokrat Gençlik Militan Gençlik ve Devrimci Proleter Gençlik aktif olarak katıldı. Yapılan basın açıklamasında "Adil düzende babalar işsiz, çocuklar aç! Altı aya yaklaşan bir süredir direnişleri süren 341 Kağıthane işçisinin mücadelesi artık Kağıthane sınırlarını aşmış durumda.

Biz M.Ü Öğrenci Derneği olarak Kağıthane işçilerinin ve tüm işçi sınıfının mücadelesini destekliyoruz.

Silah için milyarları bulan devlet Kağıthane'de 341 işçiye verecek parasının olmadığını nasıl söyleyebilir? Hayali ihracatçılara, vurgunculara milyonları veren devlet 341 işçiyi besleyemediğini nasıl söyleyebilir?

Bu adı bir yalandır. Gerçekse, burjuvazinin işçi sınıfına karşı uyguladığı sömürü sistemidir.

Bizler M.Ü. Öğrenci Derneği olarak Kağıthane işçilerinin bu haklı direnişlerini destekliyoruz, bunun için destek amaçlı bir günlük açlık grevi yapıyoruz" denildi.

Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü Öğrenci Derneği direnişte bulunan Kağıthane işçilerine destek amacıyla, bir günlük açlık grevi yaptı.

Açlık grevine 30 öğrenci katıldı. Yapılan basın açıklamasına ise toplam 50 öğrenci katıldı.

Başın açıklamasından sonra devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Marşlar söylenerek halayların çekilmesiyle basın açıklaması sona erdirildi.

Eylem sırasında sık sık "Kağıthane İşçileri Yanlız Değildir!", "Yaşasın İşçilerin Birliği!", "Yaşasın İşçi Sınıfının Mücadelesi" sloganları atıldı.

Bu eylemlilik İYÖ-DER'li iki öğrencinin katle dilmesini protesto için yapılan forumdan sonra en kitlesel eylem niteliği taşıyordu.

Emperyalizmin Kürdistan'a y halk devrimi mücadelesini

Ortadoğu'da emperyalistler arası pazar rekabeti giderek kızışıyor. Ortadoğu'da en son Körfez krizi ile başlayan ABD'nin Ortadoğu pazarı üzerinde hakimiyetini güçlendirme çabası son dönemde de devam ediyor. Doğu Almanya ile birleşme sonrası giderek güçlenen ve ABD emperyalizmi karşısında ciddi bir rakip olarak sıvrılan Almanya'da Ortadoğu üzerinden dünya pazarı üzerindeki hakimiyetini güçlendirme çalışması içerisinde. Bu ayda İran'ın Güney Kürdistan'a yömüdahalesinin ardından gelişen ABD-İngiliz gerginliği Ortadoğu'da emperyalistlerin rekabetinin dolaylı sonuçlarını oluşturdu. Bu süreçte emperyalistler Kürt sorununu çözüme bahanesiyle Ortadoğu'da güç dengelerini kendi menfaatlerine göre şekillendirme politikalarını sürdürmektedirler. İran'ın Güney Kürdistan'a saldırısıyla ABD'nin İran aleyhine başlattığı kampanya (bu kampanya çerçevesinde İran ABD tarafından "terörist" ilan ediliyor, dünya'da gelişen islami hareketin İran kaynaklı olduğu ABD tarafından keşfediliyordu!) Kürt halkına olan sempatisinden değil tamamen dünyayı kendi lehine düzenlemeye çalışmasından, yani diğer emperyalist güçler (özellikle Almanya ve Japonya) karşısında pazar hakimiyetini güçlendirmeye çalışmasından kaynaklanıyordu. Son dönem İran'ın Almanya ve Japonya ile geliştirdiği ilişkiler ABD emperyalizmini oldukça rahatsız etmişti. Alman emperyalizmi ise ABD-İran gerginliği sırasında İran pazarı üzerindeki etkisini pekiştirmek ve Ortadoğu'daki ağırlığını güçlendirmek amacıyla İran'ın kendisine olan borçlarını ertelemişti. Bu durum ABD emperyalizmi ile Ortadoğu üzerindeki pazar rekabetini daha da kızıştırdı. ABD emperyalizmiden Ortadoğu'da kendi lehine yaptığı düzenlemelerde öteden beri Güney Kürdistan'daki burjuva komprador Kürt ulusal önderlikleri, maşası gibi kullanıldı, kullanıyor. ABD Irak'a müdahalesi dönemi ve sonrasında Saddam rejimine yönelik hesaplarında da bu önderlikleri kullanmıştı. Körfez krizinin sonrasında ise Irak Kürdi-

stan'ı pazarı üzerindeki hakimiyetini teminat altına almak düşüncesiyle bölgede bir Kürt federe devlet oluşturdu. ABD oluşturduğu bu federal hükümeti kah İran rejimine kah Irak rejimine karşı kullanılıyordu. ABD kukulası durumundaki bu önderliklerin komprador-burjuva milliyetçi politikalarının faturası ise tabii Güney Kürdistan ulusuna çıkarılıyordu.

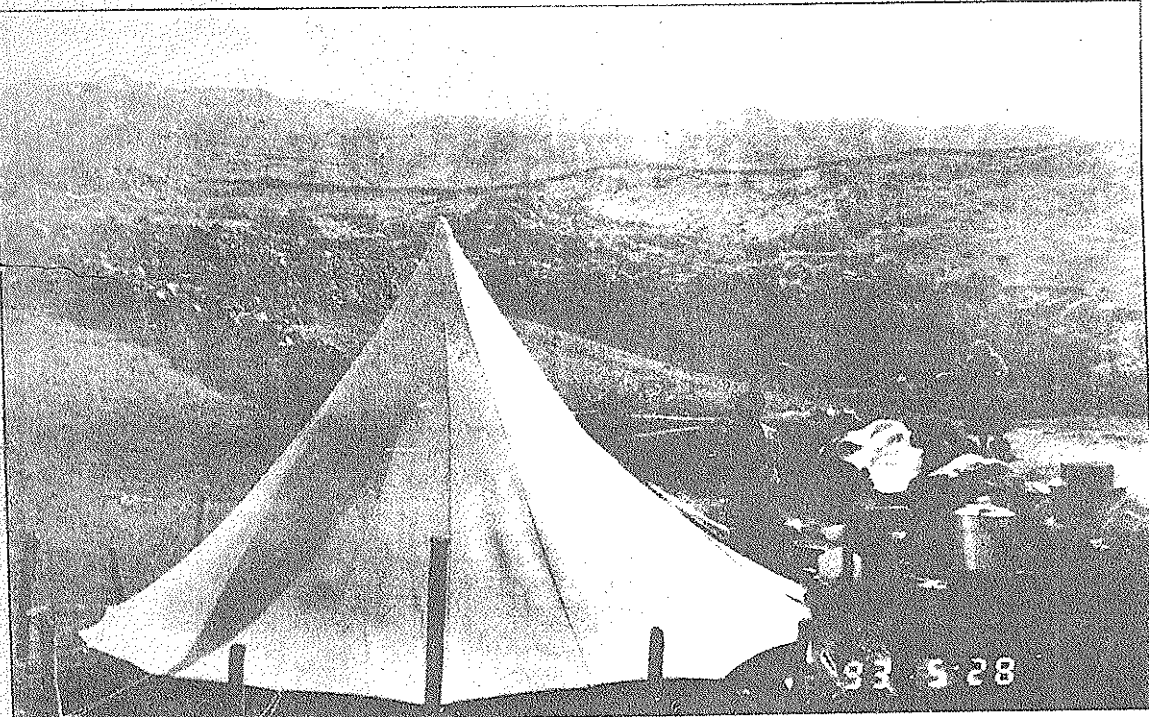
Bugün Kürdistan'ın Türkiye kesimi içinde emperyalistlerin aynı oyunları gündemdedir. Türkiye'deki ulusal hareket önderliğinin tek yanlı ateşkes ilan etmesi sonrasında çeşitli emperyalist devletlerin ateşkesi olumlayan ve Türkiye'yi karşı adım atmaya zorlama çabaları da onların Ortadoğu pazarı üzerindeki hesaplarından ötürüdür. Tek yanlı ateşkesle birlikte batılı emperyalistlerin gelişmelere ilgisi artıyordu. İngiltere ve ABD'nin büyükelçilikleri bölgede inceleme gezileri yapıyor. AT üyesi emperyalist ülkelerin diplomatlarında aynı dönem PKK'nın ateşkesi uzatması durumunda Türkiye'ye Kürt sorununun çözümü konusunda baskı yapma sözü veriyorlardı. Ardından ABD Türkiye'nin ateşkesine olumlu cevap vermesi için bir mektup hazırlıyordu. Belçika parlamentosu yine ateşkesine aynı ilgiyi göstererek Türkiye'yi karşı adım atmaya zorluyordu. Hollanda dışişleri bakanı Türkiye ziyareti sırasında Türkiye'yi ateşkesine karşı olumlu adım atması için zorluyordu. İngiltere parlamentosu da, insan hakları grubu başkanının Demirel'e gönderdiği mektupla tek yanlı ateşkesine yanıt vermesi için Türkiye'yi zorluyordu. Diğer emperyalist güçlere göre daha fazla "insan hakları" savunucusu kesilen Alman emperyalizminin tek yanlı ateşkesine diğerleriyle aynı ilgiyi göstermemesi ise oldukça dikkat çekicidir. Alman emperyalizmi yukarıda da açıkladığımız gibi Ortadoğu'da ABD emperyalizmi ile pazar rekabetinde İran ve Irak yönetimleriyle ilişkilerini kullanmaktadır. Ve bu yönetimler üzerinden Ortadoğu pazarı üzerindeki hakimiyetini güçlendirmeye çalışmaktadır. Kısaca emperyalistlerin tek yanlı ateşkesine yönelik tavrı alışlarını belirley-

en "insan haklarına" saygıları! değil Ortadoğu'daki pazar rekabeti içerisindeki konumlanışlarıdır.

Emperyalist güçler yukarıda anlatmaya çalıştığımız diplomatik girişimlerinde görüldüğü gibi Güney Kürdistan'a yönelik senaryolarını Türkiye Kürdistan'ında da oynamak için adeta birbirleriyle yarışır halde, "savaşı sona erdirmeye", "barış sağlama" havarisi kesiliyorlar. Türkiye Kürdistan'ı ulusal önderliği ise, bu girişimleri sıcak karşılarken faydacı yaklaşımından ötürü, bu girişimlerin emperyalist özünü teşhir etme gereği dahi duymamaktadır. Tek yanlı ateşkes öncesi ise sık sık emperyalist çözümlerin gerici özünü teşhir eden açıklamalar yapmaktaydı. Ama son girdiği süreçte bu gerici çözümlere ilişkin net bir tavır koymamaktadır. Ayrıca son süreçte birlikte bu gerici çözümlere gösterdiği teşhir etme tavrını politik varlıkları bu çözümlere dayanan diğer Kürt güçlere (PSK, YNK vb.) karşıda göstermektedir. Tek yanlı ateşkes öncesi "hain", "ikil milliyetçi" olarak değerlendirdiği bu güçlerle bugün cephesel birlik oluşturuyordu. Biz bu ikil milliyetçi olarak tanımlanan güçlerle (ki bizcede bu güçler ikil, komprador-burjuva milliyetçi güçlerdir.) ittifak yapıp yapılmayacağı sorununu tartışmıyoruz. Geçmişte Türkiye Kürdistan'ı ulusal önderliği devrimci çizgisinden dolayı, bu güçlerden politik konumlanışı itibarıyla ayrılmaktaydı. Bugün ise girdiği bu yeni rotayla uzlaşmacı yönü daha da belirginleşti. Yani değişen komprador burjuva güçlerin niteliği değil, değişen Türkiye Kürdistan'ı önderliğinin rotasıdır. Girilen bu rota ulusal burjuva önderliklerin ikili karakterinden kaynaklanmaktadır. Bu ikili karakterinin bir yönünü kendi ulusal pazarına hakim olmak istemesi teşkil ederken; diğer yönünü ise pazarına kendi ulusal gücüne dayanarak hakimiyetini sağlayamayacağına düşündüğü koşullarda uzlaşma yolları aramasıdır. Ki, bugün girdiği güzergah ikincisidir. Yeri gelmişken belirtmemizde fayda var: Marksist-Leninist güçler genel olarak düzenle çelişkisi olan güçlerle geçici uzlaşma ve ittifakları ilke olarak reddetmezler. Fakat bu ittifak ve geçici uzlaşmalar içerisinde kendi bağımsız politikalarından kesin olarak taviz vermezler ve bu güçlerin düzen karşısındaki konumları -yani zayıf ve güçlü yanlarını- net biçimde koyarlar.

PKK önderliği 17 Mart'ta ilan ettiği ateşkesin ertesinde yaptığı açıklamalarında, ilan ettikleri ateşkesin gerekçesinin hem dünya ve Türkiye kamuoyunun da meşruluklarını sağlamak, hem de esas olarak bu ateşkes sürecinde TC'yi Türkiye ve dünya kamuoyunda teşhir etmek amaçlı olduğunu belirtiyordu. Bizce PKK'nın tek yanlı ateşkes ilan etmesinin asıl gerekçesi gerçekten buysa, TC'nin tek yanlı ateşkesine rağmen saldırılarını durdurmasından dolayı tek yanlı ateşkesine amacına ulaşmıştır. (Bu süreç içerisinde TC tarafından operasyon adı altında yüzlerce köy bombalanıyor, binlerce köylü korucu olmadıkları gerekçesiyle eşyalarını bile toplamadıkları göçe zorlanıyor, binlerce köylü yine çeşitli bahanelerle gözaltına alınarak işkenceden geçiriliyordu.) Ama maalesef hareket önderliğinin amacı TC'yi teşhir etmek değil TC'yi federasyon çözümlerine zorlamaktır.

PKK önderliğinin ilan ettiği ateşkesine yönelik bir diğer gerekçeside bunun hedeflerine

Bobamalanın Kürdistan koylerinde halk, evlerini terk ederek çadırlarda yaşamak zorunda kaldı.

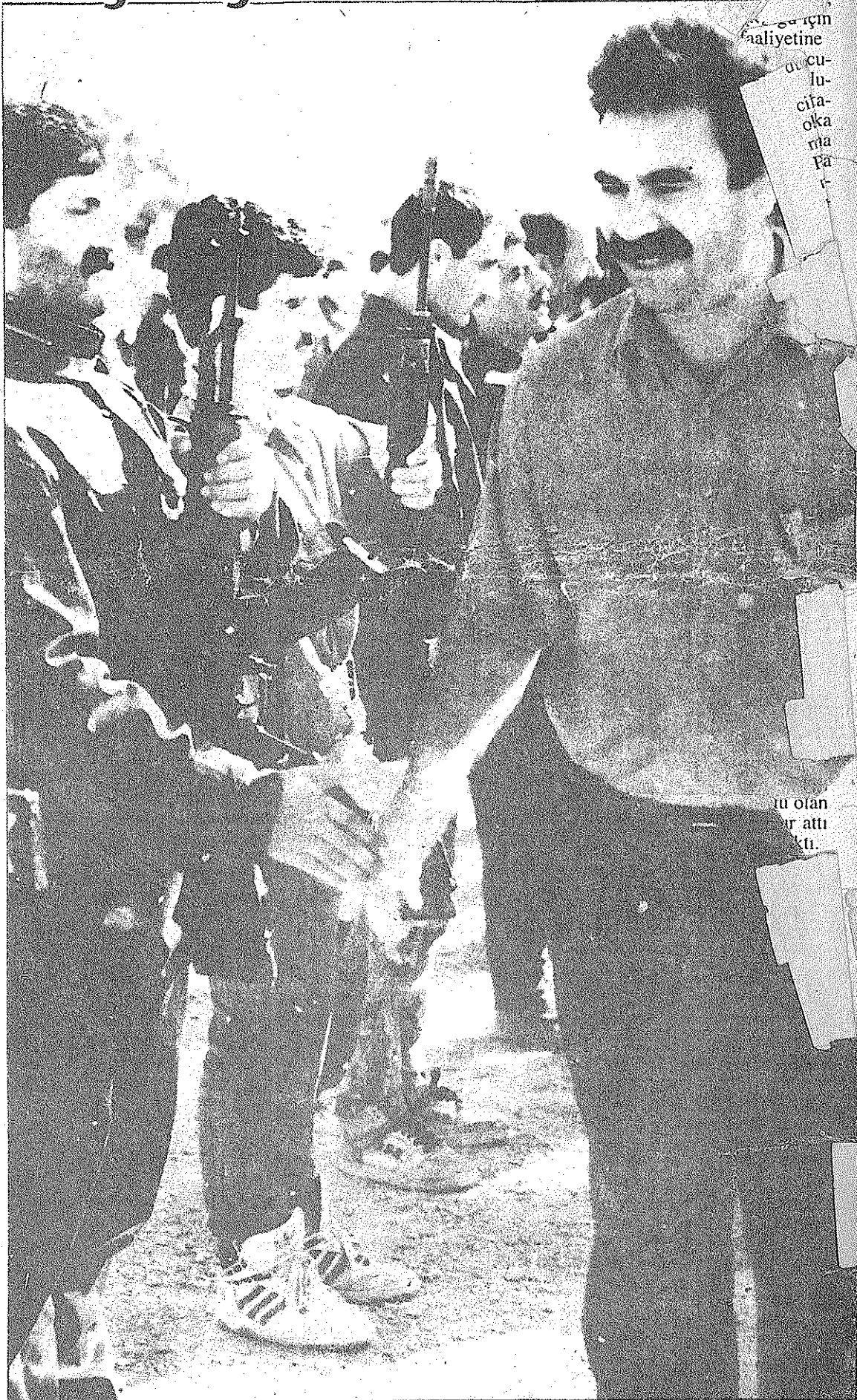

elik senaryolarını demokratik olarak boşa çıkaralım!

ulaşmada usta bir taktik olduğu biçimindeki söylemidir. Oysa bu taktikle ulusal bağımsızlıktan taviz verilerek federasyonun ulusal sorunun çözümü olarak savunulmasından dolayı, ne kadar usta olursa olsun yine de açık olarak reformist bir taktiktir. Üstelik Öcalan açıklamalarında pazarlık konusu yaptığı federasyona ABD'deki eyalet sistemini örnek göstermesiyle girdiği reformist rotanın tehlikeli gidişatını göstermektedir.

Ulusal hareketin tek yanlı ateşkes süreci ile girdiği reformist rota bu hareketin saflarında huzursuzluğa da neden oluyordu. Hareket saflarındaki kimi gerilla grupları TC'nin bu süreçte yeterince teşhir olduğunu ve artık yeniden savaşı başlatmak gerektiği konusunda ısrarlıydı. Nitekim Mayıs sonunda Bingöl'de 41 askerin ölümü 1'i subay, 11 askerinde ARGK tarafından kaçırılmasıyla sonuçlanan eylem, Öcalan'ın daha sonraki basın açıklamasında da belirttiği gibi kendi inisiyatifi dışında gerçekleşmiştir. Tek yanlı ateşkesi bozan ve haftalarca gündemi işgal ederek hükümetin açmazını derinleştiren bu eylem önderlik inisiyatifi dışında gerçekleşiyordu. Eylem sonrası inisiyatifi kaybedeceğini düşünen Öcalan eylemin kendisinin talimatıyla TC'nin saldırılarına misilleme yapmak amacıyla gerçekleştirildiğini açıklıyordu. Daha sonraki süreçte hareketin kendi inisiyatifi aşacağını anlayan Öcalan 8 Haziran'da yaptığı yeni bir açıklamayla TC'nin tek yanlı ateşkeslerine - bu süre içerisinde- olumlu bir yanıt vermemesinden dolayı yeniden savaş kararı aldıklarını belirtiyordu. Aslında Öcalan'ın yaptığı savaş kararı almak değil, gerilla gruplarının yeniden dayattığı savaşı zorunlu olarak onaylamak olmuştur. Zaten 8 Haziran'da yaptığı basın açıklamasında Talabani ve Kemal Burkey'in olmamasında bu savaş kararını zorunlu olarak onayladığının bir başka göstergesidir. Ve bu basın açıklamasında Bingöl eyleminin bir basın açıklamasından sonra yapılmasının daha doğru olacağını belirten Öcalan bu konudaki sancısını da dile getiriyordu. Bu basın açıklamasının ertesi günü yaptığı yeni bir açıklamada yeniden girdikleri savaş sürecinin siyasi çözüm yollarını açmak amaçlı olduğunu ve en fazla üç ay süreceğini (!!!) açıklıyordu. Kısacası, Öcalan aldığı savaş kararında federasyon kozu üzerine oynuyordu. Ve silahıda artık pazarlık aracı olarak kullanacağını hiç bir kuşkuyla bırakmayacak bir açıklıkla koyuyordu. Öcalan yaptığı her yeni basın açıklamasında reformcu ufkunu daha net olarak koymaktadır.

Yukarıda açmaya çalıştığımız, emperyalistlerin Ortadoğu pazarına ilişkin hesapları ve burada yoğunlaşan rekabetleri tamamen dünya ölçüsünde derinleşen emperyalizmin krizinden kaynaklanmaktadır. Emperyalistler ve özellikle de ABD emperyalizmi yıllardır Ortadoğu'da güç dengelerini kendi lehine çevirmek için Güney Kürdistan'daki burjuva-komprador önderlikleri maşası gibi kullanıyor. Türkiye'deki Kürdistan kesimi aynı oyunların kendileri üzerinden oynanmasına izin vermemeli, emperyalizmin, krizini çözmede kendilerini kullanma çabalarını boşa çıkarmalıdır. Şu ana kadar emperyalizmin uşağı TC'ye karşı yürüttüğü savaşı daha da yükseltmelidir. Bugün Kürt ulusal hareketinin girdiği bu tehlikeli gidişatın emperyalist çözümlere dayanma politikasıyla noktalanması

dünya ölçüsünde emperyalizmin derinleşen krizini, ve Kürt ulusal hareketinde etkisiyle TC'nin içinde bulunduğu krizi aşmasına yardımcı olacaktır ve Güney Kürdistan ulusal hareketi önderliği gibi emperyalizmin oyunlarının maşası olmaktan kurtulamayacaktır.

Kürt sorununun köklü çözümünün yolu, emperyalist politikalara bel bağlamaktan değil, Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden halkımızı gerçek kurtuluşa götürecek Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin yükseltilmesinden geçmektedir. ■

ise daha Sovyet-yanlı ve sahte-Leninist bir görüşü benimserken, bir yandan da Fransa'da 1968'e kadar ki 20 senelik dönemde işçi sorununda genel bir barışın hakim olmasında kendi payının büyük olduğuyla gurur duyuyordu. Kitapta "İtalya-yanlı", FKP'li bir Fransız muhalif, Mao'ya olan hayranlığı ile Küba devriminin oldukça farklı siyasi düşünce tarzını birleştirerek bir dostuna şöyle söylüyor: "Hepimiz Maoist'iz, çünkü hepimiz sovyetler Birliği'ne karşıyız." Kitap okundukça, özellikle (1968 Sonbaharından 70'lerin ortalarına kadarki dönemin ele alındığı) ikinci ciltte, okuyucu, Maoistlik etiketi için yarışan zıt akımların ve FKP'ye muhalefet noktasında birleşen farklı sınıf görüşlerinin giderek farkına varabiliyor. (Burada Serge July yine iyibir örnek, çünkü o da 60'ların ortalarında FKP'nin "İtalyan" kanadından ortaya çıkmış, bu fikirlerini kurulmasına ve önderliğine katıldığı Proleter Sol'un içine de taşımıştı, bugün de, Fransa'daki mevcut düzenin ve bugünkü hükümetin "revaçta olan" fraksiyonunun temel taşlarından biri halinde gelen Liberation adlı günlük gazetesinde de bu görüşleri ifade etmeye devam etmektedir.

"Bu sadece bir başlangıç" diye ilan ediliyordu o yılın popüler sloganlarından birinde. Fakat neyin başlangıcı? "Rejime karşı başkaldırı" müphemliklerle doluydu. İşin içinde farklı sınıf çıkarları vardı. Kitapta, 1968 Mayısının arifesinde muazzam çapta büyüyen, fakat esas olarak sadece öğrencilerden oluşan öğrenci hareketlerinin içinde dahi bu olgunun etkilerinin yaşandığı hakkında fikir sahibi olunabiliyor. Bir yandan, burjuva başarı için gerekli ön şartları harekete girmeden önce edinmiş olan bazı siyasi emektarlarla, çok daha karışık ve genellikle yoksul sınıf kökenli olan, aynı revizyonist siyasi eğitimden geçmemiş olan, belki dükkan tezgahlarından kurtulmalarını sağlayacak resmi eğitim olanaklarını ellerinin tersiyle iterek devrimci harekete katılan orta okul öğrencileri arasında çelişki vardı. Ancak herşey, hareketin önderlerinin sınıf kökenlerine ve mevkilerine indirgenemez.

Hamon ve Rotman, taraftarlarının, burjuvazinin saflarında kendilerine ayrılmış yerleri almadan önce kurtlarını döken zengin çocukları olduğu suçlamasına karşı çıkıyorlar. Hiddetlenmelerinin doğru bir tarafı olduğu halde, yazarlarının üzerinde durmayı tercih ettiği özgül bireylerin takip ettikleri yolun bu olmadığı belli. Ne de olsa, öğrencilerin en elit okullardan olmaları geçeceğini, Mayıs olaylarının işçi aleyhtarı bir provokasyon olduğunu iddia etmek için kullanılan FKP'nin kendisi olmuştur. Bu genç aydınların ortaya sürdüğü fikirler, proleterler de dahil milyonlar tarafından benimsenmiştir, dolayısıyla ciddi olarak tahlil edilmeleri gerekir.

Radikal öğrencilerin "işçilere gitme" çabalarını ve devrimci öğrencilerle birleşmeye çalışan işçi katmanlarını tasvir eden canlı bölümler var kitapta. Devrimcilerin toptan "işçiler" diye gördükleri farklı kesimler arasındaki durumun karmaşıklığı hakkında insan fikir edinebiliyor. Ortaya çıkan manzara ilginç: bir yanda, ekonomik olarak genellikle son derece berbat bir durumda olan, eskiden kırsal olan bölgelerde ortaya çıkmış, FKP'nin CGT sendikasının ve tüm sendikaların zayıf olduğu fabrikalarda çalışan, ücret artışından ziyade tutuklanmayla sonuçlanması daha muhtemel yollarla, polisle çatışarak öğrencilere katılmaya çalışan genç işçiler, öte yanda ise devrimci dürtüleri genellikle devrimci bir hareketin ücret köleleri için daha iyi ücret ve çalışma şartları üzerinde odaklanması gerektiği düşüncesiyle karışan öğrenciler. "70 santimimize sahip olacağız" diye haykırıyor (sonradan GP'nin yayın organı olan) Cause du Peuple'ün ilk sayılarından birinin ön sayfasındaki başlık. Anlamsız bir ücret artışı içeren bu slogana, bir toplum polisini parça parça etmek üzere olan bir proleterin fotoğrafı eşlik ediyor- üstelik zaman öyle bir zaman ki, işçilerin bazı kesimleri bu miktarın kat kat fazlasıyla bile satın alabilecekleri fikrini kendileri çoktan reddetmiş.

Hamon ve Rotman'ın üzerinde durduğu insanların arasında hakim olan bir fikir ise, sendikaların

işçilerin şu veya bu şekilde FKP önderliği altında oldukları müddetçe FKP'nin proleter devrimi yakalayabileceği, bu durumun üstesinden gelmenin tek yolunun ise, yıllarca faaliyet gösterip revizyonistlerden daha iyi sendikacı olunabileceğinin ispat edilmesi olduğu idi. UJC(ML)'nin sloganı ve önerdiği acil görev, "Sınıf mücadelesi verecek bir CGT inşa et" idi.

Olayların kendisi bu çizgiyi aşınca da, GP içinde bir diğer çizgi öne çıktı; en "marjinal" işçilerin, özellikle göçmenlerin, genç vasıfsız işçilerin ve kadınların, aynı zamanda orta okul öğrencilerinin günlük mücadelesiyle şiddetli çarpışmalar birleştirilerek "iç savaşa" hazırlanmalıydı, ta ki bu "ateşleyiciler" in infilak edeceği, Fransız halkının da kendiliğinden silahlı ayaklanmaya girişip iktidarı ele geçireceği döneme kadar.

İşçilerin kendileri hakkında bir miktar sınıf tahlili yapılmış, vasıflı işçilerin, maaşlı işçilerin ve CGT'nin en çok önem verdiği ustabaşlarının çıkarları ve ruh halleri ile, vasıfsız emekçilerin, montaj işçilerinin karşılaştırılmış, "gerçek proleter" kavramı gündeme getirilmişti, ancak bu parlıya gölge vuran bir başka fikir vardı; sadece işçilerin hepsi değil aynı zamanda tüm nüfusun %90'ı devrim bayrağına kazanılabilir ve kazanılmalıdır ki devrim gerçekleştirilebilsin. Bu yaklaşım, Devrimci Enternasyonalist Hareketin Deklarasyonu'ndan alıntı verilecek olursa "... emperyalizmin kaçınılmaz olarak 'sınıf ilişkilerinde bir yer değişimine', emperyalist ülkelerde işçi sınıfı içinde ezilen sömürülen proletarya ile emperyalist burjuvaziyle işbirliği halindeki ve ondan yararlanan üst kesim işçiler arasında bir bölünmeye yol açtığını" ortaya koyan Leninist anlayıştan ziyade, -seçimler konusundaki ısrarları çıkarılacak olursa Fransa'daki reformist partilerin savunduğu -sınıfsız bir popülizm anlayışına daha yakındı. İç savaştan söz ediyorlardı, ancak aynı zamanda halkın iki kampı arasında gerçek bir iç savaşı öngören mevcut öğelerin içinde başarılı bir proleter devrim ihtimallerini göremiyorlardı..

Rejim kriz içindeydi, orta sınıflar rejimin lehine veya aleyhine olmak üzere keskin bir şekilde bölünmüşlerdi, ve kaybedecek hiçbir şeyi olmayan proleterlerin bir kesimi yoğun bir kabarış içindeydi. Peki için gerçek bir ayaklanma denemesi, ikinci bir Paris Komünü denemesi olmadı? Objektif durumun ne derece tam olarak olgun olduğu sorunu ciddi incelemeyi gerektiren bir sorundur, her halükarda, devrimci güçlerin kendilerinin, özellikle rejimin en krizli olduğu dönemde, çok zayıf olduğu açıktır, ve bu da şartların devrimci bir duruma doğru olgunlaşmasının önündeki faktörlerden (illa da esas faktör olmasa bile) birisi olmuştur. Ancak bu zayıflığın esas yanı, devrimci güçlerin sayısal olarak küçük olması, hatta örgütsel hazırlıkları olmamasına rağmen, bu açılardan da zayıflıkları kayda değer derecededir. Birincil mesele, kendilerine rehberlik eden siyasi ve ideolojik çizgilere ilişkindir.

GP ve diğerlerinin savunduğu tavır, bakış açısı ve metod gözönünde bulundurulacak olursa, bunlar kolay düzeltilebilecek hatalar değildir. Hamon ve Rotman bu konuda bazı örnek anekdotlar anlatıyor, GP'nin manifestosu durumunda olan İç Savaşa Doğru adlı kitaptan geniş alıntılar veriyorlar. Bu kitap, Marksizm'i revizyonizmden ayıran mihenk taşı niteliğinde olan (ve olmaya devam eden) Mao'yu ve kültür devrimini savunuyor, fakat aynı zamanda silahlı mücadeleyi desteklemeyi temel ayrışım çizgisi olarak görüyor bu ise Mao ile Che Guevera'nın birbirine zıt siyasi, ideolojik (ve askeri) çizgilerinin karıştırılmasına, ve devrimin amaçları şeklindeki canalcı sorunun gözardı edilmesine yol açıyor. En iyimser ifadeyle, GP'nin kavrayışlarının en bulanık olduğu yer burasıdır.

Bu amaçları tanımlarken Mao, proletarya diktatörlüğü altında toplumun topyekün dönüşümü meselesinde Stalin'den daha ileri gitmeye kararlı olarak ele alınmıyor, oportünist bir şekilde Stalin'in karşısına geçiriliyor. GP'nin de savunduğu Kültür Devriminde canalcı öneme sahip olan, Fransa'da devrim için de aynı derecede önem taşıyan proletarya diktatörlüğünün gerekliliği kavra-

manın tümü, her iki ülkede de " otorite"ye ka başkaldırı derekesine indiriliyor. En eksik olan nokta, tam da Fransa devrimine proleter özelliğini verecek olan şeydir, yani proleter siyaseti, "devrim" çağrıları Fransız emperyalizmini güçlendirmeyi öngören sosyalistlerin (veya Sovyet-yanlı revizyonistlerin) reformist siyasetinden ayrılan amaçlardır.

Devrimci strateji hakkındaki aynı derecede eklektik görüşler bunu tamamlamıştır. İç Savaşa Doğru adlı kitap, "devrim" in 1970 veya 1971'de geleceğini ilan ediyor. Amacımız sabırsızlıklarıyla alay etmek değildir, çünkü bu, Mayıs'tan sonra, rejim halihazırdaki krizini çözümlenmiş olduğu için artık hiçbir şeyin seçmen kazanma faaliyetine engel olmasına izin verilmemesi gerektiği sonucunu çıkaran Troçkist'lerin tavrından kat kat olumludur. Bu tavrı, fırtına merkezi üniversitelerden kaçınca iyice feleğini şaşırın ve halkı, çeşitli fabrika ve üniversite konseylerinin kurumsallaştırılmasına doğru ve hükümetin devrilmesi sorunundan uzaga kanalize etmeye çalışan Sosyalistler ve diğer reformist sendika liderlerinin kuyruğuna düşen anarşistlerinkinden de iyidir. (Bugün, anarşist Chon-Bendit, Sosyalistlerin Charley Gösterisini desteklememiş olmaktan duyduğu pişmanlığı dile getiriyor.) Ancak, neydi GP'nin hükümeti devirme planı?

Bunların iç savaş anlayışı, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan proleterlere dayanan öncü bir partinin örgütlediği silahlı ayaklanma değil, gelişmesini eylemlerinin mahmuzladığı kendiliğindenci bir süreç şeklindeydi. Ne yapmak gerektiği konusunda fikirleri, böylesi bir ayaklanmayı örgütlemenin şartları için siyasi ve örgütsel olarak hazırlanmak üzerinde merkezileşmiyordu. Çağrı yaptıkları şey, "günlük anti-kapitalist mücadele"yi (grevler, iş yerlerinin işgal edilmesi, apartmanların ele geçirilmesi vb.) "savunmacı değil de saldırmacı bir şekilde" yürütmektir, sanki böylesi mücadeleler, hükümeti devirmek üzere gerçek askeri bir saldırının hazırlanmasında sadece bir rol oynamaktadırlar. Fazla birşey başarabilmiş gibi. Aksine, "devrimci kitle hareketinin, halk ordusu olduğunu" ve "kitlelerin siyaseti ele geçirip tarihi yaptıkları yer olduğunu" ilan ettiler-böylece kitlesel siyasi ve ekonomik mücadelelerden, nitel olarak farklı olan birşeye, devrimci bir ordunun örgütlenmesine ve kitlelerin tamamen farklı bir şekilde tarihi ellerine almalarını sağlayacak olan, siyasi iktidarın ele geçirilmesine nasıl geçileceği şeklindeki zor fakat temel sorunu gözardı ettiler. En başta bile GP, böylesi bir devrimin örgütlenmesinin tek yolu olan Leninist öncü bir partinin gerekliliğine çamur attı ve bu görüşler giderek artan oranda öne çıkacaktı.

Pierre Overney'in 4 Mart 1972'de yapılan cenaze töreni, Latin mahallesindeki " barikatlar geçesinden" sonra geçen dört yıldan bile az bir zaman içinde devrimci hareketin ileriye doğru kabarışının nerelere kadar gelmiş olduğunu ve devrim lehine avantajların hala ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Hükümet GP'yi ve Cause du Peuple'i yasaklamıştı. Avrupa'nın en ileri gelen aydınlarından ikisi, ileri yaşlardaki Jean-Paul Sartre ve Simone de Beauvoir, illegal gazeteyi sokaklarda ve fabrikaların önünde satmak için ileri atılmışlardı. Hamon'la Rotman'ın da anlattıkları gibi, GP'nin düzene başkaldıran orta okul ve üniversite öğrencilerinden oluşan ilk neferleri, şimdi fabrikadan fabrikaya dolaşıyor, propaganda yapıyor, düzenin başına bela oluyor, işten atılıyor, başka bir yerde yeniden işe giriyorlardı.

Orda burda çabalar ürün veriyordu; genellikle gençlerden, Arap veya diğer göçmenlerden oluşan vasıfsız işçiler, örgütün üyeliğinin önemli bir parçasını oluşturmaya başlamışlardı. Büyük miktarlarda Arap işçi, memleketlerinden getirilip Fransa'daki fabrikalarda çalıştırılıyordu. Bunların devrime açıklığı, sadece Fransa'daki tecrübelerinden değil, örneğin Fransa'ya karşı Cezayir'deki kurtuluş savaşı ve o sırada süregelen Filistin'deki kabarış gibi, kurtuluş hareketleri ve devrimci savaşlardan da kaynaklanıyordu. Bir ziraat işçisinin oğlu olan Pierre Overney, Maoistlere yakınlık duyan tipik Fransız proleterlendirdi. GP'ye 1969'da katıldığında 19 yaşındaydı ve Renault'da

Paris 10 Mayıs, 1968

çalışıyordu. Profesyonel devrimci olması uzun sürmedi.

Billancourt Renault fabrikasından atılan üç GP üyesi -Fransa'nın en tanınmış okullarından birinin eski bir öğrencisi, bir Arap, ve bir Portekiz'liyenden işe alınma talebiyle açlık grevindeydiler. Overney ve diğer aktivistler, metal sopalar ve kızıl bayraklarla, fabrikanın önünde bildiri dağıtırken, muhafızlardan biri kendisini vurdu. FKP önderliğindeki CGT, fabrikadaki önderliğinin tehlikede olduğunu farkederek, bu cinayete Maoistlerin tutuklanması çağrısı yapmakla karşılık verdi.

Paris'in doğusundaki proleter mahallelerden Pere Lachaise mezarlığına doğru ilerleyen cenaze yürüyüşüne ikiyüz bin kişi katıldı, binlercesi de mezarlık kapısında yürüyüşü bekliyordu. Üstten bakıldığında yollarda kızıl bayraklardan, kızıl flamlardan, kızıl çiçeklerden başka birşey görünmüyordu. CGT, işçilerin yürüyüşe katılmamalarını örgütlemişti, gerçekten de yürüyüşten korkmamak için iyi sebepler vardı. Yine de, sadece kızıl bayrak taşıyan muazzam emekçi kitlelerinin yanı sıra, CGT üyelerinden ve sosyalistlerin önderliğindeki CFDT üyelerinden oluşan küçük gruplar vardı. Şurada burada, toplumun en altındakilerin oluşturduğu safların içinde, filozofların ve sinema sanatçılarının tanınmış simalarına rastlamak mümkündü. Onlar da "Pierre Overney'in intikamını alacağız" şeklinde slogan atmaya ve Enternasyonal söylemeye katılıyorlardı; GP sözcüsü, özellikle ilk kıtanın son misrasını vurguluyordu, Fransızca'da bu, eski toplumun şiddetli başlangıcına ilişkin olan misraydı. Aynı gün, düzenin en ileri gelen gazetecilerinden biri Fransa'da gençliğin artık kendilerine sunulan dünyaya en ufak bir inanç beslemediklerini yazacaktı.

Ancak Hamon ve Rotman tarafından görüşleri aktarılan GP önderlerine göre, durum artık dayanılmaz olmaya başlamıştı. Nefes alacak yer kalmayacak kadar köşeye kısırlanmış hissediyorlardı. Bir yandan, şiddete dayalı "öncü" ya da "komando" eylemleri yürütmekten başka devrimci strateji ile ilgili fikirleri kalmamıştı, bu eylemlerden biri, Renault Billancourt müdürünün kaçırılması oldu ki

bu sosyal tabanları arasında popülerlik kazanmasına rağmen, onları, kazanmaları mümkün olmayan bir askeri karşılaşmaya doğru sürüklüyordu. Öte yandan ise, en yoksul işçilere dayanarak devrimin nasıl hazırlanacağı konusunda en ufak fikirleri yoktu, tersine bu radikal proleterlerin öfkesini, hala FKP önderliğinde olan işçi kesimlerini kazanmanın önünde engel olarak görüyorlardı. Radikal azınlığa karşı sabırsızlık, ve çoğunluk devrimci bir ruh halinde olmasa bile çoğunluğun sözcüsü olarak tanınma telaşı, GP'nin giderek kendisini Alman işgaline karşı Fransız direnişçileri olarak göstermeye çalışmasına yol açtı. Bunu gerçekleştirme çabası içinde, GP Mount Valerian'da işgal yanlısı Fransız Hükümeti tarafından vurulan Fransız direnişi şehitlerini anmak üzere garip bir tören sahneledi. Öldürülen bu direniş savaşçıları, her ne kadar FKP'nin bunlara karşı garip tutumu müphemse de, İkinci Dünya Savaşı sırasında Paris'teki silahlı mücadeleyi kanlarıyla besleyen FKP önderliğindeki Göçmen İşçiler Örgütü üyeleri idi. FKP'nin uzun süredir tamamen karşı-devrimci olduğu, ve ülkedeki karışıklığın sorumluluğunu Yahudilere ve yabancılarla yüklemeye hiç de karşı çıkmadığı 1971'e gelindiğinde devrimcilerin bu şehitleri FKP ile birlikte anması diye birşey söz konusu olamazdı. Ancak çoğunluğu hemen toparlayacak bir bayrak bulmaya çalışırken GP, "faşizmin eski ve yeni kurbanlarına" çelenk bırakmak için önde gelen bir "sol" Gaullist ile birleşerek, FKP ve De Gaulle'ün takipçilerinin Alman işgaline karşı savaş dönemi ittifakını taklit etmeye çalışıyordu. Ne tip bir hükümet iktidarda olursa olsun Fransız emperyalizmini devirme amacı, giderek yerini (yabancı işgal kuvvetleriyle aynılaştırılan) burjuvaziye karşı "direnme" sloganına bırakıyordu.

Basının "Gaullo-Maoist" ayinler diye alay ettiği olayda maalesef belirli bir kehanet söz konusuydu. Devrim yapma konusundaki yanlış düşünceler, düzenin akıntısına yüksüz borçsuz katılmak için devrime ihanet etmeye gidecek olan düşüncelere karşı, giderek daha da başarısızca mücadele edi-

yordu. Bu durum 1973'te doruk noktasına vardı. O noktada, öğrenci hareketinden gelen birçok insan, Lipp saat fabrikasındaki çalışanların, fabrikalarının kapanmasını kabullenmek yerine onu ele geçip kendileri için çalıştırma yönünde verdikleri mücadeleyi model alarak, "işçilerin kendi kendisini idare etmesi" fikrinin cazibesine kapıldılar. Öncü fikrinin tümü, bilinçli olarak devrimci olmayan girişimlerine engel olduğu için reddedildi. Bu ruh hali, GP ve önderlerine karşı hükümetin giriştiği yeni bir saldırı dalgasıyla birleşti. Önderlik içinde bulunduğu çıkmazdan kefaletle kurtulmaya karar verdi. Hamon ve Rotman'ın anlattıkları gibi, bu önderlerin en korktukları da GP'nin proleter ve devrimci düşünceli sosyal tabanıydı. Hemen utanç içinde örgütü dağıttılar.

Burada amacımız Fransa'daki Marksist-Leninist hareketin değerlendirmesini yapmak değildir. Böylesi bir inceleme, Hamon ve Rotman'ınki gibi GP ile sınırlandırılmayacağı gibi, o dönemde, özellikle de GP'nin en parlak günlerinden sonra varolan diğer örgütler ve çizgileri de ele alması gerekir. (Burada işaret etmeye değer bir nokta da şudur ki, 60'ların başında FKP'yi terkedendenler tarafından 1968'de kurulan PCMLF, 1972'deki bir konferansta örgütün hiçbir zaman GP'ye karşı berrak bir muhalefet kutbu olarak ortaya çıkmadığı, çünkü GP'nin hatalarının birçoğunu paylaştığı, dolayısıyla 1968 olaylarında ve daha sonraki yıllarda önemli bir rol oynamayı başaramadığı değerlendirilmiştir. Okuyucu, ikinci cildi bitirdiğinde muazzam bir israf hissine Hamon-Rotman'ın karakterlerinin ifade ettiği "heder olmuş bir gençlik" pişmanlığına değil, Fransız burjuvazisinin o bir anlık zayıflığını elinden kaçırmadan, bu ana hükümünü geçirip bir ayaklanma başlatacak yada başlatılması mümkün olacak günler için hazırlanacak, Fransa'daki proleterlerin arasında sağlam bir tabana, Fransız toplumunda da gerçek bir etkinliğe sahip, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi temelinde gerçek bir komünist partisi kurma konusunda israf edilen fırsatların pişmanlığına kapılıyor. Hiç şüphesiz böylesi bir başarı, uzun dönemde, bu yıllar esasında Fransa'da başarılandıktan çok daha fazla devrimci etkinlik sağlardı.

III. "Biz Devrimi Çok Sevmiştik"

Devrim fikrini cinnet telakki eden Cauté'nin, ve onun ölüp toprağa gömülmesini daha hayırlı bir düşünce olarak gören Hamon ve Rotman'ın tersine, Dany Cohn-Bendit'in kitabı, 1968'de ayağa kalkın enrages (gözü dönmüşler-çn) ile bugünün sosyal hareketleri arasında bir devamlılık olduğunu göstermeye çalışıyor. Cohn-Bendit, dünya basının çoğunluğunun Fransa'daki Mayıs 1968 olaylarıyla en çok özdeşleştirdiği kişidir. Bugün Cohn-Bendit kendisini "köklü bir anti-komünist" ve pasifist olarak değerlendiriyor, ama nadim olmadığını söylüyor. Kısa kitabı o dönemde gündemde olan farklı çelişkilerin zengin tadını hissettiriyor, ancak genel olarak ele alındığında okuyucunun en çok öğrendiği şey, yazarın bugünkü düşünceleridir.

Kitap, Fransa, Batı Almanya, İtalya, ABD ve Brezilya'da, 60'larda ve 70'lerin başında önemli rol oynamış insanlarla yapılan bir dizi söyleşiden oluşuyor. Söyleşi yapılanların, ortak bir geçmişlerinin yanı sıra bugün de bazı ortak yanları varsa da, belirli bir karşıtlık ve tartışma ortaya çıkıyor. Abbie Hoffman, gösterilerin ve protestoların hala gerekli olduğunu söylüyor, buna karşı Jerry Rubin ise gerekli her yoldan zengin olmayı savunuyor. Rubin ile aynı telden çalan, eski Batı Alman radikalı bugünün Hessen eyalet bakanı Joscha Fischer ve eski GP lideri July, şu malum yıllanmış dönemlik safsatasını kusuyorlar: eski devrimciler "köşeyi dönmüşlerse" devrim başarılı olmuş demektir, ve devrimde devam etmenin de düşmanı olunmuştur artık; kaybedilen 13 yıldan sonra 1981'de Sosyalist Cumhurbaşkanı Mitterand'ın seçilmesi, 1968'lerin yönünün zaferidir... Bir zamanlar Pierre Overney'nin cenazesine gitmek üzere bir bölük örgütlenmiş olduğu tersanede çalışmaya devam eden bir başka eski GP lideri, yeni devletleştirilmiş tersanelerdeki Sosyalist patronların eskilerinden çok daha kötü olduğunu söylüyor. "Devrim ihtiyacımız var" diye sözlerini bitiriyor, "ama biz (işçiler) bunu yapamıyoruz bir türlü." Etrafındaki işçilerin birçoğunun ya FKP'nin ya da rakibi faşist Le Pen'in seçmeleri altında olmasından dolayı canı sıkıldığıını ve "bu insanların hiç bir zaman mavi tulumlarını çıkaramayacaklarından" kaygı duyduğu için radikal olmuş.

Bir zamanlar silahlı mücadeleye atılan Brezilyalı bir gazeteci ise, şimdi artık ülkenin bir anarşisi ve seçimleri olduğunu, şiddetin artık geçerli olmadığını anlatıyor. Bu iddianın anlamsız garipliği, kitabın temel aldığı televizyon dizisinde daha da çarpıcı bir hal alıyor, çünkü görüntüde bu eski devrimci, "demokrasi" amacının artık gerçekleştiğini ilan ederken, Cohn-Bendit'le ikisi bir tepenin üstünde, Rio de Janeiro'nun muazzam geçekondu kalgesinin üzerinden baygın baygın denizi seyretiyorlar. Aynı görüşleri paylaşan Brezilyalı bir başka eski devrimci, anayasası olsun olmasın, ezilen bir ülkede sosyal değişiklik için mücadele edenlerin başına gelecek tek mümkün cevabın şiddet olduğundan bahsediyor.

Kitabın en ilginç fikir alış-verişlerinden birisince, bir Alman feministi, Cohn-Bendit'in ileri sürdüğü kadınların ezilmesinin artık mevcut olmadığını iddiasına şiddetle karşı çıkıyor. (İspata gerek yok ama, bu konuda en iyi şahitliği yine kitaptaki kadın fotoğrafları yapıyor- tüm kadınlar ya ultra komünist veya maskara olarak, çoğunlukla da çıplak olarak gösterilmiş.) Belki de en iğrenç söyleşiler, silahlara sarılmış olduklarından dolayı acıklı ve ağtacak bir şekilde nedamet getiren ama emperyalist burjuvazilerin nasıl devrileceği konusunda en ufak bir fikri olmayan İtalya'daki Kızıl Devrimci ve Alman Kızıl Ordu Fraksiyonu'nun üyeleriyle yapılmış olanlar.

Hamon ve Rotman gibi, Cohn-Bendit de, şiddetli 60'ların ve 70'lerin "büyük cazibesi" olarak görüyor ve yine onlar gibi, artan şiddetin birçok radikal genci gerçekten düzeni devirmeyi mi yoksa sadece reforme etmeyi mi istedikleri konusunda karar vermeye zorladığı sonucuna varıyor. Bunu getirenlerin birçoğunun, devrimi satmış olmaları çıkartmayı amaçladıkları doğru olsa da,

aslında burada derin bir gerçek yatıyor.

Birinci olarak, bu kabarışın şu veya bu şekilde parçası olanların birçoğunun kaybedecek birşeyleri vardı, ve ülkelerinde başarılı bir devrimin gerçekleşmeyeceği belli olur olmaz, gerçekten de imtiyazlarını tehlikeye atmakla burjuvazinin kendilerine hazırladığı rahat yerlere geri dönmek arasında karar vermek zorunda kalmışlardı. İkinci ve daha önemli olarak, böylesi insanların birçoğunun hayal gücü, daha mükemmel bir burjuva demokrasisi talep etmenin dar ufkundan, en çok kendilerinin hissettiği kötülüklerden kurtulmak anlamına gelen bir özgürlükten, en çok kendileri ve kendi gibileri için eşit şans anlamına gelen eşitlikten daha ileri gidemiyordu. Marks'ın bir zamanlar küçük burjuva isyankarlar hakkında söylediği gibi, kendi kurtuluşları için gereken şartların, insanlığın evrensel talebi olduğu fikrindeydiler. Dolayısıyla şiddet böyle insanlar için ayrıyım çizgisi değildi, çünkü bazen peşinde oldukları sonuca hizmet ediyor gibi görünüyordu, ancak nihai olarak birçoğu tüm mücadele biçimlerini hakim sınıflar üzerinde baskı yaratmanın yolları olarak görme eğilimindeydi.

Cohn-Bendit'in söyleşi yaptığı insanların, aynı dönemin emektarları olmaktan çok daha fazla ortak yönleri mevcut. Büyük oranda, kendilerine anarşist de deseler Maoist de deseler, bunların görüşlerinde 60'lı yıllarda da çok ortak nokta olduğu anlaşılıyor. Bu kitap, Hamon ve Rotman'ın kitabında ortaya çıkan noktayı teyid ediyor. Birçok insan, o dönemde dünyanın en çok satan kitabı olarak İncil'i geride bırakan Başkan Mao'dan Alıntılar adlı "Küçük Kızıl Kitabı" ellerinden düştürmemiş olsalar da, bu kendilerinin Mao'nun evrensel ilke olarak tanımladığı şekilde, devrimin, bir sınıfın bir diğerini şiddet yoluyla devirmesi olduğunu, ne de proletaryanın tüm sınıfları ve sınıf ayrımlarını yok ederek insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirmek üzere mücadeleye devam etme amacı olduğunu kavradıkları anlamına gelmiyordu. Çin'deki Kültür Devrimi bazen bireyin kurtuluşu olarak görülüyordu ki bu, Batı'da 60'lardaki kabarışlara yakıştırılan içeriğin aynısıydı, ve gerçekten de bu kabarışların içinde varolan önemli bir ideolojik akımdı. Proleter devrimin içeriği ve amaçlarına ilişkin bu yanlış anlayış, devrimci savaşın hazırlığı ve nihayet başlatılmasının stratejik gerekliliğinin kavranılamaması madalyonun diğer yüzüne tekabül ediyordu.

Böylece Cohn-Bendit'in söyleşi yaptığı çeşitli kişiler, ve yazarın kendisi, parlamenter sistemi desteklediklerini söyleyebiliyorlar. Bu ise, emperyalizme belirli bir teslimiyet, ve dünya halkına bugün de en az yirmi yıl önceki kadar hayatı zindan eden emperyalist sistem karşısında en softu gönüllü cehaleti temsil ediyor, ancak bu, insanların düşündükleri gibi, emperyalist ülkelerde orta sınıflar içinde, ruh halinde ani değişikliklerin ve hükümete karşı şiddetli muhalefetin hiçbir zaman olmayacağı anlamına da gelmiyor.

Tanık Ali'nin otobiyografik kitabı da aynı telden çalıyor, sadece, kendisi zaten hiçbir zaman radikal biri olmadığı için, fikirlerinin fazla değiştiğini söylemesini okuyucunun kabul etmemesi için fazla sebep yok. Şöhretin doruğunda Troçkist olan Ali, Batılı reformistlerin acz içinde oldukları bir dönemde reform ihtimallerinin sembolü olarak Gorbachev'e övgüler yağdırıp kitabını bitiriyor. Anekdot biçimindeki hatıralarının arasına, 1789 Fransız devriminden etkilenmiş İngiliz romantik şairlerinin, safalarında burjuva-demokratik hareketi "boyunlarına takacakları bir kurdele uğruna" satanları mahkum eden keskin dilli şiir parçacıkları serpiştirilmiş. Bu şiirler bugün de faydalıdır, çünkü Ali sadece benzetme yapma peşinde değildir; kendisi bu şiirlerin içeriğini de siyasi model olarak savunmaktadır. Ali, "1640 İngiliz devrimini, bu devrimin dayanıklı cumhuriyetçi kurumlar yaratmadaki, ve toprak sahibi mütegalibeyi ezmedeki başarısızlığını" tamir etmeyi kendi görevi sayıyor. Britanya kapitalizminin devrimci olmaktan çıkmasından bu kadar zaman sonra ve tepeden tırnağa cumhuriyetçi bir yağmacı olma tarihinde bu kadar ilerlemiş olduğu bir zamanda, bu son derece gerici ve saçmadır. Oysa Ali'nin hayal ettiği "sos-

yalist demokrasi" tam da budur. Dahası, şimdi buna bir de en aşağılık reformizm eklendiği: "ileri kapitalist toplumlardaki hareketlerde, kapitalist sistemden sosyalist sisteme tek bir sıçramayla geçmek mümkün değildi." Ali'nin 60'larda reformist projenin yavaş yavaş gideceğini anlıyamadığı olması, nedamet getirdiği tek noktadır.

Pakistan'lı burjuva bir ailenin çocuğu olarak, ve daha sonra Butto devlet başkanırken onun "eleştirel" bir dostu olarak, Tarık Ali, 60'ların bu yorumunu hak etmediği ölçüde yerleştirmeye çalışın Britanya burjuvazisi içinde hiç yabancılaşmamış olmalı. Bu kitap "alttakiler"den çok "üsttekiler" in hikayesi. Ancak bazı kayda değer bölümler var yine de. Ailesi Sovyet yanlısı ve sözümona Komünist olmasına rağmen, Ali Britanya'da Oxford'da ilk geldiğinde kendisini en heyecanlandıran şeyin kampüsteki sosyalizm sohbetlerinden ziyade, Allah aleyhine bir konuşma olduğunu anlatıyor. Hemen sol İşçi Partisi sularında yüzme öğrenen Ali, ardından savaşta Vietnam'lıları destekleme ile, savaş aleyhtarı hareketin emperyalizm tarafından koyulan sınırlar içinde kalması gerektiği inancını birleştirmeye çalışacaktır.

Örneğin, günlük gazetelerin Ali'yi radikalliğin doruk noktası olarak adlandırdığı zamanları hatırlayanlar, kendisinin, kariyerindeki en önemli anı, Vietnam savaşına karşı 1968'de Londra'da düzenlenen yürüyüşe katılan 100,000 kişinin önemli bir bölümünü ABD Sefaretine saldırmaktan vazgeçirmesi olarak gördüğüne şaşırabilirler. (Başlığın aldatıcı reklamcılıktan başka bir anlamı olmayan Sokak Çatışmaları Yılları kitabında fazla sokak çatışması yok.)

Bu taktik tavır, siyasi koşullarını tespit etmelerine izin verildiği müddetçe hareketi desteklemeye gönüllü olan İşçi Partisi politikacılarını ve onların aşağı yukarı (özellikle yukarı) tüm destekleyicilerini ürkütme korkusu ile uyum içindedir. Gerçekten de, Ali'nin Vietnam konusunda ABD'nin sol İşçi Partisi muhalifleri veya ABD "savaş aleyhtarı" politikacılarına ilişkin, yeminli kapitalist Cauté kadar bile sert bir eleştirisi yoktur. Cauté bu konuda Ali'den daha radikal durumdadır.

Britanya'da kendilerine Maoist diyenler, o dönemde Fransa veya diğer ülkelerdeki kadar önemli bir olgu durumunda olmadıkları halde, Ali'nin, "Maoistler"i taktik düzeyden (gösterilerle ilgili) dünya düzeyine kadar her konuda kendisinin temsil ettiği düşüncelerin tam zıttı olarak görmesi ilginçtir. Üçüncü Dünya milliyetçiliği bakışıyla Çin Devrimine duyduğu hayranlık, sovyetler Birliği ile bağlarını koparmasından dolayı Mao'yu acı bir şekilde kınamasının yanında ikincildir. Bu ise, emperyalist hakimiyete fazla coşku beslememesine rağmen İşçi Partisinden kopamaması ile uyum içindedir.

Çoğu emperyalist ülkede 60'lardaki kabarış, hakim sınıflar arasında hem bu kabarışın dolaylı şiddetlenen hem de onu alevlendiren çatlaqlarla iç içe geçmiştir. Ne yazık ki radikal insanların bu yüzden kafalarının karışması, ve "geniş ittifaklar" adına devrimci fırsatları harcamaları da olağan olmuştur. Heryerdekenden daha fazla Britanya'da, 60'ların en büyük dertlerinden biri, hakim sınıfların bazı kesimlerinden geçici olarak bile olsa hiçbir zaman kopamamaktır. Britanya'da Troçkizm'in etkisi bunun bir ifadesiydi. Siyasi felçle, hareketin nispeten homojen orta sınıf bileşimi birbirini etkilemiş, kısacası hareket diğer ülkelerdeki kadar ileriye gidememiştir. Proletarya devrimiyle sosyal demokrasi ve revizyonizmin farklı çeşitleri arasındaki ayrımı yapamamak, ve devrim yolunu bu temelde yontmak, Ali gibi insanlarda gülünç biçimlere bürünmüş olsa da, genelde gerçekten trajik olmuştur.

IV. Bir Daha Olacak mı?

Hamon ve Rotman'ın söylediğine göre, 1968'in "sadece bir başlangıç" olduğu düşüncesi, "tarihsel bir yanlış anlamaya" tekabül eder, çünkü esas vuku bulan olay, temelde sağlıklı toplumların birdenbire yeniden ayarlanıp düzenlenmesidir. Mesele Cohn Bendit, "kaldırım taşlarının altında kum-

sal" sloganını hala savunduğunu söylemektedir, burada değindiği sadece öğrencilerin kaldırımları söküp altında kum bulmaları değil, aynı zamanda ütöpik bir toplum hayalidir de. Fark, şimdi artık o kumsala parlamenter reform yoluyla ulaşma ümidinde olmasıdır. Bu ülkelerdeki parlamenter sistemin ne kadar dünya çapında sömürü ve baskıya dayandığı kriz ve başkaldırı açısından sonuçların ne olduğu gözönünde bulundurulursa, bu görüşlerin, daha önce herhangi bir kimsenin sahip olabileceği görüşlerden çok daha gerçeklerden kopuk olduğu açıktır.

Jerry Rubin ve Serge July'nin iddia ettiği gibi, 60'ların "kazandığı" fikrine gelince, bunun gerçek anlamı böylesi insanların saf değiştirmek suretiyle "kazanmış olduklarıdır." Bu zafer iddiası, aynı şekilde, kürtaj ve doğum kontrolünün yaygınlaşmasından, kişisel davranışlarda ve başka şeylerde kısıtlamaların gevşemiş olmasından sözedenler açısından da son derece yanlıştır. Emperyalizm altında yaşamın giderek daha dayanılır hale geldiği iddiası, çoğu emperyalist ülkedeki, aynı zamanda emperyalizmin hakimiyeti altında olan ülkelerdeki kitlelerin büyük kesimlerinin maruz kaldığı durumla çelişki içindedir.

Bu iddianın bir çeşit ters yüz edilmiş şekli de Cauté tarafından sunulmaktadır: onun iddiasına göre 60'lar yenilmiştir, çünkü Vietnam savaşı devam etmiştir ve bunu başka emperyalist saldırı-ganlıklar izlemiştir, ayrıca daha sonraki yıllarda açık ve aşkar gerici söz konusu olmuştur. Bugünkü emperyalist dünyayı karanlık görenler, onu gülümseme görenlerden daha gerçeğe yakındırlar, ama her ikisinin de ortak noktası, emperyalist sistemin devrim olmaksızın farklı birşeye dönüşebileceği fikridir.

Örneğin, 68 olaylarının Fransız toplumunda bir dizi düzenlemelere yol açmış olduğu doğrudur. ABD ve Britanya'da, 50'li yıllar, ikinci dünya savaşından önce hiçbir şeyi olmayan işçi kesimlerinin burjuvalaşmasına şahit olmuştur. İşçi sınıfı içerisindeki bu yeniden sallaşma, Fransa'da 60'lara kadar uzamış, 1968 sonrası daha da keskinleşmiştir. Fransa'nın 1968 sonrası "modernleşmelerinden" en önemlisi bu olmuştur. Farklı bir örnek verilecek olursa, 60'lı yılların ABD toplumuna da bazı değişiklikler getirdiği söylenebilir, bunlardan en önemlisi eskiden Siyah halkı toprağa bağlı tutan yarı-feodal bağları zorla yerinde tutmak için ortaya çıkmış olan ayrımcı legal yapının ortadan kaldırılmasıdır. Üçüncü bir örnek ise, 1968'den sonra, tüm Batı Avrupa'da, mevcut çağdışı üniversite sisteminde, aslında emperyalizmin gelişen ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli olan değişikliklerin gündeme gelmesidir. Fakat, 1968'den farklı

olarak proletarya partisinin iktidarı ele geçirme denemesine şahit olan 1905 Rusyasına bakılırsa? Çar hükümeti, kırlarda orta sınıfların inşa edilmesi parlamentonun kurulması vb. gibi önemli reformları, yani ayaklarını kitlelerin ensesinden çekmeden ülkenin bir anlamda modernleşmesini gerçekleştirmemiş miydi? O yıllarda- fazla ileri görüşlü olmayan bazı Bolşevikler de dahil- birçok insan Lenin'in yanıldığı, devrimin mümkün olmadığı sonucuna varmamış mıydı?

60'larda emperyalist ülkelerde devrimin hiç kimsenin hazırlap kucakına düşmemiş olması, devrimin mümkün olmamış olduğunu göstermez. Bu, özellikle rejimin krizinin doruk noktasında devrimci güçlerin siyasi, ideolojik ve örgütsel zaflılığı göz önünde bulundurulursa, proletaryanın en ileri kesimlerine dayanan başarılı bir ayaklanma için şartların mevcut olduğunu söylemek anlamına gelmez. Fakat hükümetlerin ne derece tecrit olmuş olduğu ve hakim sınıfların ne kadar savunmada olduğu düşünülürse, gerçeğin kendisi, topyekün bir devrimin öğeleri ve ihtimallerinin tadını pekala hissettirmiştir.

Bugünün ve dünün emperyalist ülkeleri için geçerli ikili bir ders ortaya çıkmıştır: devrimci kriz, temelsiz bir şekilde olmasa da, aniden ve haber vermeden meydana çıkabilir; ve eğer devrimci komünistler başarılı bir ayaklanmaya önderlik etmede tam rollerini oynayamazlarsa, hiç bir kriz kendi başına proletarya devrimine yol açmayacaktır.

Devrimcilerin fazla ileri gittikleri, olayların çok önünde koştuğu sonucuna varılamaz, ama olayların kuyruğunda kaldıkları ve mümkün olan en ileri kazanımları elde etmeyi başaramadıkları sonucuna varılabilir.

Dünya 60'lardan bu yana değişmiş olduğu halde, emperyalist toplumların niteliği değişmemiştir. Bu toplumların temelde sağlıklı olduğu hayali, sadece imtiyazlı bir azınlığın paylaşabileceği bir safesatadır. Cohn-Bendit'in sonucuyla neredeyse aynı sözleri kullanan Cauté bugün olan bitenin "kızıklar değil yeşiller" olduğunu, yani kontrol dışı veya devrimci patlamalar değil, parlamento odaklı sosyal hareketler olduğunu söylüyor. Dünya bir bütün olarak ele alınırsa (örneğin, Filistin, Güney Afrika, Haiti, Güney Kore, Cezayir, Burma), bu doğru değildir. Ne de bu, emperyalist ülkelerin kendilerinde olan bitenin etrafı bir anlamıdır. (Batı Berlin, Paris, Newyork, Londra ve Madrid, son senelerde önemli isyanlara sahne olmuştur.)

Sosyalist Çin'in kaybedilmesi ve ardından Mao Zedung'a dayanan enternasyonal komünist hareketin önemli bir bölümünün çökmesi ciddi bir darbe

olmuştur, ancak şu da gerçektir ki, baskının olduğu yerde direniş vardır. DEH'in artan etkinliği ve yetenekleri, muazzam devrimci atılımların ümidini taşımaktadır. Peru'da, sadece devrimci bir başkaldırı değil, DEH'in bir parçası olan gerçek bir Maoist Komünist Partisi PKP önderliğinde bir halk savaşı yürütülmektedir. Gerçekten, dünyaya devrim bakış açısından bakıldığında, fazla bir bölümünün istikrarlı olduğu söylenemez.

60'larla bugün arasındaki en önemli fark, emperyalist ülkelerdeki mücadelenin genel seviyesindeki aşkar farklılık değildir. Aksine, bu fark, Batı emperyalizminin o dönem sahip olduğu, bugün ise artık sahip olmadığı, nispi rezervlerle dünya emperyalist sisteminin tüm çelişkilerinin yükselmesi arasında yatmaktadır. Bugün hiçbir emperyalist hükümet, 1968'de Fransız burjuvazisinin yaptığı gibi, sosyal bir krizden çıkış yolunu satın alacak durumda değildir. O günlerde, birçok Batı'lı emperyalist hükümet, ABD'nin Vietnam'da tüm Batı bloğu adına yürüttüğü görevle arasına mesafe koyabilecek durumdaydı; ayrıca, ABD kayıplarını sınırlayıp savaştan çekilebilecek haldeydi. Bugünün dünyasında, eninde sonunda hem Doğu'nun hem Batı'nın tüm başlıca güçlerini içine almayan bölgesel bir savaş bile tahayyül edilemez. Ayrıca, ne Batı ne de Doğu birbirleriyle olan çelişkiden kendilerini ne çekebilir, ne de birbirine topyekün dünya hakimiyetini elde etme iznini verebilir.

Emperyalist ülkelerde 60'ların patlak verdiği yankılar sonsuza kadar doldurulup mühürlenmiş değildir. Emperyalist ülkelerde mülksüz proleterlerden oluşan en alt tabaka kaybolmamıştır; üstelik, hemen hemen hepsinde ücret kölelerinin kendi aralarında giderek artan ekonomik bir kutuplaşma meydana gelmiştir ve eğer orta sınıfların bazı kesimleri zenginleşmişse, bu, emperyalist ülkelerdeki orta sınıfların tümü için geçerli değildir. Artık yararlı olmayan tarihsel hataları ortadan kaldırmak için bazı reformlar olmuştur, ama herhangi bir emperyalist ülkede yaşamın herhangi bir yönünün kar ve katliam ihtiyacına daha az tabi olduğunu kim iddia edebilir? Söz konusu kitaplarda bazı insanlar 60'ların en önemli kazanımlarından biri olarak kadınların ezilmesi konusunda bilincin yükseldiğine işaret ediyorlar-ancak bugün bu ülkelerden herhangi birinde bu baskının daha az patlayıcı olduğu iddia edilebilir mi- Açıkça, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir sınıf vardır, ve emperyalist sermayeye karşı tek başına varması gerekmez.

60'ların emperyalist ülkelerde en büyük kazanımı, revizyonist ve emperyalist "sağ duyu" nun uzun zaman modası geçmiş ilan ettiği proletarya devrimini yeniden gündeme getirmiş olmasıdır. Öğrencilerin ve genel olarak gençliğin şiddetle başkaldırması, proletaryanın bazı kesimleri içindeki güçlü şahıslarla birlikte, tüm toplumun genel olarak kabarış içinde olmasıyla içiçe geçmesi, ezilen ülkelerde esen fırtınaların ve Çin'deki Kültür Devrimi'nin çerçevesi içinde, devrim fikrinin, farklı iki örnek alacak olursak Fransa ve ABD'de yeniden gerçekliğini sahiplenmesini sağlamıştır.

60'lı yıllarda bazıları 1930'ların gözleriyle devrimci kriz arayarak, bunun bazı öğelerini gördükleri halde tanımadılar. Bugün, bazı insanların Batı'da yakın bir gelecekte devrimci bir krizi gözönüne getirmelerini önleyen bir faktör de, bu krizi "60'ların gözüyle" aramada ısrar etmeleridir, yani, öğrenci gösterileri, arkasından grevler, veya 20 sene önce olan olayların birbiriyle ilişkisi ve temposuna uygun bir başka modele şahit olmayı beklemedilerdir.

Bugününün dünyasının yeni ve beklenmedik özellikler sunması çok daha büyük bir ihtimaldir. Bu akılda tutularak, o dönemin objektif ve subjektif öğelerinin ve tüm tecrübesinin detaylı ve ince bir değerlendirilmesi yapılmalı ve kullanılmalıdır ve bu, tahlili, çizgiyi ve önderliği hazırlamanın bir parçası olarak ele alınmalıdır ki önumümüzdeki dönemde bazı emperyalist ülkeler emperyalizmin pençelerinden çekilip alınabilsin. Bizim acımızdan, emperyalist ülkelerdeki 60'lı yıllar ne bir kenara fırlatıp atılacak ne de okşanacak, aksine üstünde bıçaklarımızı bileyeceğimiz bir kaldırım taşıdır. ■

Bireysel yaşam ve cinsellik

Geçen ay Aydınlik gazetesinde gençlik tizerine röportaj niteliğinde bir yazı dizisi yayımlandı. Daha çok mücadeleden kopmuş boşlukta dolanan, bunalamlı gençlerin konuştuğu yazıda bu kişiler ne söyleseler söylesinler meseleyi dönüp dolaştırıp özgür bireysel yaşama aşka getiriyorlardı. İçi geçmiş, yerinden kalkacak dermanı olmayan, uyusukluğun son haddindeki kafaları böylesine meşgul eden sevgi konusu elbette, herkesin sorunudur. Ama biz meseleye onlar gibi bakmıyoruz. Hayatın karmaşıklığı içerisinde bireylerin kendilerine tek hedef olarak bir amaç (sevgili bulmak) koymaları olsa olsa onların tek düzelikliğini gösterir. Sevginin en güzeli mücadeleden içinde yaşanandır. Kim iddia edebilir ki mücadele içerisinde sevelinmez, büyük aşklar yaşanmaz. Tarihsel mücadeleden en yoğun olduğu dönemlerde yaşanan bir çok güzel örnekleri göstermektedir. Oysa onlar açıkça olmasa da aksi izlenim vermez istiyorlar. Sevgi yada sevmek bütün gün birileri ile elele dolaşmak değildir. Kendini dar bir alana hapsetip yaşama bağlarını sıfırlamak hiç değildir. Röportajdan çıkan sonuca göre mücadele içerisinde olanlar, devrimci yaşamı seçenler sevmeyiz. Ya örgütleri buna müsade etmez yada yaşam koşulları. Böylece romantik bir şekilde insanı duyularla sevmek isteyen bu vatandaşlarımız, doğal olarak mücadeleyi bırakıp kız (yada erkek) arkadaşlarının köllerine atılırlar.

Biz, bu yazıda mücadele içinde doğan sevgiyi, kanıtlayarak göstermek istiyoruz. Amacımız sevginin düzen tarafından nasıl tanımlandığı, nasıl yorumlandığı bizim için ne anlama geldiği hususlarını açıklığa çıkarmaktır.

Sevgiyi açıklayabilmek iki cins arasındaki ilişki tarzını incelemekten geçer. Kadın ve erkek hangi ekonomik temeller üzerinde birbirleri ile ilişki içerisine girerler? Tarihsel süreçte hangi koşullar onları birbirine yaklaştırdı? Kısacası aileyi inceledikten sonra ikinci bölümde sevgiyi inceleyeceğiz. Düzen hangi duruma sevgi adını verdi. Bize göre sevgi nedir? Bu konuları inceleyeceğiz.

Tarihsel süreçte aile kurumu ve kadının durumu

Kapitalizme denk düşen aile modeli, Anne, Baba ve çocuklardan oluşan çekirdek ailedir. Feodal düzenin daha geniş aile biçimi (büyükbaba, büyükanne, feodal düzendeki geniş ailede) büyükbaba, büyükanne, çocuklar ve torunlardan oluşur) çoğunlukla büyükbaba ailenin yöneticisi konumundadır. Ekonomik güç onun elindedir. Bu döneme damgasını vuran ekonomi modeli kırdaki tarım şehirlerde ise zanaatçılıktır. Ailede çalışmaya elverişli tüm bireyler çalışır. Elde edilen artı ürünün tasarruf yetkisi aile reisindedir. Bu dönemin kadını kırdaki şehirlerde ev işlerinde, kırdaki ise evde ve tarlada çalışır. Feodal düzenin klasik modelini daha çok kırdaki yaşayan ailelerde görürüz. Bireylerin şehirlere yerleşmesi ile ailede çözülme başlar. Bu dönemde çalışan (özellikle tarımda çalışır) kadının emeğine aile reisi, doğrudan el koyar, kadının fiili müdahale gücü olmayıp zorunlu giderleri aile reisi, tarafında doğrudan karşılanır. Gelişme seyri itibari ile köleci toplumdaki efendi ile köle ilişkisine bir benzerlik gösterir. Kölede efendisine karşılıksız çalışır. Ama yaşamak için gerekli olan giderleri efendi doğrudan kendisi karşılar. Yani herhangi bir şekilde kölenin ürettiği ürünün bir kısmını yada değerini vererek "al bununla kendi ihtiyacını karşıla" demez. İhtiyacı neyse onu doğrudan efendi halleder. (feodal toplumdaki aile reisi de böyledir)

Oysaki kapitalist üretim tarzında, tarlanın yerini fabrikalar almıştır. Artık kadının ürettiği artı değere el koyan kocası değil, fabrika sahibidir. Bu yeni durum kadının durumunda görece bir ilerleme sağlamıştır. Her ne kadar yüzyılların baskısını omuzlamışta taşır da kadın ürettiği artı değerini bir kısmına sahip olacaktır. Fakat kocasının baskısı, bağlı olduğu feodal zincirleri kıramaması, elinde olanı da kocasına (yada aile reisine) vermesine sebep olur. Kapitalizm geliştikçe kadında yeni koşullara uyum

sağlamış kendisinin ekonomik bir güç olduğunun farkına varmıştır.

Kadın ekonomik bir güç olduğunun farkına varmadan, bu sıra da burjuvazi de boş durmuyordu. Bunalan, sıkışan düzenin devamı için yeni çözümleri arayışı içerisindeydi. O ne yapıp edip daha fazla kar elde etme düşüncesi ile kıvranıp dururken **piyasayı genişletmek ve daha fazla tüketimi arttırmanın yollarını araştırıyordu.**

Emperyalizm geçen süre içinde dünyanın her tarafına el atmış, paylaşımci pazar girmedik delik bırakmamıştır. Tüm tüketimci kesime ulaştığı halde o hala daha fazla tüketimin (dolayısı ile karın) nasıl olacağı formülünü araştırıyordu. Bulduğu yeni formüle göre madem ki önemli olan tüketimin arttırılmasıdır ve dünyada tüm piyasa bölüştürülmüştür. Öyleyse yapılacak iş, elinde olan piyasada tüketicilere, daha fazla tüketimde bulunma koşulları yaratmaktır. İşte böyle bir ortamda gittikçe ekonomik olarak güçlenen kadın, burjuvazinin yeni umudu oldu.

Yukarıda kadının feodal toplumdaki konumuna rağmen kapitalist düzende her ne kadar bağımsız olması söz konusu olmasa da ekonomik olarak daha da güçlendiğini söyledik. Kadının da artık mülk edinebilir özelliği elde etmesi ister istemez feodal bağlarını zayıflatıyor, kopartıyordu. Feodal değer yargılarından uzaklaşan kadın aile içerisindeki zayıf kişiliğinde de değişime uğramaya başlar oldu. Sonuçta kapitalist düzende kadının güçlendiğini gören burjuvazi, bu gücü kendi kasasına akan paraya çevirme fikri üzerinde kafa yormaya başladı. İşte bunu sağlayacak yeni buluşu "**bağımsız**" ya da "**bireysel**" yaşam modelidir. Bu yaşam tarzının oturtulması halinde sınırlı piyasada ki tüketim hızla yükselecek cepler de dolacaktır.

Kapitalizmin getirdiği "bireysel yaşam"ın özendirilmesi modern aile, çekirdek aile olarak tanımladıkları ve toplumun en küçük yapısı dedikleri birimi parçalamaktan başka bir şey değildir. Artık çekirdek aile yerine, karşılıklı "bağımsız" ayrı yaşayan kadın ile erkek vardır. Burjuvazi, birlikte yaşamın yerine farklı evlerde yaşama, anlayışını özendirilmektedir. Bu tür bir yaşam biçimini her türlü propaganda ve iletişim araçları ile topluma veriminde yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. **Böylece ayrı yaşamdan kaynaklanan daha fazla tüketim, burjuvazinin cebini doldurmaktadır.** Gerçekten de eskiden bir ev için gerekli olan eşya ihtiyacı otomatik olarak teci katına çıkacaktır. Her ev için, ocakta ayrı bir kanece yanacak, ayrı bir lamba yanacaktır. Bugün kapitalizmin geldiği aşama itibari ile yaratılmak istenen bu yeni yaşam biçimi, özellikle Avrupa ve ABD'de hızla yaygınlaşmakta, TC'de ise burjuva ve onun etkisi altındaki özentici kesimde rağbet görmektedir. Dikkat edilmesi gereken nokta yalnız yaşamın sadece kadınlar için değil, reşit olmuş her genç için de çağdaş, modern ve özgür kişinin yaşam biçimi olarak sunulmasıdır. (konumuzu ilgilendirmediğinden bu kesim için ayrıntıya inmiyoruz.)

Türkiyede durum

Türkiye'de kadının durumu bölgelere göre çeşitlilik arzetsede üç aşığı beş yukarı aynıdır. Asıl farklılık şehir ile kırdaki yaşayan aile modellerindedir. Türkiye'deki feodal aile modelini ülkenin kırsal bölgelerinde bariz bir şekilde görmek mümkün. Büyükbaba, büyükanne, evli çocuklar ve torunlardan oluşan geniş aile modeli tipik feodal dönemin aile biçimidir. Ekonominin tarıma dayandığı yerlerde bu tip aile biçimi yaygındır. Ailede her ferdi iş çalışma hayatında bir görevi vardır. Çocuk sayısı iş gücü ihtiyacına göre belirlenir. Türkiye'de tarımla uğraşan köylünün, büyük çoğunluğunun yoksul olması nedeniyle, ihtiyaç olan işgücünü dışarıdan satın almayı engellemektedir. Bu açıdan ücretsiz çalıştırılacak işçiler yani çocuklara ihtiyacın olması, çok çocuklu aileleri yaratmıştır. Bu tür ailelerde kadının yeride oldukça önemlidir. Kadın hem işçi (çocuk) doğuracak, hem de tarlada, evde çalışacaktır. Bu iki özellik

onun kıymetini arttırır. Özellikle Anadolu'da başlık parası olarak geçen kadının satılması tamamen bu düşüncenin ürünüdür.

Kırsal kesimde kadın emeğinin yeri oldukça önemlidir. O hem evde hemde tarlada çalışır. Hatta Karadeniz kesimlerinde tarım işi kadının üzerine yıkılmış ve kadın oldukça ağır koşullarda yaşamını devam ettirir. Türkiye'de kadın evde ve tarlada ekonomiyeye etkin bir şekilde katılmasına rağmen ürettiği artı-değerin denetimi aile reisinin elindedir. Bu durum kadının toplumda köle ile benzerliğini gösterir. Kölelik döneminde de köleler çalışır üretilen ürünün denetimi efendinin elinde olurdu. Efendi bu üründen (bir kısmını kölenin zaruri ihtiyaçlarını karşılar. Buradaki kadında böyledir. Çalışır, ürettiğini aile reisi alır. Kadın için gerekli gördüğü harcamaları ancak kendisi yapar. Kadın için modern köleliğe geçilmemiştir. Zorunlu ihtiyaçların dışında kadının emeğinin karşılığı olan bir ihtiyacı ise tamamen reisin lütfuna kalmıştır. Kırsal bölgelerdeki kadın, feodal yapının bu koyu baskılı altında kaderine boyun eğmiş bir şekilde yaşamına devam eder.

Şehirlerde ise feodalizmin etkilerinin daha zayıf olduğunu görebiliyoruz. Kapitalizm şehirlerdeki aileleri çözümlü çekirdek aile modelini yaygınlaştırmıştır. Şehirlerde yaşayan ailelerdeki kadınların büyük çoğunluğu ev işçisidir. Ama feodalizmin, alibildiğine kadın, gerici kültürü büyük çoğunluğunda evde geçirirler. Dışarı ile iletişimlerinin yokluğu, ilişkide olduğu kişilerin de kendisi gibi olması gerici kültürü parçalamasına engeldir. Onun dışarı ile tek bağlantısı televizyondur ki onunda düzenin elinde olması, kafasının tamamen karışmasına sebep olur.

Şehirde yaşayıp çalışan kadınların sayısı ise azdır. Fakat zorlaşan koşulları ister istemez onlarında ekonominin içine sürüküyor. Bugün eskie oranla, her geçen gün biraz daha fazla kadın dışarda çalışmaya başlamakta. Çalışan kadınlarımız her ne kadar feodal değerleri kırmış isede onu parçalayıp dağıtamamıştır. Gerçi yüzyılların birikimini bir çırpıda silmeleri zaten beklenemez

Bireysel yaşam

Kapitalizmin dayattığı kendi çözüm yoluna dönmek olursak özellikle Avrupa ve ABD kapitalistlerinin geliştirdiği yalnız yaşama felsefesinin tüketimi arttırmak için geliştirildiğini söyledik. Ülkemizde ise geniş halk yığınları arasında tutması mümkün değildir. Çünkü öncelikle bu bir zemin meselesidir. Ülkemizdeki geniş halk yığınları feodalizmin etkisi altındadır. Ayrıca ekonomik olarak bunu kaldırmaları mümkün değildir. Olsa olsa ekonomik olarak belli bir güce erişmiş bireyler (yani burjuvazi için) düşünülebilir. (Esasen Avrupa'dan gelen bu dalgaya kendisini kaptıranlarda onlardır. Geriye bir tek bu yaşama özendiği halde ekonominin gücü olmayan bireyler kalır ki onlarda bankaların kredilerini salık veririz. (ilerde bankaların bu yönde ciddi bir çalışmalar içine gireceğini tahmin ediyoruz.)

Biz her ne kadar toplumumuzun güncel sorunu olmasa da dünya konjoktüründe burjuvazinin geldiği noktayı görmek, dolayısıyla aile kavramına daha geniş bir yelpazeden bakmayı sağlamak amacıyla nedeyi irdelemek istiyoruz. Bu yaşam tarzının neden kadınlar ve erkekler açısından özgürlük olmadığını aksine tutsaklığı doğru atılmış bir adım olduğunu göstereceğiz. Burjuvazinin getirdiği "**BAGIMSIZ YAŞAM**" "**BIREYSEL YAŞAM**" "**YALNIZ YAŞAMA**" teorisinde asıl hedef kitle, **KADINLARDIR** (Her ne kadar gençlere de hitab etsen.) **Kadının özgürleşmesi çığırkanlığı ile, onu ayrı bir eve alıp tek yaşamaya yönlendirir. Kadının (dolayısıyla erkeğinde) yalnızlaşması özgürlük olur çıkar.**

Oysa biz böyle bir gelişmenin bırakın özgürleşmeyi, bireyleri köleleştirmeye doğru götürceğini iddia ediyoruz. Bunu söylememiz için haklı nedenlerimiz var. Öncelikle, tek başına yaşayan bireyin, günlük ihtiyaçlarını karşılamak için harciyacağı

zaman, yardım edecek bir başkası olmadığından da hada artacaktır. Ayrıca içinde bulunduğumuz düzende yaşamın koşulu para kazanmaya bağlıdır. Tek başına olan birey, bu durumda yine tüm giderlerini tek başına karşılayacaktır. Bundan dolayı daha fazla çalışmak zorundadır. Daha fazla çalışma (günlük ihtiyaçlarını karşılamak ve para kazanmak için) kendisine ayıracağı zamanın daha da kısalmasına yol açar. İşte **sırf daha fazla tüketimde bulunsun diye burjuvazinin getirdiği "YALNIZ YAŞAM" teorisini bireylerin kendilerine daha az zaman ayırmalarından ve daha çok çalışmalarından, düzene daha fazla kazandırmalarından başka bir şey değildir.** Tutsaklığın en tehlikelisi tutsağın bunu bilmeden yaşamasıdır. Ondan daha kötüsü de, bile bile boyun eğmesidir. Düzenin devamı için gönüllü olarak emeğini, yaşamını ona vermesidir. İşte getirilen yeni yaşam modern tutsaklıktan başka bir şey değildir. Sırf bağımsız (siz tek başına anlayın) yaşayabilmek için getirilen çaba bireyin tüketimini arttırması ve yalnızlaşmasını getirecektir.

Herşey bizler açısından oldukça açık. Bireyin yalnızlaştırılması bize özgürlük olarak yutturulmaya çalışılmaktadır. Tek başına yaşayan birey, bu yaşam tarzından dolayı daha fazla çalışmak zorundadır. İhtiyaçlarını, tüketimini karşılamak için bu gereklidir. Fakat ürettiklerine sahip olamamakta, gerçek değerinin karşılığını hiç bir zaman alamamaktadır. Bu da ister istemez daha fazla çalışmasına neden olur. Daha fazla çalışan kişinin kendisine ve çevresine ayıracağı zamanda azalır. Sabahtan akşama kadar çalışan bireyin bir başkası ile ilgilenen gücü, enerjisi yoktur. Bu tür kişiler iş çıkışı uğradıkları bir yerde, içkisini içer ve günlük sosyal faaliyetlerini gerçekleştirip evlerinin yolunu tutarlar. Evde günlük yapılması gereken işleri yaparak (temizlik, yemek..gibi) işyerinden getirdikleri işleri yoksa televizyon başına kururlar. Örneğini verdiğimiz bu kişinin, günlük yaşamda ne kadar az insanla görüştüğünü söylemeye gerek yok. Artık tam anlamıyla asosyal bir canlı olup çıkmıştır. Ama günümüzde yalnız yaşayan kadın ve erkeğin durumu ile birlikte yaşayan eşlerin durumu o kadar farklı değildir. Buradaki tek fark eve geldiğinde kimsenin olmaması, konuşacak birilerinin yokluğudur. Eskiden yanyana, birlikte oturan fakat birbirinden uzak insanlar varken, şimdi ayrı yerlerde olan ve yine birbirlerinden uzak insanlar vardır. Mesele sadece yalnızlığın pekişmesidir. **Bağımsız yaşam tarzının çekirdek aile olarak tanımlanan birimden farkı ondan daha küçük olması yani eşlerin ayrı yaşamasıdır.** Aile içindeki bireylerin birbirinden izole edilmesi küçük birimlere ayrılması ister istemez bu yaşamı seçmiş bireyleri yalnızlaştıracak, toplumdaki uzaklaştıracaktır.

Bir evde ayrı yaşamayı seçen birey (amaç tek başına yaşamak olduğundan) bu yaşamdan doğan ihtiyaçlarını karşılamada da tek başına olacaktır. Herşeyi yalnız çözüme mantığı ile hareket edecek, kendisini bu yönde geliştirirken başkalarının da böyle olmasını isteyecektir. Artık başkalarının sorunları onu ilgilendirmez. Çevresine karşı sorumsuz ve ilgisizdir. Onun başarısı çizdiği çerçevede hedeflerine ulaşmak, kendi menfaatleri doğrultusunda ilerleyebilecektir.. Bu şekilde bireyselleşmeden, yalnızlaşmaya doğru gider (bireycilik, yalnızlığın ikiz kardeşidir). Amaç kendi çıkarı olunca tüm ilişkilerini de bu yönde değerlendirmesi kaçınılmazdır. Peki böyle bir insan için karşı cinsin anlamı ne olabilir?

Kapitalizm'de cinselliğin anlamı

Kapitalizmin özel mülkiyet anlayışı üzerine kurulu olması, ister istemez kapitalist'inde herşeyi META gözü ile bakmasını doğurur. O, her şeyde "kazanç elde edebileceğim bir durum var mı?" düşüncesi ile hareket eder. Olmasa bile her malı, her ilişkiyi, her olayı, metalaştırma yoluna gider. Devlet gibi bir gücü de elinde bulunduran burjuvazi, bu amaca ulaşmak için bol imkanlara sahiptir.

Kapitalizm'in metalaştırdığı ilişkilerden birisi de kadın-erkek ilişkisidir. O, kadını olduğu kadar erkeği de yaşamın çeşitli alanlarında, farklı şekillerde, meta konumuna getirmiştir. Bizim burada kast etti-

ğimiz reklamlarda kadın yada erkek bedeninin kullanılması, vücutların doğrudan para getiren araç olarak görülmesi yada pornografik yayınlar değildir. Biz günlük sıradan kadın erkek ilişkilerinden bahsediyoruz. Yazının başından beri vurgulamaya çalıştığımız noktalardan biri de kapitalist anlayışın (kar hırsı) değişmediği, aksine getirdiği yaşam tarzı ile bu anlayışı perçinlediğidir. Düzenin etkisindeki bireyin anlayışı da doğal olarak değişmez. Bu anlayışın doğal uzantısından biri de karşı tarafı meta olarak görmesi, sömürmesidir. Bireysel yaşamda, kişiler yaşamlarını devam ettirebilmeleri için daha fazla harcama yapar dedik. (Esasen harcama aynıdır. Ama yük artık tek kişinin sırtında olduğu için doğal olarak o kişi için harcama, yada tüketim artmış olur) Dolayısı ile daha fazla kazanmak, (çalışmak) zorundadır. Hem çok kazanıp hem de az çalışmak isteyen bireyler ister istemez birilerini sömürmek zorundalar. Sömürü farklı şekillerde olabilir. Bunlardan biri de eş olarak seçtiği tarafın sömürülmesi halidir. Gerçekten de bireysel yaşam da da tarafların, ekonomik kaygıları yine önde olacak, yine sevdiğini serbestçe seçme yerine, para, mevki onları yönlendirecek. Velhasıl cinsel özgürlük dedikleri şeyin de safsatadan başka birşey olmadığı görülecektir. Özellikle zayıf durumda ki kadın yalnız yaşam pahasına her türlü işi yapmak zorunda kalacaktır. (vücudunu kiralaması da dahil)

İşte neresinden bakarsak bakalım bireysel yaşamla gelen bir özgürlük yok. Yapılan bir bütünü aynı koşullarda daha da küçültüp büyüğün minyatürü şeklinde önümüze sürmektedir.

Ayrı yaşayan ortak çabaları olmayan, bir şeyler paylaşmayan ve kimseye de muhtaç olmayan (bağımsızlıktan kastedilen budur) bu bireylerin birbirlerini görmesi için sebep ne olabilir. Elbetteki yine bir çıkar. Yani **CİNSEL ZEVKİN ELDE EDİLMESİ** ihtiyacı. Gittikçe yalnızlaşan insan karşı cinsini **VAKİT GEÇİRME, EĞLENCE, ZEVK ARACI** olarak görecektir. Aradığı zevki elde ettiğinde de sırtını döner, çeker gider. Aranan zevk olduğunda her defasında aynı kişi ile girilen monotonlaşma ve bıkınlığı, farklı kişiler ile gireceği cinsel ilişkilerle bertaraf etmeye çalışacaktır. Onlar karşılardaki simanın, bedenini değişmesi ile daha üst boyutta zevk elde edebileceklerini sanırlar. Peki bireyleri bu hale getiren nedir? Elbette ki tarafların sadece kadın ve erkek olarak algılanmasına neden olan zihniyettir. Karşı tarafı sadece cinsel bir canlı olarak gören mantıktır. Bu mantığı kafalarına yerleştiren anlayıştır. Bu anlayışın sahibi düzendir.

Bireyin ergenliğe geçişi ile birlikte vücudunda fiziksel gelişme olur bu gelişme ve değişim kendisini cinsel organlarda da gösterir. Kişi, bu dönemde vücuduna daha bir ilgi gösterip kendini tanıma, keşfetme çabası içine girer. Bireyin, bu tanıma çabası sırasında cinsel organları konusunda öğrendiği ilk şey bu organlarından vakit geçirme, eğlenme ve zevk elde etme aracı olarak yararlanabileceğidir. Bu düşünceye sahip olan birey, daha bilinçlenmemiş ve öğrenme aşamasındadır. Yaş ilerledikçe kendisini daha iyi tanıyacak, bakiş açısı daha da genişleyecek muhtemelen cinsel organları hakkındaki görüşleri de (kastettiğimiz kullanma amacıdır) çeşitlenecektir. Fakat buna rağmen merkezde, her zaman zevk aracı olarak görme anlayışı yatar. Elbetteki bu bilinç bireye dışardan verilir. Daha açık söylersek O, düzenin verdiği "bundan nasıl yararlanırım?" anlayışı ile hareket eder. Aklına ilk gelende bu amaçtır. Düzenin doğrudan doğruya "merkeze bu amacın (zevk, vakit geçirme, eğlence) konması gerekir" şeklindeki propagandasını, öğrenme aşamasındaki bireyler alır benimser. Bu aşamadaki kişi halen zayıftır. Büyüdükçe olgunlaşır ve yeni amaçlarında olacağını görebilir. Fakat düzenin kabuğunu kırmadığı sürece (genelde olanda budur) merkezde zevk anlayışı olduğu sürece başka amaçlarda taşır hale gelir.

Kişinin merkeze koyduğu amaç, bilinçlenme (kadın erkek ilişkisinde düzen bizi neye zorlar, biz ne yaparız, ne yapmalıyız, nasıl olmalı, sorularını bilmek olmadığı sürece değişmez. İşte bilinç düzeyi düşüğe olan bireyler, farklı ve daha üst düzeyde amaç yerine, zevkin daha üst boyutta elde edilmesi arayışlarına girerler. (düzenin çizdiği yolda doludizin ilerlerler). Bunun anlamı, mastürbasyon'un yeri-

ni cinsel birleşmelerin almasıdır. Toplumumuzdaki evliliklerin genelinde karşı cinsiyet zevk aracı olarak görme anlayışı önemli yer tutar. Düzenin ürünü olan bu anlayışın taraflara bıkınlık, getireceği su götürmez bir gerçekliktir. Her bıkınlık tarafları, biçimde yeni arayışlara iter. Klasik cinsel ilişki yerine farklı biçimde cinsel birleşme yöntemleri geliştirirler. Her defasında tıkanmalarına rağmen anlayışlarındaki o körükörüne ısrarcı tutum sonunda onları sapma noktasına getirir. Zevki başka kişide yakalama umudu ile yapılan kaçamaklar (!), değişik pozisyonlarda birleşme, toplu seks, hayvanlarla denenen cinsel ilişkiler akla gelen bilinen arayışlardır.

Bireylerin karşı cinsle olan ilişkilerinde merkeze cinsel birlikteliği koymalarının esasen zevk elde etme, tatmin olma anlayışından başka bir şey olmadığını bu amacın sürekli aynı kişide yoğunlaşması halindeyse bireye bıkınlık verdiğini söyledik. Çünkü bu tarz bir birliktelikte, her iki taraf nesnedan başka bir şey değildir. Tarafların kendilerini yenileme şansı yoktur. Amaçların bir üst boyutta gerçekleşebilmesi, elde edilen zevkin doyumun bir üst boyuttan elde edilmesi anlamına gelir. Bunun da yolu sürekli değişen şekillerde birleşme biçimleri yaratabilmektir. Burjuvazi bu konuda o denli ileriye gitmiştir ki cinsel birleşmede kadının soğukluğunu yada erkeğin iktidarsızlığını dahi birleşme tekniğine bağlamış, bu anlayışın sahibi bilim adamları(?) çiftlere yeni birleşme yöntemleri göstererek aradaki sorunu çözmeye çalışmışlardır. Oysa sorun teknikte değil, eşlerin kafalarında,sevgidedir. Eşleri birbirinden uzaklaştıran sebeplerde, daha açık söylemle sevginin önüne dikilen engellerdir. Bu engelin ortadan kaldırılıp kaldırılmadığındadır. (ikinci bölümde sevgiyi ve aşkı inceleyecek bu konu hakkındaki görüşlerimizi sunacağız)

Sonuç olarak;

Yukarıda açıklamaya çalıştığımız bu anlayışa ve gelişim sürecine müdahale edilmediği taktirde, karşı cinsleri bir arada tutan o ince bağın (zevk elde etme mantığı) kopması içten bile değildir.

Gerçekten de teknoloji ve bilim bu alanda da hızla ilerlemektedir. Taraflara aradıkları zevki tattıracak araçları geliştirecek seviyede olup hatta üretmektedir. Bugün piyasada, halk dilinde şişme kadın yada yapay penis şeklinde adlandırılan ürünler doluşmakta ve alıcı bulmaktadır. İşte mantığı şimdi-lik son durağı burasıdır. **Artık karşımızda zevk için dahi karşı cins ihtiyacı duymayan bireyler vardır.** bundan sonra tarafları bir arada tutacak neden kaldı mı? Görülen odur ki gidışat, hayatın zorunlu ilişkilerinin dışında, insanların bireyselleşmesi, yalnızlaşması yönündedir. Ta ki birileri çıkıp müdahale etmeyinceye, kafaları düzelmeyinceye dek. Yeri gelmişken şunu da söylemek isteriz. Bu yazıda kapitalizmin getirdiği bireysel yaşam tarzını eleştirmemiz, çekirdek aile modelini savunduğumuz anlamına gelmez. Her ikisi de kapitalizmin gelişme düzeyinde farklı evrelere tekabül eden biçimlerdir. Biz tek tek, ayrıntılar yerine bir bütünle uğraşırız. Muhatabımız karşımızda duran devlettir, Kapitalizmdir, Komprador burjuvazidir. Onu devirmedikçe sorun çözülemez. Bugün gelişmiş kapitalist ülkelerde yalnız yaşama düşüncesi ileri sürülüp, yaygınlaştırılmaya çalışılıyorsa onun çıkarı olduğu içindir. Biz nasıl ki Kapitalizm'e karşı gerici konumda ki feodalizmi savunmuyorsak, getirilen modele karşı çekirdek aile'ye savunmayız. Aksi ne her iki kurumun çürük temelini ortaya çıkarır, bir bütün olarak yıkılmaya çalışırız.

Bu bölüm için en son olarak şunu söylemek istiyoruz. İnsan doğanın kölesi olmaktan, doğa yasalarını öğrenerek kurtuldu. Doğayı tanıdıktan, yasalarını anladıktan doğa karşısında özgürleşti. Fakat insan şimdi daha vahim bir köleliği yaşıyor. Sınıfların ortaya çıkışı ile başlayan sosyal kölelik. İşte emekçiler, ne zaman ki sosyal alanda işleyen yasaları anlar, kavrar bu kölelikten kurtulma yolunda açılır. Bütün bunlardan sonra şunu söyleyeceğiz: kapitalizmin getirdiği yalnız yaşama modeli hiçbir şekilde bireyi özgürleştirmez. Aksine tüketimi artan birey, daha fazla çalışacağından düzenin tutsaklığına doğru dolu dizgin ilerleyecektir.

Gelecek sayıda sevgi ve aşk üzerine devam edeceğiz. ■

Çocuklar üzerindeki amansız sömürü düzenin çirkef yüzünün en açık göstergesidir

Sömürünün en amansız olduğu ve çok ciddi sorunları barındıran küçük ve orta işletmelere baktığımızda buraların belkemiğini çocukların oluşturduğunu görüyoruz. Egemen sınıfların ne pahasına olursa olsun sömürmekten oluşan ideolojisinden çocuklarda payını almaktadır. Çocuklar üzerinde daha fazla olan sömürünün nedenleri arasında çocuk emeğinin ucuz işgücü olarak kullanılması ve çocuk emeğinin örgütsüz olması gelir. Çalışan çocukların büyük çoğunluğu -hemen hemen hepsi- kaçak olarak çalıştırıldığı için tam sayılarını bilme imkanı yoktur. 1990 nüfus sayımına göre iktisaden faal nüfus içinde sayıları 12-19 yaş arası çocukların sayısı 10.6 milyon civarında. Bu çocukların yaklaşık 37.7'si 22 milyonu aşan işgücü ordusu içinde yerini alıyor. Kısacası çalışan her 100 kişiden 18'i çocuk.

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün belirlediği çalışma yaşı 16'dır. Türkiye'de ise zorunlu eğitimin 5 yıl olmasından dolayı, ilkokul eğitimi bitiren çocukların pek çoğu ucuz iş gücü haline gelmektedir. Bunun yanında ilkokul eğitimi almadan çalışan çocuklarla, sezonluk çalışan çocuklarda mevcuttur. Tüm bunları düşünürsek çalışan çocuk sayısı korkunç boyutlara ulaşmaktadır. 1990 verilerine göre i eğitime başlayan 7 milyon öğrencilerden liseye geldiğinde bu sayı 1,5 milyona düşüyor ve böylece 6 milyona yakın çocuk eğitim dışı kalıyor. 12-18 yaş arasında ise 7 milyon çocuk eğitimden uzak kalmakta. Giderek azalacağına bu durumu her geçen yıl artmaktadır. İşçi ve emekçi çocuklarının oluşturduğu küçük işçiler ordusunu genelde eğitimini maddi koşullar yüzünde devam edemeyen ve hem meslek edinmek hem de kazanmak için çalışan çocuklar oluşturuyor.

Bu milyonları bulan işçi çocukların tek sorunu kaçak olarak çalıştırılmaları değildir. Bugün küçük sanayi üretiminde çalıştırılan küçük işçilerin maruz kaldığı ağır sömürü koşulları sorunun diğer dikkat çekici yönünü oluşturmaktadır. Genelde günlük 11 saatlik bir çalışma, haftada 45-66 saatleri bulan çalışma temposuna dönüşmektedir. Bütün bu yoğun

çalışmalar karşısında aldıkları ücret ise belirlenen asgari ücretin çok altındadır. Sağlıksız ortamlarda oldukça ağır koşullarda çalıştırılan çocukların fiziksel, ruhsal, psikolojik, kültürel gelişimleri olumsuz yönde etkilenmektedir. Düzenin insanlarımızı empoze etmeye çalıştığı kadercil ve benmerkezci hayat tarzı ile meydana gelmiş olan arabesk kültür bu tür işyerlerinde çok küçük yaşta itibaren genç beyinlere kazınmaya başlar. Bunun doğal sonucu olarak da çocuklarda psikolojik bozukluklar, dengesizlikler, bunalımlar sık sık görülürken neticede sorunlarına duyarsız bir gençlik ortaya çıkmaktadır.

Çalışan çocukların % 23.34'ü tarım kesiminde, % 19.9 imalat sanayinde, % 14.9'da inşaat ve bayındırlık işlerinde çalışmaktadır. Çocuk emeğinin en fazla kullanıldığı sektörler ise konfeksiyon, metal ve oto-kaporta sanayidir. Özellikle ucuz işgücünün yoğunlukta bulunduğu büyük şehirlerde gelişmiş olan bu iş alanları sömürünün en amansız yaşandığı yerlerdir. Buralarda sömürünün çok yoğun olmasının sebeplerine gelince (özellikle tekstil sanayinde).

- Bu işyerlerinde sık sık işçi değişimi yaşanır. Bunların genel sebeplerinden biri mevsimine göre işin yoğunluğunun değişmesi. Bir başka sebebi ise işverenin sigortalı yapmama, maaşı artırmamak gibi nedenlerden dolayı bilinçli şekilde işçi değiştirmesi. Bu diğer yandan işçi örgütlenmelerine de imkan vermez.

- Meslek öğretme bahanesiyle çok düşük ücretin ödenmesi. Oysa meslek öğretmek yerine işverenin ihtiyacına göre kdmulandırılır çirak.

- Özellikle küçük işletmelerde işverenin şu ya da bu şekilde işçilerle birlikte çalışması işçilerle-işveren arasında feodal bağları güçlendirir. Bu feodal bağlar çoğunlukla da akrabalık bağları olduğundan sömürü kat be kat artar.

Ülkemizde küçük yaşta çalışan çocukların çoğunun çirak olarak algılanmasına rağmen özünde çiraklıkla alakası olmayan işlere koşutur. Çiraklık denilince getir götür işleri

yapan ve meslek öğrenen kimse akla geldiği halde; Türkiye'de özellikle ayakkabı imalatlarında, boya kaporta işlerinde ve konfeksiyonlarda çocuklara en ağır işler yaptırılırken, kişiliklerini zedeleyen küfür, hakaret ve dayatma varan uygulamalara da maruz kalırlar. Çünkü özünde hala "eti senin, kemiği benim" mantığı vardır. Bunun yanında işyerlerinde kullanılan sağlığa zararlı maddelerle kalıcı hastalıklara yakalanma riski çok fazladır. Böyle olunca çocukların durumu meslek hatalıkları ve iş kazası noktasında da pek iç açıcı değildir. 1991 rakamlarına göre sigortalı çocukların uğradığı iş kazaları ve mesleki hastalıkları toplum olaylarının 11.1'ini oluşturuyor. 1991 yılında 14 bin 664 sigortalı çocuktan 64 tanesi bu kazalarda hayatını kaybederken, 379 tanesi daimi iş göremez hale gelmiş. Sigortalı olarak çalışan çocukların genel çalışan çocuk sayısının çok altında (% 14) olduğu düşünülürse gerçeklerin ne denli vahim sonuçlar doğurduğu anlaşılabilir.

Devlet istatistiklerine baktığımızda ise 1990'da belirlenen çirak sayısı 2 milyondur. Ve çiraklık eğitim merkezleri çoğaltılıp bunlara imkan sağlanacağı söylenmesine rağmen, 1990'da ancak 170 bin 232 çirak mesleki eğitim kapsamına alınmış ancak buralara katılan öğrencilerin sayısı her yıl düşüş göstermiştir. 1987'de % 57.4, 1988'de % 55, 1989'da % 17, 1990'da ise % 13'e düşmüştür. Şüphesiz devletin önerdiği bu çözüm yolları gerçek bir çözüm olmaktan çok uzaktır. Aksine sömürüyü artırmanın birer araçlarıdır. Buna en güzel örnek olarak meslek liseleri ve ticaret liseleri verilebilir. Burada eğitim gören öğrenciler asgari ücretin % 30'unu alırken haftada 24 saat çalışmaktadırlar. Ayrıca bu insanların sendikalaşma veya grev hakkında yoktur. Böylece bu öğrenciler işletmelerde aynı zamanda "grev kırıcı" rolünde üstlenmektedirler.

Sistemin insanları modern köleler haline getirmeye çalıştığı şu dönemde çocuklara çok farklı davranmasını bekleyemeyiz şüphesiz. Çünkü o zaman kendi ideolojisini, varlık sebebini inkar etmiş olur. ■

İşçi sınıfımızın mücadele tarihinde yiğit bir silkiniş: 15-16 Haziran 1970

15-16 Haziran büyük işçi direnişi 23 yıldönümünde dersler çıkarılması gereken tarihsel bir tecrübe olarak karşımızda duruyor. 15-16 Haziran genel direnişi yüzünü aşkın işçi selinin, asker-polis barikatlarını aşa aşa, sendikal-demokratik sloganları haykırarak egemen sınıflara karşı mücadele bayrağına yükselttiği gündür.

Hareketin gelişim seyri, ona kaynaklık eden koşulları, genel içerik, ana yönelim hedeflerini olduğu gibi görmek, özellikle bu noktalarda subjektivizme düşmeden, yaşanan gelişmelerin o gün ve gelecek için taşıdığı önemi bilince çıkarmak, gerçekten olumlu olan yönleriyle, ama zaafalarını da açıkça ortaya koyacak şekilde, hak ettiği özel yeri ona ayırmak yalnız objektivite açısından ve tarihi doğru yazmak için değil, gelişmelerin yüklediği komünist görev ve sorumlulukları dosdoğru kavramak ve kitlelere layıkıyla önderlik edebilmek içinde yakıcı önemdedir. Her şeyi yerli yerine oturtmak, gerçek değeri neyse onu tahlil etmek ve her türlü abartı ve küçümsemenin panzehiri olan diyalektik materyalist yöntemle ciddi bir tahlil yapmak, nitelik-nicelik öz ve biçim ayrımına varmak, doğru kıyaslamak, her durumda olduğu gibi bu durumda da vazgeçilmez silahımız olmalıdır.

60'lı yıllar ülkemizde sendikal hakların, demokratik hak ve özgürlüklerin kısmi olarak mevcut olduğu, T.C tarihinde faşizmin hukuki düzenleme, yasal kurum ve yürürlükteki uygulamalarıyla ehven-i şer biçime büründüğü, bu göreceli demokratik ortamda kendiliğinden gelme kitle hareketlerinin ivmelendiği, hızla çevirisi yapılan ML eserler aracılığıyla sosyalist düşüncelerin yayılma olanağını bulduğu, sendikal örgütlenmede Türk-İş'e reformist bir alternatif olarak kurulan DİSK'in ondan bir adım ileri yapısıyla günlük kendiliğinden mücadelede işçilerin güvenini kazanıp hızla gelişme gösterdiği ve yine 70'e doğru ekonomik krizin de etkisiyle birlikte hakim sınıfların emekçi yığınlar aleyhine ekonomik-siyasal baskıları artırma yolunu tuttuğu buna karşılık ezilenlerin ezenlere karşı kendiliğinden gelme mücadelelerinin her alanda yükseldiği, bu gelişmelerde belirleyici olan iç dinamiklerin yanı sıra Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi ve ezilen halklar üzerinde yarattığı yankı, sömürge-yarı sömürge ülkelerdeki devrimci savaşlar ve Batı Avrupa'daki öğrenci hareketlerinde dışarıdan olumlu bir etki uyandırdığı bir dönemdir.

Bu durumda gelişen ve güçlenen işçi sınıfının mücadelesi 274 ve 275 sayılı toplu sözleşme, sendika ve grev yasalarının yürürlüğe girmesini sağladı. Ancak bu yasalarla getirilen haklar gültüde egemen sınıfları rahatsız eder hale geldi. İşçi sınıfı hareketi geliştikçe burjuvazi bu hareketi kontrol edemez hale geliyor, grevler, direnişler, fabrika işgalleri birbirini izliyordu. Sonunda 274 ve 275 sayılı yasalarda değişiklik yapan tasarıyı hazırladılar. Bu tasarı çalıştığı işkolundaki sigortalı işçilerin 1/3 ünü örgütleyemeyen sendikaların kapatılacağı hükmünü getiriyordu. Bu tasarrın yasallaşması Türk-İş dışındaki tüm sendika ve konfederasyonların, bu arada DİSK'in de kapatılması demektir. Yani işçi sınıfının mücadele sonucu kazandığı sendikalaşma, sendika seçme özgürlüğü gaspediliyor, kazanılmış hakları elinden alınıyordu.

DİSK'in varlık ve yokluk sorunu olan 274 ve 275 sayılı yasa tasarıları AP ve CHP'nin işbirliğiyle mecliste yasallaşınca, DİSK yasa geri alınmaya kadar direniş kararı aldı. Ancak reformist DİSK için hesap kitlelerin nasıl harekete geçireceği değil nasıl frenlenip, kontrol altında tutulabileceğiydi. DİSK kendisinin varlık yokluk sorunu olan bu yasalara karşı yasal sınırlar içinde kalması şartı ile bu muhalefeti örgütlemeye çalıştı.

DİSK'in örgütlediği direniş 15 Haziran günü yüzü aşkın iş yerinde, yetmiş binden fazla işçinin katılımıyla İstanbul ve İzmit'te başladı. İstanbul'da üç, İzmit'te iki koldan yapılan yürüyüşlere, tehditlere rağmen Türk-İş üyesi işçilerden de katılım oldu. Yüzbin den fazla işçi Topkapı'dan, Eminönü'ne, Kadıköy'den Kartal ve Üsküdar'a, Gebze'den Kartal'a öfkeli kalabalıklar halinde sel gibi akıyordu. Çağaloğlu'nda polis barikatı aşıldı. Karşıya geçişi engellemek için Galata köprüsünün açılması da işçileri engelleyemedi. İşçiler sandallarla karşıya geçerek yürüyüşlerine devam ettiler. Kadıköy, Üsküdar ve Kartal yönüne doğru yürüyen işçiler Ankara asfaltında kurulan polis barikatlarını yararken, Gebze'den hareket eden işçiler komando barikatlarını parçalayarak şehire girdiler.

16 Haziran işçi direnişindeki en büyük çatışma Kadıköy yoğurtçu parkında meydana geldi. Buradaki çatışmada 3 işçi hayatını kaybetti. Ayrıca bir polis ve bir esnaf da çatışmada öldü, ikiyüzü aşkın işçi yaralandı. Özellikle Kadıköy bölgesindeki AP binaları polis otoları tahrip edildi. Kaymakamlık bi-

nası ateşe verildi.

İşçilerin zincirlerinden boşanırcaasına akması ve polis-asker barikatlarını aşarak ilerlemesi karşısında paniğe kapılan reformist DİSK genel başkanı Kemal Türkler radyo'dan, yasalara uyulmasını milletin "gözbebeği" Türk ordusuna karşı gelinmemesini, "kışkırtıcılara" kapılmamasını istiyordu.

17 Haziran tarihli resmi gazete de ise yayınlanan hükümet bildirisinde 15-16 Haziran olayları nedeniyle İstanbul ve İzmit'te bir ay süre ile sıkıyönetim ilan edildiği duyuruluyordu.

Daha sonra uzatılacak olan sıkıyönetimin ilk işi grevleri yasaklamak oldu. Birçok sendikacı ve yüzlerce işçi gözaltına alınıp, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandılar. Binlerce işçi işten atıldı. 274 ve 275 sayılı yasa değişikliklerinden burjuvazi geri adım atarak bu yasa değişikliğini geri çekti. Bu geri adım 15-16 Haziran işçi direnişinin başarısı olarak tarihe geçti.

15-16 Haziran işçi direnişi, devrimci işçileri etkilemesine rağmen özü itibarıyla kendiliğinden gelme bir harekettir. 15-16 Haziran'a farklı misyonlar yüklenip işçilerin siyasi iktidara yürüdüğü söylenebilir. 15-16 Haziran sisteme karşı değil, sistemin bazı uygulamalarına karşı gelişmiş bir hareketliliktir. Bazı küçük burjuva siyasetlerin bu hareket karşısında secde durması yada reformist revizyonistlerin yağcılık ve parsa toplama gayretleri bu gerçeği gözlemlenemez.

İşçilerin içten içe düzene tepki duyduğunun somut ifadesi de olan 15-16 Haziran hareketi işçi sınıfı içinde tohum halindeki bir bilinçlenmenin güçlü göstergesiydi.

Böyle olmakla birlikte ideolojik ve siyasal alanda sınıf bilincini elde ettiklerinin işareti değildi. Dolayısıyla 15-16 Haziran'da yükselen işçi mücadelesi önceliklerine göre büyük bir ilerlemeyi temsil etmesine rağmen yine de kendiliğinden bir harekettir.

Devrimci önderlik ve örgütlülük içinde gelişmeyen, sınıf bilinci temelinde yükselmeyen bir hareket kendiliğindedir. Harekete geçiren veya süreç içinde öne çıkan talep demokratik anlamda siyasal olsada bu böyledir. Siyasal iktidar hedefine yönelmedikçe devrimci siyasal eylemler içine girmedikçe işçi sınıfının eylemi kendiliğindencilik aşmış olmaz. ■

Düzenin yarattığı bir hastalık olarak alkol ve yarattığı fizyolojik, psikolojik bozukluklar

Alkol

Toplum sağlığını çok ciddi boyutlarda etkileyen alkol, aynı zamanda toplumsal yaşantıyı da olumsuz yönde etkilemektedir. İçki üretimi ve tüketimi her yıl artmaktadır. Bu ise halkın ekonomik yönden zayıflaması, sömürülmesi anlamına gelir. Örneğin: 1990 yılında alkolün ABD halkına yıllık maliyeti 136 milyar dolar olarak hesaplanmıştır (1992-Türkiye bütçesininin 4 katı) Avrupa'da en hızlı alkol tüketicisi ülke Türkiye'dir. Başbakanlık istatistiklerine göre 1979-1983 yılları arasında alkollü içki tüketimindeki toplam yıllık artış hızı %10 civarındadır.

Egemenler, bir taraftan göstermelik olarak alkolün zararlı olduğunu söylüyorlar diğer taraftan ise esas olarak halkı alkol içmeye teşvik ediyorlar. Egemen sınıf, bir taraftan içki reklamını yasakladığını güya toplumu alkolden ve onun neden olduğu zararlardan korumak için söylerken diğer taraftan ise TV filmleri, boyalı basın aracılığı ile toplumu içki tüketimine özendirilmektedir. Bira, cafe, bar, diskotek gibi yerlerin çığ gibi yayılması bunun bir göstergesidir. Alkol, topluma; bunalım gideren, efkar dağıtan ve keyif veren çok hoş bir içecek olarak sunulmaktadır. Devletin bu politikasının esas gayesi iki yönlüdür. Birincisi: Alkol tüketimini halk arasında hızla yayarak halkı maddi yönden çökertmek, yani kendisi için kar elde etmek. İkincisi: Halkı, özellikle gençleri toplumsal ve kişisel sorunların çözümü noktasında gerçekçi ve mantıksal düşünme, çözümleme yeteneğinden uzaklaştırmak dahası bunalımlı, uyuşturulmuş, köle bir toplum yaratmaktır. Çünkü bu şekilde toplumu daha kolay yönetecekler ve egemenliklerini, kokuşmuş düzenlerini daha uzun yaşatacaklardır. Bu demektir ki alkol tüketiminin halk arasında hızla yayılması egemenlerin çıkarlarına denk düşmektedir.

İçilen alkollü içkiler, yalnızca insanın bedeni ve ruhi yapısını çökertmekle kalmayıp, onu kendi kendine ve topluma zararlı hale getirir. Arkadaşlıkların ve ailenin parçalanmasına yol açar. Çocuk suçları, cinsel sapıklıklar, tecavüz ve her türlü sapıklık ve pislik, alkolün ve bu kokuşmuş düzenin ve savunucularının ürünüdür.

Devletin alkol tüketimini teşvik eden politika ve pratik faaliyetlerini teşhir edelim. Halkımıza devletin bu konuda kendilerini hem zehirlediğini ve hem de sömürdüğünü anlatmalıyız. Alkolün yol açtığı ahlaki, psikolojik ve fizyolojik bozukluklar konusunda aydınlatmalıyız. Unutmayalım ki her yönlü sağlıklı bir toplum yaratmak devrimcilerin ve komünistlerin amacıdır görevidir.

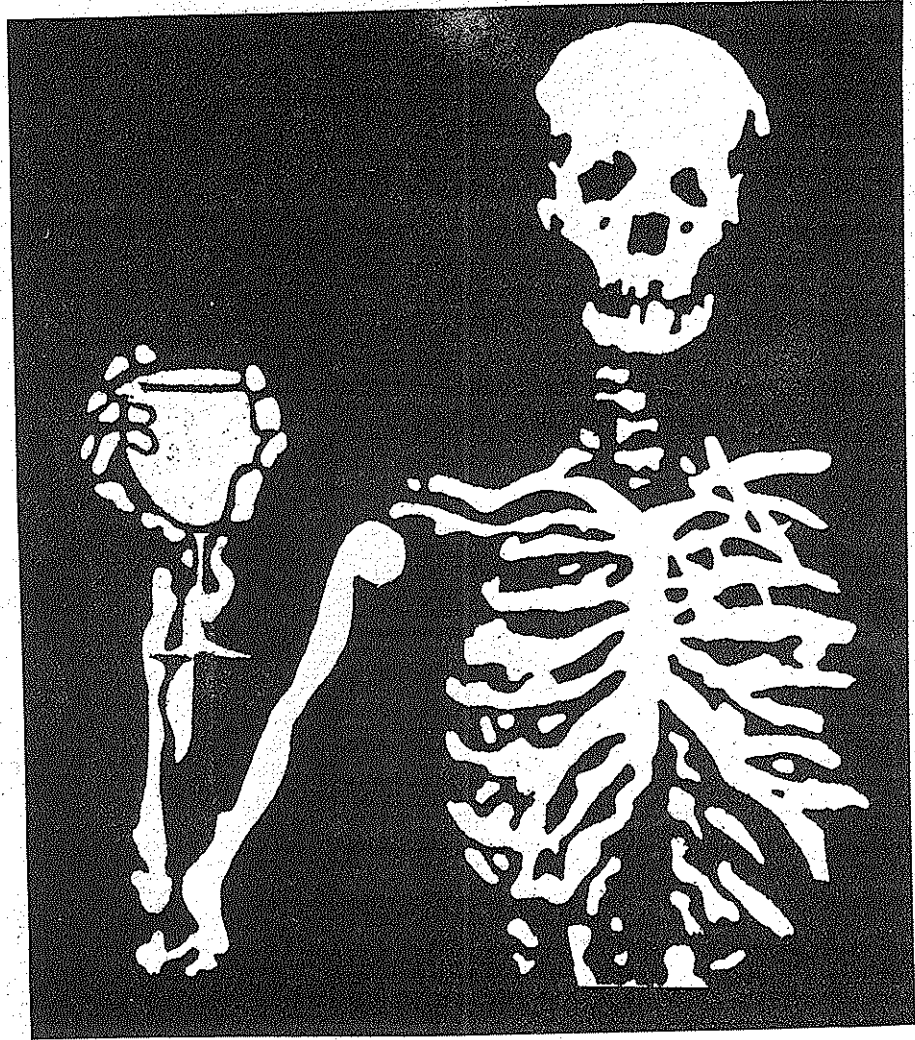
Alkolün açtığı fizyolojik ve psikolojik bozukluklar

İnsanın alkolden etkilenmesi cinsiyet, yaş, ağırlık ve içme derecesine göre değişir. Alkol vücudumuzdaki hemen her dokuya ulaşabildiği için meydana getirdiği tahribat da o kadar geniştir. Metabolizmadaki farklılıklar ve vücut yağ oranının fazla olması nedeni ile kadınlar alkolün etkisini aynı kiloda olan erkeklere göre daha çabuk hissedebilirler. Yağ dokusu alkolü kolayca ememez dolayısı ile kandaki alkol miktarının artmasına neden olur. İnce bağırsaklarda alkolün etkisiyle besin maddelerinin emilmesi bozulur ve kaçınılmaz olarak beslenme bozuklukları meydana gelir. Bu nedenle uzun süre alkollü içki içenlerde depresyon, psikoz ve periferik sinir hastalıkları, kansızlık sık görülür.

Alkol ilk yudumlamayla beraber etkilerini göstermeye başlar. İlk yudumla birlikte ağız ve yemek borusu dokularında tahribata neden olur. Mukoza yırtılmalarına ve çok ciddi kanamalara yol açabilir. Yine alkolün ülser hastalığını kolaylaştıran bir faktör olduğunda söylenmektedir.

Alkol ve kalp

Alkolün ağır tahribatına maruz kalan organlardan biri de kalptir. Alkol kalbin kasılma kabiliyetinin azalmasına sebep olmaktadır. Sürekli alkol içilmesinin kalp kası üzerinde zehirleyici bir tesir meydana getirdiği ve konjesitif kalp yetmezliğine yol açtığına dair deliller mevcuttur. Bu hastalıkla kalp büyümesi ve kalbin çalışması zayıflamıştır. Sürekli içki

çilmesinin yalnız kalp kasını değil, aynı zamanda iskelet kasını da tahrip ettiği kesin olarak bilinmektedir.

Alkol ve karaciğer

Alkol, vücuttaki en olumsuz tahribatını karaciğerde yapar. Vücutun merkez laboratuvarı durumunda bulunan karaciğerin çok sayıdaki fonksiyonlarının en önemlilerinden biri de metabolizmada oluşan zehirli maddeleri zehirsiz hale çevirmektir.

Canlı organizma için bir zehir olan alkolün de ilk uğrak yeri karaciğerdir. Alkol karaciğerin fizyolojik işleyişini değiştirerek, fonksiyonunu bozmaktadır.

Alkolün bir başka etkisinde karaciğerde yağ (trigliserit) birikmesine neden olmasıdır. Bu durum ilk safhada yağlı karaciğere, daha sonra da siroza sebep olur. Yağlı karaciğer, karaciğer yetmezliğine ve ölüme yol açar. Hastalığın bu safhasında, alkolün terk edilmesi halinde çok kere iyileşme görülmektedir. Siroz ise genellikle ölüme sebep olan bir karaciğer hastalığıdır.

Alkol ve kanser

Alkol içilmesi ile ağız, yemek borusu, gırtlak, karaciğer, pankreas, ince ve kalın bağırsak hastalıkları arasında yakın bir ilişki tespit edilmiştir. Alkolün doğrudan doğruya kansere sebep olan tesirlerinden başka dolaylı tesirleri de vardır. Mesala yüksek dozda alkol içilmesi neticesinde meydana gelen beslenme yetersizliği, kansızlık gibi rahatsızlıklar kanserin oluşumunu kolaylaştırmaktadır.

Sigara ile birlikte alkol kullananlar arasında ağız boşluğu kanserlerinin önemli derecede yüksek bir oranda olduğu tespit edilmiştir. İçilen alkol miktarı arttıkça ağız, larinks ve yemek borusu kanserlerine yakınlıkla artmaktadır. Yemek borusu kanserlerinde alkolün, sigaradan daha zararlı olduğu gösterilmiştir. Alkol, bağırsak ve karaciğer kanserlerine de neden olmaktadır.

Alkol ve beyin

Alkol, sağlıklı bir beyinde bile hücre kaybolmasına neden olur. Uzun süre aşırı içildiğinde ise hücrelerdeki tahribatın dozajı daha da artar. Alkolik bir insanın beyninde sıklıkla incelme (atrofji) görülür.

Alkolün merkezi sinir sistemindeki etkileri kan dolaşımına geçmesiyle başlar. Kısa sürede beyne geçerek sinir hücrelerini etkiler ve mesaj iletimini yavaşlatır. İçmeye devam edilirse beyindeki konuşma, görme, denge ve muhakeme ile ilgili sinir hücre merkezleri etkilenir. Biraz fazla içilirse şuur kaybı meydana gelir. Oldukça yüksek kan konstrasyonlarına erişildiğinde ise, solunum yetmezliğinden ölüm kaçınılmaz olur.

Hamilelikte alkol

Hamile kadınların alkol, sigara ve uyuşturucu maddeler kullanmasının, doğacak çocuğun sağlığı üzerinde son derece zararlı tesirler meydana getirdiği bilinmektedir. Hamile bir kadın bir kadeh içki içtiğinde bir kaç dakika sonra karnındaki bebeği de aynı şeyi içmiş gibi olur. Alkol, alkol alan kadının beyin hücrelerinde önemli tahribatlar yaptığı gibi karnındaki bebeğin beyin hücrelerinde de çok ciddi tahribatlara yol açar. Bu nedenle doğuştan zeka geriliklerine neden olmaktadır. Gebeliği esnasında günde 100 gramın üstünde alkol alan bir annenin bebeğinde, çok ciddi aykırılıklar (anomiler) ortaya çıkmaktadır. Bu aykırılıkların başlıcaları şunlardır; baş büyüklüğü, kısa göz kapağı aralığı, yüzün orta kısmının iyi gelişmemesi, kalp defektleri ve eklem bozuklukları.

Bunun yanında, az miktarda içilen alkolün anne sütünü arttırdığı ileri sürülmekte idi. Ancak geçtiğimiz yıl yayımlanan bir araştırmada, emziren bir annenin aldığı az miktarda alkolün bile sütün miktarını azalttığı ve tadını değiştirdiği gösterilmiştir.

Şimdi bu konuda uzman birinin söylediklerine kulak verelim: "Bebeğinize zarar vermeniz için alkolik olmanız gerekmez; hamile iken içki içmek yeterlidir. Gerçekten en tehlikeli zaman kişinin henüz hamile olduğunu bilmediği dönemdir. Bu yüzden gebelik planlandığında en iyisi hiç içki içmemektir. Günde bir iki kadeh veya herhangi bir dönemde içilen 4-5 kadeh, sık içilmemiş bile olsa, bebek için zararlıdır."

Öyle ise alkolik olup tedavi arayacağımıza alkole başlamamak çok daha pratik ve akıllı yöntem değil mi?

Büyük kavga şairi Nazım Hikmet'i saygıyla anıyoruz

topraktan ateşten ve denizden
doğanların
en mükemmeli doğacak bizden...

.....
ve insanlar ellerini
korkmadan
düşünmeden
birbirlerinin ellerine bırakarak
yıldızlara bakarak:
- "Yaşamak ne güzel şey!"
diyecekler;

Eserleri dünyanın birçok yerinde, 40'ın üzerinde dile çevrilen, okullarda okutulan; ancak kendi ülkesinde adı ve şiirleri edebiyat kitaplarına sokulmayan düşünceleri ve kalemi; mevcut düzen tarafından prangaya vurulan, kavga'nın şairi Nazım Hikmet'i ölümünün 30. yılında saygıyla anıyoruz.

1902'de Selanik'te doğan Nazım Hikmet eğitimi İstanbul'da görmüştür. 1924'de İzmir'de çıkan Aydınlık gazetesinde yazdığı şiir ve yazıları nedeniyle 15 yıla mahkum edilince 1925'te İstanbul üzerinden Moskova'ya kaçtı. 1928'deki aftan yararlanmak için gizlice Türkiye'ye girerken Hopa'da yakalandı; ancak mahkumiyet kararı bozularak serbest bırakıldı. 1932'de yeniden tutuklandı. 28 yıl 4 aya hükümlüken İstanbul, Çankırı, Bursa cezaevlerinde yattı. 1950'deki af kapsamına alınarak serbest bırakıldı. 1951'de tekrar Moskova'ya gitmek zorunda kaldı ve aynı yıl vatandaşlıktan çıkarıldı. Zindanlarda, sürgünlerde, yurt özlemi içinde geçen yaşamı 3 Haziran 1963'de Moskova'da sona erdi.

Sürgünden sürgüne, cezaevinden cezaevine sürülüp, şiirleri, yazıları yasaklanan Nazım Hikmet ölümünden 30 yıl sonra tekrar yargılanıyor. Ancak bu yargılama Nazım'ı Nazım yapan yönlerinin atılıp sıradan kemalist bir şair haline getirilmesi için yapılmaktadır. Bu da şüphesiz kelepçelenmekten, zincirlere vurulmaktan ya da sürgün edilmekten daha ağır bir ceza olmaktadır. Nazım Hikmet'in vatandaşlığa kabulü için yapılan başvurular TC'nin acizliğini bir kez daha gözler önüne sererek Nazım Hikmet'in kendisinin başvurması gerektiğini söyleme komikliğine kadar varan tavırlara girmiştir. Bugün burjuvazi çeşitli kampanyalarla özünü boşaltarak Nazım'a sahip çıkmaya çalışsada, Nazım Hikmet ürünleri ve düşünceleriyle toplumsal mücadelede ezilenlerin safında olduğunu kesin bir ifadeyle belirtmiştir. Nazım Hikmet'i ideolojisinden ayrı düşünenlerde en iyi cevabı kendisi vermektedir.

"... Ben herşeyden önce bir yazarım fakat aynı zamanda toplumcuym. Bence xx. yüzyılda yüceliğinin doruğuna ulaşan sosyalist öğretiyi bilmeden hiçbirşey olamayız; yalnız şair değil, genellikle düşünen insanda olamayız. Ben bir dahi değilim, fakat iyi bir sanatkarım ve bunu ideolojime borçluyum."

Nazım Hikmet toplum-birey ilişkisini doğru bir tarzda ele alarak sanatındaki başarısını halk yığınlarının yaratıcılığına bağlamıştır. Kendisini yığınlardan soyutlayan sanatçının saman alevi gibi aniden parlayıp sönecek tarzda olacağına dikkat çekerek, proleter ideolojiden uzak olan bir sanatçının gerçekleri göremeyeceğini egemen sınıfların elinde basit bir araç olacağını belirtmiştir. Oysa bir sanatçının gerçek görevinin toplumun değiştirme dönüştürme görevi olduğunu söylemiştir. Nazım Hikmet sanat yaparken saf tutulması gerektiğini savunan, toplumda sınıflararası mücadeleden sanat alanında sosyalist öğretiyi sahip çıkanlarla karşıtları arasında devam ettiğini, hiçbir sanatçının sınıflarüstü sanat yapamayacağını iddia etmiştir. Ve şöyle belirtmiştir:

"Sosyalist gerçekçilik bir biçim sorunu değil, bir dünya görüşüdür. Her tiyatro Marksizm-Leninizm ilkelerinden hareket etmeli ve kendi özel biçimine sahip olmalıdır. Sanatın Leninci anlayışında ısrar etmeliyiz. Parti sanatı anlayışında bükülmez Leninciler olmalıyız. Ancak böylece gerçek sanatı yaratabiliriz. Partim dışında edebiyat yoktur benim için,

Nazım'ı saygıyla anıyoruz!

çünkü benim için onsuz yaşam yoktur."

Nazım Hikmet şiirde egemen olan biçim anlayışını yıkarak, özü biçimin zincirlerinden kurtarmıştır. Biçimin özü dahada belirginleştirilmesini savunan Nazım Hikmet öz ve biçim arasında diyalektik bağı ustaca kullanmasını bilmiştir. Bu diyalektik bağın önemine de şöyle dikkat çekmiştir.

"Evvvela, hiç bir şekil tarzını inkar etmiyorum. Şiir kafiyelide kafiyesizde, vezinlide vezinsizde, bol resimli veya hiç resimsiz, bağırarakda fısıldayarakda yazılabilir. Yeter ki yazılacak şey olsun ve bu yazılacak şey en uygun şeklini -belirli bir döneme göre en uygun şeklini- bulmuş olsun. Şahsen ben, şekli öylesine öze uydurmak istiyorum ki, şekil özü bir kat daha belirtsin, ama kendisi yani şekli belli olmasın."

Bunun yanında sanatı siyasetten ayrı görmeye ve işlemeye de karşı gelen Nazım Hikmet sanatta herşey değişebilir, değişmeyen tek şey gerçeği Marksist-Leninist tarzda incelemektedir" der.

Mustafa Suphi önderliğinde kurulan TKP'nin bir üyesi olan Nazım Hikmet TKP'nin çeşitli hatalı tespitlerini de bünyesinde barındırmaktadır. TKP'nin Kemalizm tahlili ve ulu-

sal sorun tahlilinde yetersiz olan tespitlerinden dolayı yanılığa düşerek faşist Kemalist diktatörlüğün Kürt ayaklanmalarını kanla bastırmasına karşı tavırsız kalmıştır. Fakat bu eleştiri yapıldığında TKP'nin gerçekteki revizyonist ve uzlaşmacı çizgisini göz önünde bulundurmamak gerek. 1920'lerde yaşayan Mustafa Suphi'den sonra Türkiye'de hakim olan revizyonist ideolojiyi mahkum eden, ancak 1970'lerde İbrahim KAYPAKKAYA olmuştur. Ve Kemalizm, ulusal sorun, proletarya partisinin niteliği İbrahim KAYPAKKAYA'nın görüşleriyle berraklık kazanmıştır.

Nazım Hikmet'in bu olumsuzluklarına rağmen sosyalist gerçekçi çizgisinden ayrılmama çabaları ve sanatı ezilen yığınlar için yapan yönü, sahiplenilmesi ve burjuvazinin onu kollaştırma çalışmalarına sekte vurulması gerekmektedir.

Memleket hasretini çeken büyük kavga şairi Nazım Hikmet'i bir kez daha saygıyla anıyoruz.

memleketim / sen dünyanın en güzel
en haklı kavgalarından birini yaparsın
ve ben o kavgayı / ve ben seni sevenim.

"Türk milliyetçiliğine karşıyam, tüm dünya halklarının gardaşlığını savunuram"

Üniversiteli gençlikten arkadaşlarla yaptığımız bir söyleşi esnasında okurlarımız arasında Azerbaycan'dan okumak için gelmiş bir öğrencisinde olduğunu öğrendiğimizde bu okurumuzla YDG adına, ilgi çekebileceğini düşündüğümüz bir röportaj yapmaya karar verdik.

Görüşme için ortam hazırlandı. Bir yurt odasında Azeri dostumuzla 3-4 okurumuz daha olduğu halde toplandık. Azeri dostumuz kendisiyle röportaj yapılacağını söyleyen arkadaşlara ilkin şaka yaptıklarını sanarak gülüyor. Gerçekten böyle bir niyetimizin olduğunu anladığında sanki dersine çalışmış bir öğrenci edasıyla "hadi, hadi sorun," diye üsteliyor. Bizse nereden başlayacağımızı şaşırıyoruz. Klasik bir giriş yapıp ismini öğrenmek istiyoruz. Bunun üzerine arkadaşlardan biri devreye giriyor ve Azeri dostumuzun isminin dergide çıkmasının sınırdışı edilmesi için bir gerekçe olabileceğini söylüyor. Ardından Azeri dostumuzun söylediği sözler, bizi O'na daha da yakınlştırıyor.

— Benim için farketmez ister ismimi yazın ister yazmayın. Bize Türkiye'ye gelmeden önce" orada her hangi bir siyasi olaya karışsanız sınırdışı edilirsiniz" demişlerdi. Ama hiç bir korkum yok.

Söyleşimizde tuttuğumuz notları düzenlerken aklımıza Azeri dostumuzdan bahsederken ismiyle yazamayacağımıza göre bir rumuz bulmamız gerektiği geliyor. İlk aklımıza gelen rumuz Tohum adlı romanda geçen isimlerden biri olan Azeroğlu. Yazımız boyunca Azeri dostumuzdan Azeroğlu diye sözüyoruz. Azeroğlu'na sorulacak soruları önceden kararlaştırmadığımızdan ortam röportaj havasından çok diğer okurlarımızda katılımıyla sıcak bir söyleşi havasına döndü.

Azeroğlu 18 yaşında. 11 yıllık zorunlu eğitiminin 8 yılını ailesiyle birlikte yaşadığı 200 hanelik bir köyde, 3 yılınıysa Bakü'de tamamlıyor.

Okumak için Türkiye'yi neden tercih ettiğini ve Azerbaycan'dayken Türkiye hakkında ne bildiğini soruyoruz. Sorumuzu yanıtlamaya başlar başlamaz "umduğunu bulamadığını" Azerbaycan'da, Türkiye hakkında öğrenenleri alaycı bir tarzda aktarışından anlıyoruz.

— Gazete ilanlarından, Türkiye'de okuma olanağı sağlandığını öğrendik. Türkiye'yi bize "gelişmiş, demokratik, iyi eğitim olanağına sahip bir ülke" olarak tanıttılar. Bunun üzerine iyi bir eğitim görmek ve böylece halkıma bu yönden yararlı olmak için Türkiye'de okumaya karar verdim ve açılan sınava girdim sonuçta sınavı kazandım ve şimdi burdayım.

— Peki, umduğunu buldu mu?" diye söze karışıyor arkadaşlardan biri.

— İlk önce şunu söyleyeyim. Buraya geldikten sonra bizlere Türkiye'de okuma fırsatı yaratılmasının esas nedeninin Türkiye'deki sosyal yaşama uygunluk sağlayıp, bunu hızla değişim gösteren ülkemizde devam ettirmemizi olduğunu anladım. Hatta bize Türkiye'ye gelmeden önce okulu bitirdikten sonra kesin bürokrat olacaksınız, demişlerdi...

Umduğunu bulup, bulmadığıma gelince. Bize Türkiye gelişmiş bir ülke dediklerinde okuyacağım İstanbul şehrinin çok planlı olduğunu kafamda tasarlamaştım. Havaalanını gördüğümde söylenenlerin doğru olduğunu sandım. Ancak şehrin içine girince gördüklerimin köy evleri olduğunu sandım. Daha sonra arkadaşlar bahsettiler, gecekondular deniyormuş bu evlere

— Azerbaycan'da şehirleşme nasıl?

— Mesela, bizim yaşadığımız köy 200 haneliktir. 11 sene boyunca zorunlu eğitimimizi görebileceğimiz bir okul, bir hastahane, spor salonu, sinema-tiyatro salonu, futbol sahaları var. Ben size köy diyorum ama köy sözünü ben burada öğrendim. Bizde sizin köy dediğiniz ufak yerleşim alanlarına da kent deniyor.. Gerçi Bakü'de sizin gecekondulaşma dediğiniz olay daha yeni başladı. Ama bunun dışında planlı bir şehirdir. Sanırım 50 sene önceden yapılmış metro var, trafik bu kadar sorun değil

— Ya diğer beklentilerine dönersek..

— Burada kendim biliyorum, arkadaşlardan duyuyorum, kitaplardan okuyorum. Biyoloji dersinde tanrının varlığından bahsediliyor. Bu ne biçim bilim. Okullarda bilim ile din nasıl yan yana anlatılabiliyor. Azerbaycan'da böyle bir durum yoktu. Bunun dışında yurtlarda, okullarda kimlik kontrolü yoktu, okullarda polis yoktu. Burada yurtlar da okullar da cezaevleri gibi..

Türkiye'ye demokratik diyorlardı...

Daha lafını bitirmeden Azeroğlunun ne söyleyicini anlayan bir arkadaşın "demokratik olmadığını nasıl anladın"? sorusuna Azeroğlu'nun verdiği yanıt yüzeysel gibi görünse de çok somuttu.

— Herhalde Televizyon seyredip, gazete okuyorum. Herşeyden önce şu anda Türkiye'de yaşıyorum ve görebiliyorum. Arkadaşlarla mitinglere katıldım. Haklarını arayan insanların nasıl coplandığını gözaltına alındığını gördüm. Bir arkadaşın gerekçesiz yere gözaltına alınıp, işkence gördüğünü biliyorum. Devrimciler evlerinde katlediliyor. Kürt halkının üzerine bomba yağdırılıyor. Demokrasinin olacağı ülke böyle olamaz.

Kürt halkının bombalanmasını örnek veren Azeroğlu, Azerbaycan'dayken Türkiye'de Kürt halkının varlığından bahseder. Sadece "Türkiye'nin güneydoğusunda devlete karşı gelen "teröristlerin" varolduğu, Türk silahlı kuvvetlerinin bunların kökünü getirdiği" söylenmiş.

Azeroğlu ilk geldiği zaman yurttan Nurcu'larla tanışmış sunni-şii ayrımı yaptıklarını ve şii olduğunu öğrendiklerinde kendisinden uzaklaştıklarını söylüyor. Azeroğlu ülkücülerden de bahsetmeden geçemiyor. Ülkücülerden bazen Bozkurtlar bazen de üstüne basa basa "Faşolar" diye söz ediyor.

— Bozkurtlar sürekli bizimle ilgilendiler. Bizi kazanmaya çalıştılar. Bunda başarılı da oldular. Buraya gelen Azerilerin Turan adında bir örgütlülüğü vardı. Zaten milliyetçilik hepimize veriliyordu. Buraya gelen Azeriler zaten buradaki Bozkurtlara, Faşolara yakın düşüncelere sahip olarak geldiler. Bize hiçbir siyasi olaya karışmayın deniyor, ama bize Azerbaycan devleti tarafından başkanı olarak verilen kişi(kendisi bir sene önce gelmiş olan bir öğrenci) elçilikle irtibat halinde olup Bozkurtlardandır. Elçilikle ilişkisi kendisine istediği insanı sınırdışına gönderme hakkını veriyor.

— Ya devrimcilerle, komünistlerle tanışman...

— Daha sonra devrimcilerle tanıştım. Komünistlerin burada da olduğunu duyunca şaşırıldım. Komünistler bizim için çok kötü insanlardı. Komünistlerin, bize anlatılanlardan farklı olduğunu gördüm. Hatta ilk başlarda arkadaşlara "kendinize komünist demeyin, siz iyi insanlarsınız" dediğim oldu.

Azerbaycan'daki siyasi duruma ilişkin sorular yönelttiğimizde "kendinize komünist demeyin, siz iyi insanlarsınız" dediği komünistlerden etkilendiği soruları hoş Azeri lehçesiyle birlikte Marksist literatürdeki kavramlarla yanıtlarından anlaşılıyordu. Hatta bir arkadaşın Gorbacov öncesiyle şimdiki yönetim arasındaki farkı öğrenmek isterken Gorbacov öncesi sosyal-faşist iktidardan "komünistler" diye bahsettiğinde birden atılıp "onlara komünist demeyin, komünizmin adını batırdı, onlar" deyince herkesin yüzünü bir tebessüm kapladı.

— Azerbaycan, Rusya'dan ayrılmakla doğru yaptı. Çünkü sözde halkların kardeşliği savunuluyordu. Fakat açık bir Rus şövenizmi vardı. Mesela Azerbaycan komünist partisinin birinci katibi Azeri, ikinci katibi Rustu. (sekreteri kastediyor) Bu durum diğer cumhuriyetlerin KP'leri içinde geçerli. Ekonomik olarak olduğu gibi Rusya'ya bağlıydı. Önceleri bir paylaşım vardı, sonraları sömürü başladı... Parti yöneticileri büyük bürokratlardan oluşuyordu. Bunların İsviçre bankalarında yüklü paraları olduğu açığa çıktı. Yani tamamen halktan kopuk sömüren bir sınıf haline geldiler, parti yöneticileri. Rüşvetle parti üyesi olunuyordu.

— Neden?

— Neden olacak, parti üyesinin isteği, bir sözü

kılıçtan keskindir... Diğer taraftan 13 yaşına geldiğimizde bizi komsomol üyesi yapıyorlardı. Ama bize Marksizm-Leninizmi öğretmiyorlardı. Örneğin Mao diye birinin varolduğunu ben burada öğrendim. Sosyalizm hakkında doğru düşünceleri burada kavradım. Tanıştığım arkadaşlarla tartıştım, kitaplar okudum. Bunun yanında ülkemdeyken gerçek sosyalizmi yaşayan yaşlıların söylediklerini hatırladım. Onlar Sosyalizmin böyle olmadığını söylüyorlardı, ama bunu net olarak kavramış değillerdi. Bunun netleşmesi ancak Mao'yu kavramış bir örgütlenmeden geçer.

— Azerbaycan'ın Rusya'dan ayrılmasından sonraki dönemde hakkında ne söyleyebilirsiniz?

— Rusya'dan ayrılmakla iyi yaptı, dedim. Ama farklı bir yola girdi. Kendisine bağımsız bir ülke diyor. Bu sözde bir bağımsızlık. ABD ve İngiltere Azerbaycan ekonomisinde etkili olacak yatırımlar yaptı. Örneğin British Petrol Azerbaycan petrolünü denetimi altına almak için yatırımlar yapıyor. Bir ülkenin ekonomisi bağımlı hale gelirse o ülke emperyalistlerin her dediğini yapmak zorunda kalır.

— Türkiye ile Azerbaycan arasındaki ilişkileri nasıl değerlendiriyorsun?

— Türkiye emperyalizmin uşağı bir ülkedir. emperyalistler Türkiye'nin Türklüğünü kullanarak ülkemize ve diğer Türki Cumhuriyetlere ulaşmaya çalışıyor. Örneğin Azerbaycan'a giden Türk faşistleri var. Bunlar orada bize yardımcı olacak insanlar olarak görülüyor. Yani Türkiye'den gelen Türk dostlar! Göstermelik Türk işadamlarının yatırımlarından bahsediliyor. Ancak şunu belirtmek gerekir ki, Türkiye'nin Azerbaycan'da ekonomik olarak belirleyici olmasını sağlayacak kadar gücü yok. Bu emperyalizmin ülkemizi sömürme aracılığından başka birşey değildir.. Türkiye'den gelen faşistler insanların gündemine Türkcülüğü, milliyetçiliği sokuyor. Milliyetçiliğin iyiliğinden, güzelliğinden bahsediliyor iki milliyetin bir arada yaşayamayacağını anlatıyorlar. Ancak eskiden SSCB'de birçok milletin bir arada kardeşçe yaşayabildiklerini biliyoruz. Milliyetçiliğin de ezilenlere kazandırdığı birşey yok. Milletlerin kardeşçe bir arada yaşamasına karşı çıkan esasta burjuvalardır. Alın işte Karabağ. Karabağ önceden özerkti. Ermeniler, Azeriler kardeşçe yaşıyorlardı, birbirlerinden kız alıp veriyorlardı. Ermenistan daha sonra Karabağ'ı kendisine bağlamak istedi. Azerbaycan'da buna karşı çıktı bununla birlikte milliyetçilik gelişti. Ermeni-Azeriyi, Azeri-Ermeniyi düşman görmeye başladı. Çatışmalar arttı. Bu çatışmalardan zarar gören yerinden yurdundan olan yoksul halklardı. Bunu sağlayan emperyalistler ve uşakları olan Ermeni ve Azeri burjuvalarıdır.

— Emperyalistlerin Azerbaycan'a girişlerinin Azeri gençliği üzerindeki etkileri nasıl oluyor?

— Azerbaycan gençliğine zengin olma hayalleri veriliyor. Kapitalizmin iyiliğinden bahsediliyor. Kapitalizmin çalışanın kazandığı, daha iyi bir sistem olduğu söyleniyor. Bireycilik geliyor. Azerbaycan'daki şimdiki gençliğin çoğunluğu "dım-tıs" gençlik

Azeroğlu buradaki arkadaşlardan öğrendiği bu argo deyimle yani "dım-tıs"la gençliğin lümpenleştiğini kastediyor. Başta da belirtmiş olduğu gibi Milliyetçiliğinde gençliğin üzerinde etkili olduğunu söylüyor ve ekliyor Azeri lehçesiyle

— Türk Milliyetçiliğine karşıyam, tüm dünya halklarının gardaşlığını savunuram.

Bu sözlerin ardından arkadaşlardan biri proletarya erternasyonalizminin ender örneklerinden birini veren Barbara hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istiyor.

— O bir Marksist-Leninistti. Türkiye'de ezilenlerin kurtuluşu için savaşmaya gelmiş onun bu tavrına saygı duyuyorum. Çünkü O yaşadığı ülkede daha iyi bir ortama sahipti. Fakat istediği kendi rahatlığı değil, dünya halklarının kurtuluşu idi. O yüzden buraya gelip devrimci mücadeleye katıldı. Barbara'yı kendime örnek alıyorum. ■

Okurun yeri

BİR YOLDAŞA MEKTUP

Mektuba nasıl başlasam bilemiyorum, anlatacak o kadar çok şey var ki. En iyisi düşüncelerimi kamfanda bir düzene koyup böylece kağıda dökmek olacak. Sana çevremi ve neler olup bittiğini anlatmaya çalışayım. Ne kadar başarılı olurum bilemiyorum.

Ailede herkes hasta. Salgın var, ne olduğunu tam olarak bilemiyorum. Domuz gribi diyorlar. Şaşılanacak şey, bizim gibi müslüman toplumda insanlar domuz gribine yakalanıyor. Hastalık bu, din millet tanımıyor, en azından bu yönüyle demokratiğini ortaya koyuyor.

Şimdi doktora gitmek de doktora güvenmek de sorun. Hastalıkla hiç ilgisi olmayan ilaçlar yazıyorlar. Zavallı hasta bir de yanlış ilaç kullanınca aylarca sürünüyor, adeta yaşayan cesetlere dönüyor. Doktorun sayesinde, ilaçların da yardımıyla yeni yeni durumlar ortaya çıkıyor. Kimisinin kalbi sıkışıyor kimisinin davranışları değişiyor. Saldırgan davranışlar gürülüyor. Komşumuzun çocuğu buna en iyi örnektir. 20 tane iğne vermişler. Çocuğun vücudunda iğne yapılacak yer kalmadı. Yemiyor, içmiyor iyileşeceğide yok. Bakalım bu genç, yakışıklı, güzel doktorlarımız sayesinde neler yaşayacağız. Bu sözlerim yanlış anlaşılmasın, lafım tüm doktorlara değil. Onları suçlamıyorum. Anatomi derslerini hemşirelerden öğrenerek mezun oluyorlar.

Acaba biraz ağır mı suçladım genç doktorları, ne dersin? Bilirsin her zaman açık sözlü olmuşumdur. Ama ne yapayım susamıyorum, sizler de demezmişiniz susmak onaylamaktır diye. Bana çok dokunan birşeyi daha anlatmadan, bu hastalık konusunu geçemeyeceğim.

Geçenlerde biraz rahatsızlaşınca sağlık ocağına gittim. Ekonomik durumum ancak buna elveriyor. Dışarda herşey ateş pahası. Temel gıda maddelerine %100 zam geldi. Sen zaten bunları biliyorsun. Ben en iyisi konuya döneyim. Sağlık ocağında 6-7 tane genç delikanlı doktor. Moralim çok bozuldu. Yanlış anlama, moralimi bozan doktorların gençliği veya çalışanların ilgisizliği değildi. Bu ilgisizliklere alıştık artık. Beni sinirlendiren sayılarının çokluğu idi.

Biz doğuda sağlık ocağına doktor gelecek, gidip bedava muayene olacağız diye aylarca bekler, bir doktor bile bulamazdık. Siniflenmemin sebebi de

bu.

Dışarıda olmak da mahkum olmak kadar zor. Dışarıda dolaşabilme özgürlüğüne sahibiz ama para yok. Ne işe yarar böylesi özgürlük. Tek tip elbiseye karşı sivil olarak mücadele etmiyoruz ama gel gör ki öğrenci olarak hepimiz tek tip elbise giymeye mahkumuz.

Buralarda kitap okumak, şiir yazmak da suç. Hele bir de Nazım Usta'yı okursan anında vatan haini olursun. Cesaretimiz vardır, kitabımız, mavzerimiz, sarsılmaz inancımız insanlık yaşadığı sürece de varolacaktır. Ve inan, vurulup toprağa düştüğümüzde bunu bilerek son nefesimizi vereceğiz. Evet, cesareti olanlar gelecek güzel günleri yaratma sürecinin içerisinde. Komünist öğretmenlerin çizdiği kızıl güzergahta, onlarla birlikte omuz omuza elele güneşe doğru yürürsen polisi, iti, miti bir korku alır. Onlar da devrimde en etkili şeyin elimizdeki kitabımız ve omuzumuzdaki silahımız olduğunu biliyorlar.

Okuduğunu öğrenirlerse top tüfek ile kudurmuşcasına saldırlar. Sonra yanlarında boyalı basın, insanları aldatmak için masanın üzerine konan kitabın yanına bir kaç silah, bomba koyarak olayı meşrulaştırırlar. Olanlar sadece bununla da kalmıyor. Kitaplar DGM'de yargılanır, ceza alır, beraat eder bütün bunlardan sonra özgürlükten sana nasıl bahsedeyim? Daha doğrusu böyle bir özgürlüğü ne yapayım?

Buralarda herşey bununla da bitmiyor yoldaş. Okulda siyaset konuşulmazmış, konuşursak terörist olurmuşuz. Şayet öyle birşey olursa müdür bizi gümüş tepsi içerisinde terörlü mücedele şubesine sunar. Boş yere yılanın başı küçükken ezilmeli demiyorlar, bu düşüncelerini pratiğe geçirmesini her zaman biliyorlar. Kravat takmazsak müdürden, öğretmenden önce, siyasi polisten tokat yiyoruz. Derdimizi müdüre de anlatmıyoruz. Bizleri odasında cehennem zebanisi gibi bekliyor. Derdimizi senin gibi yoldaşlara anlatıyoruz. Çünkü bizleri yalnızca sizler anlıyorsunuz. Ailelerimiz hala eti senin kemiği benim diyor idareye. Din konusu da ayrı bir bela Edebiyat dersinde bile din konusu konuşuyoruz. Kısacası her derste din konusu var.

Bir de disiplin yönetmenliği var ki hiç sorma. '30'lu yılların sürgün kanunu gibi. Din öğretmenin önderliğinde namaz kılmayan öğrencilere saldırlıyorlar. Sonra da Ankara'dan gelen bir emirle başka illere gönderiliyoruz. Söylediğim gibi bizler de sizler gibi sürgün ediliyoruz.

Okulumuzda öğrenci direnişi yok. Sadece arada bir birkaç cılız ses çıkıyor. Birkaç kişi gelişen

olayları kamuoyuna bildirmek için basın toplantıları düzenliyor. Yani anlayacağın henüz aramızda birlik yok. Ve hala çok konuşup hiçbir şey yapmayanlarımız var, bunlar devrimci şiddete karşı çıkıyorlar. Herşeyi masa başında yapacaklarmış, öyle söylüyorlar.

Rambo gibi adamlarda var. Bizlerle birlikte, yüzlerinde iyilik maskeleriyle dolaşıyorlar. Öğrendiğim kadarıyla Terör Mücadele Şubesi'nde çalışıyorlar. Söylediklerine göre bizleri korumak için okulda kalıyorlarmış. Bizi kimden koruduklarını hala anlayabilmiş değilim? Neye benziyorlar biliyor musun? Avını sinsice bekleyip vurmaya her an hazır zalim avcılara. İlgi alanlarına güvercinler de giriyorlarmış. İbo'nun "Yeşili sevmiyorum" lafı onların hoşuna gitmiyor. Onlar da kızılı sevmiyorlar. Karanfile de düşmanlar.

Biz dışarıdakilere, "özgür" insanlara, şubelerde, karakollarda doğum yerimize göre işkence yapıyorlar. Yani Kürt'sen vay haline. Suçun olması gerekmiyor. Dersim'li, Siirt'li olmak zaten suç. O illerde doğman "terörist" olmana yetiyor.

Doğrusunu istersen onlar kimin "terörist" olduğunu öğrenememişler. Doğduğu yere göre işkence yapan polis mi yoksa masum öğrenciler mi "terörist"? Sana okulunda anlatacaklarım bu kadar.

Sana işçi ana-babamı anlatma işini sona bıraktım, bu bencilliğimi bağışla, onlar da diğer emekçiler gibi eziliyor, hergün fazla sömürülüyorlar. Ne sendikaları var ne de diğer hakları. Hala üç-beş kuruşa mesai yapan analar, bacılar var.

Bizim buralarda sokakta dilenen yaşlılar, çocuklar, dışarıda yatan insanlar var. İşsizler de her geçen gün çoğalıyor.

Çevremde olanları anlatacağım diye seni sormayı nasıl da unuttum. Nasılsın yoldaş, son olarak duyduğumda açlık grevindeydin. Sonuç ne oldu? Sen ve diğerleri nasılsınız? Sağlık durumunuzu en kısa zamanda bize bildir olur mu? merak içindeyiz.

Mektubum biraz uzun oldu. Bunun sebebi aylardır mektuplaşamıyor olmamızdır. Bu mektubu getirecek olan posta güvercininin dikenli tellere takılacağını bile yazıyorum. Satırlarımın sonunda kucak dolusu selemalar yolluyorum. Hoşçakal yoldaş.

NOT: Bu mektup, Adalet Bakanlığı'nın ve Cezaevi yönetiminin mektuplara koyduğu yasağı protesto eden, bu mektup da dahil mektupları cezaevindeki yakınına ulaşmayan bir mahkum yakını tarafından yazılmıştır.

Merhaba!

Öncelikle hepinize sonsuz selemalarımı sunar, yayın hayatınızda başarılar dilerim.

Türkiye'de ve Türkiye Kürdistan'ında yaşanan olaylar; insanlara yapılan baskılar, işkenceler, katliamlar, faili belli cinayetler, sokak ortası ve dağ başı infazlar Türkiye'nin nereye gittiğini çok açık bir şekilde ortaya çıkarmaktadır.

İnsanların gelişen bilim ve teknolojiye dayanarak elde ettiği, insanca yaşama isteği emeğe saygı ve değer yargılarına saygı istemesi bu düzen içerisinde bir başkaldırı hâline gelmiştir. Düzen ne istiyor? Düzen; kendisine köle olacak, onların dediğini yapacak, emeğini sömürüp bir defada kenara atabilecek insanlar istiyor. Ama bunları isterken kiminle uğraştığını anlamış değil. Düzen insanların neler istediğini, niye istediğini anlamıyor ya da anlama kapasitesine sahip değil. Düzen kör ve sağırdır. Ama bizler bu isteklerimizi düzene anlatmamızı bilmeliyiz. Düzen kör ve sağır olduğundan lafla, işaretlerle veya mesajlarla bir yere varılmıyacağından, bu yolları denemek veya teşebbüs etmek zarar getirir. Bizler kendi öz gücümüze yani halka dayalı bir birliktelikle yapılması gerekeni yapmalıyız. Bunun için ise biraz daha duyarlı ve tam kararlı olmalıyız.

Başkan Mao'nun söylemiş olduğu bir söz vardır: "Düşman saldırıyorsa iyidir, daha çok saldırıyorsa bu daha da iyidir. Çünkü bu düşmanın ne kadar korktuğunu gösterir." Bu sözün altında yatan gerçek şu anda yaşanan gerçektir.

Elazığ'dan bir YDG okuru

KAVGAYA ÇAĞRI

*Yoldaş duyuyor musun?
Kavgamızın ayak sesleri ne kadar büyümüş
Ne de olgunlaşmış bahar çiçeklerimiz
Ne güzel söylenir türkülerimiz
Bek isyan alevleri nasılda korlaşmış*

*O zaman hüznülenmek niye
Neden ağıt yakarız ki?*

*Silahlarımız, yağlanmış tetiktedir
Yüreğimiz, körüklenmiş közdedir
Sevdamız, kuşanmış şafaktır
Kurtuluşumuz, silah müziklerindedir*

*Peki durmak niye
Neden dağların sesine kulak vermeyiz ki?*

*Haydi hep beraber türkülerimizi haykıralım
Yırtalım şu gecenin karanlığını
Dağatalım yilginlik bulutlarını
Dağların doruklarındaki isyan ateşini
Halaylar çekerek
Selamlamaya hazırlanalım*

*Ve bir şafak vakti
Düşen yoldaşlarımızdan
devraldığımız mavzerlerle
Yeniden, yeniden fethedelim dorukları*

GÜLÜM SENİ ... ARMAĞAN ETTİM

*Gülüm seni
Nakış nakış işlenen
Kavganın sıcaklığına
Bir karıncanın inatçı
yaşamına
Lapa lapa yağan
Karın beyazlığına
Ve seni gülüm
Mavi ummana
Armağan ettim*

*Gülüm seni,
Dört iklimi, yedi kitaya
Hırçınca kıyıya vuran
dalğaya
ve seni gülüm
Umutunu yitirmeyen
Özgürlük mahkumlarına
Armağan ettim*

*Gülüm seni
Yoksul halkın
Yaşama arzusuna
İncecik bir fidanın
Fırtınaya kafa tutuşuna
Toprağın hareketine
Ve gerillanın susmayan
ilanına
Armağan ettim*

*Gülüm seni
Rüzgarın fıstıldayışına
Güneşin doğaya hayat veren
sıcaklığına
Annenin çocuğuna olan
şevkatine
Makina başındaki işçinin
emeğine*

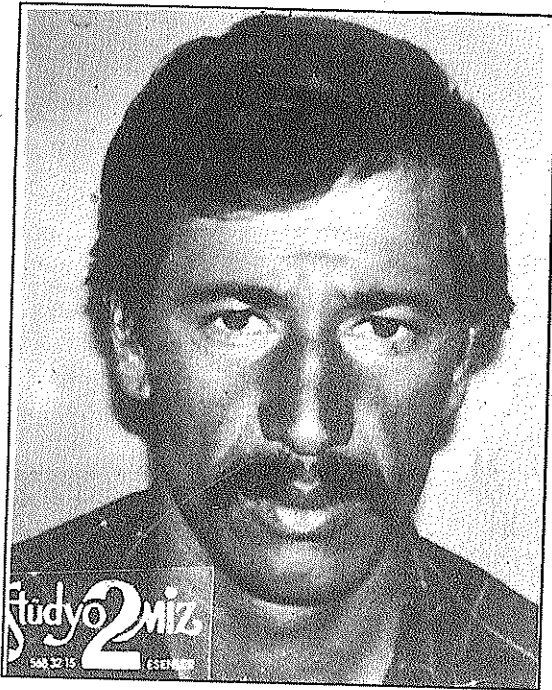
*Armağan ettim
Gülüm seni
Başı dumanlı dağlara
Grevdeki işçinin halayına
Burcu burcu kokan
Kır çiçeklerine
Ve seni gülüm
Oğlu vurulmuş ananın
ağıdına
Armağan ettim*

*Gülüm seni
Uçan kuşun özgürlüğüne
Bir kıvılcımın bozkırı
tutuşturduğuna
Çiseleyen yağmurun
Boram boram kokusuna
Ve seni gülüm
İdam mahkumunun
Kavgadaki inatçılığına
Armağan ettim
İzmir'den bir YDG okuru*

İ.Ü'den bir YDG'li

Onlar Altınçağa uzanan yolda komünizm şehidi olarak ölümsüzleştiler

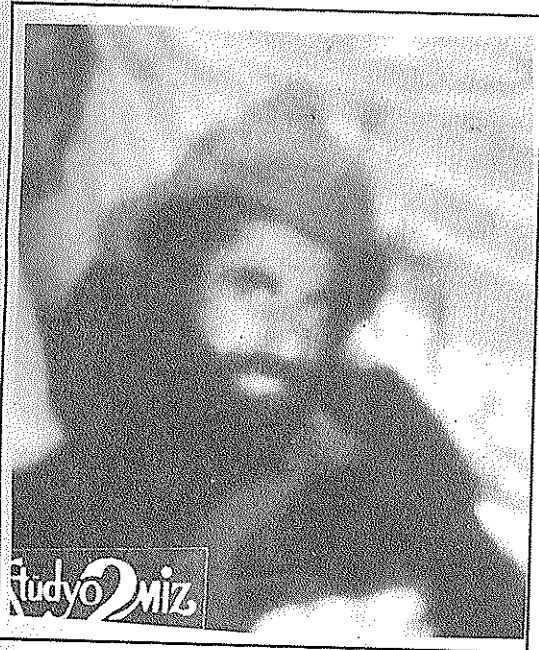
İsmail BULUT (ŞAHİN)

1963 yılında Dersim'in Hozat ilçesinde doğdu. Öncüyle tanışması çocukluk yıllarına rastlar. 1983 yılına kadar sürdürdüğü milislik görevinden sonra öncünün bir savaşçısı olarak gerilla savaşına katıldı. 1984'te TKP/ML üyeliğine seçildi. TKP/ML güçlerinin birleşmesinden sonra MK üyeliği ve askeri komisyon sekreterliği yaptı. Artvin'in Şavşat ilçesinde Haziran 1992'de düşmanla girdiği çatışmada şehit düştü.

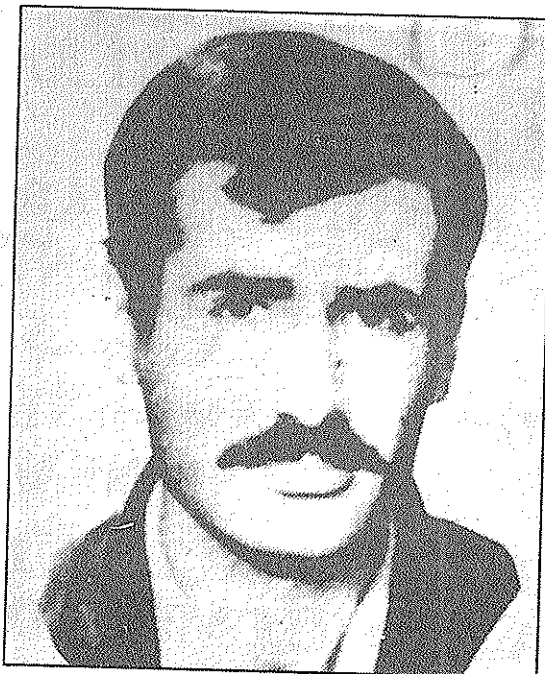
Yıldız ÇİÇEK (KİNEM)

"Kadınlar olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadınlar kurtulmaz" şiarını bilince çıkararak dağların kızıl partizanı Kinem, 4 yıllık profesyonel gerilla faaliyeti içerisinde fedakarlığı, kararlılığı ve devrime olan inancı ile düşmana korku, halka moral ve güven kaynağı oldu. 1 Haziran 1992'de Artvin'in Şavşat ilçesinde düşmanla girdiği çatışmada şehit düştü.

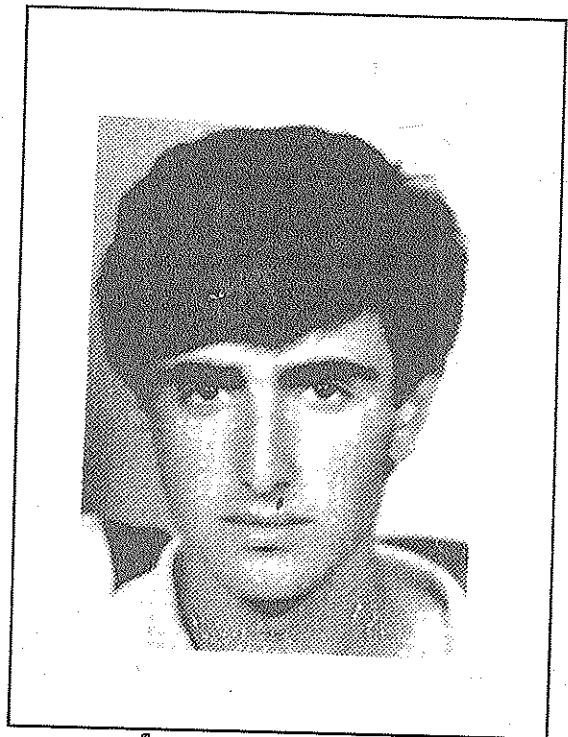
Doğan KARADAĞ (ALİ ŞER- TOPÇU)

1962 yılında Dersim'in Çemişgezek ilçesinde doğdu. 1980 yılında öncü ile tanıştı. 12 yıl süren gerilla yaşamı boyunca usta bir savaşçı ve komutan olarak görev yaptı. Artvin'de görev yaparken elinde mayın patlaması sonucunda Haziran 1992'de şehit düştü. TKP/ML güçlerinin birleşmesinden sonra Alt bölge komutanı ve parti üyesi görevindeydi.

Hayrettin BAKIŞ

29 Haziran 1985 tarihinde Dersim'de düşmanla girdiği çatışmada şehit düştü. O direnişin ve partiye inancın sembolü oldu.

Hıdır DOĞAN

6 Haziran 1992 günü Hozat ilçesi Zimek köyü civarında TIKKO gerillaları ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada şehit düştü. Hıdır Doğan partizan savaşçılara yararlı bir direniş örneği sergileyerek komünist şehitler kervanına katıldı.

Katledilişinin 20. Yılında Komünist önder İBRAHİM KAYPAKKAYA Çeşitli Eylemliliklerle Anıldı.

